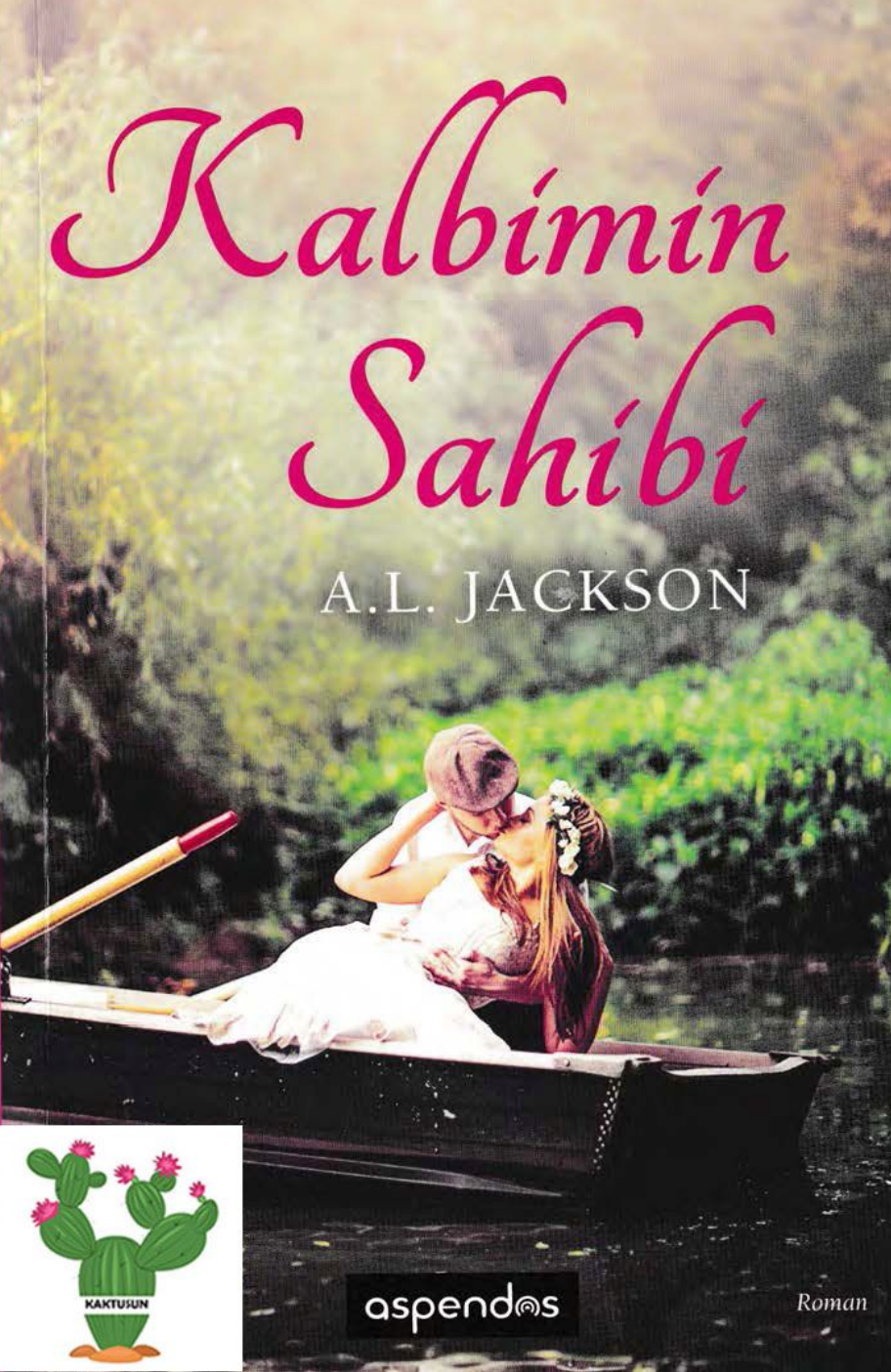
Kalbimin Sahibi

A.L. JACKSON

aspendos

Roman

Kalbimin Sahibi

İki kaybolmuş ruh...

Altı yılını geçmişinden kaçarak, son sekiz ayını da geceleri ona rahat vermeyen rüyalarla savaşarak geçiren genç bir adam...

Gerçek aşkın ne olduğunu bu genç adam ona gösterene kadar, tüm hayatını umutsuzluk içinde geçiren genç bir kadın...

Altı sene boyunca boş hırsların ve sahte ilişkilerin dünyasına hapsolan William, kırılma noktasına vardığının ve bir yerden patlayacağının farkındadır. Maggie ise, kendisini koşulsuz seven bu adam sayesinde karanlıkla geçen ömründe ilk defa bir ışık görür. Fakat kurtarıcısı, altı sene önce bu karanlığa yenik düşünce Maggie, kendini nasıl kaçacağını bilmediği bir hayatın içinde bulur.

Tam altı sene sonra William dönmeyeceğine yemin ettiği tek yere geri dönmek zorunda kalınca, yıllar önce tek bir bakışla kalbini çalan kadınla yüz yüze gelir. Yıllarca derinlere gömdüğü arzularının ve hayatı boyunca sevdiği tek kadınla birlikte bir hayat kurma hayallerinin yeniden gün yüzüne çıkmasıyla William, artık ondan altı yıl önce çalınanı geri almak için savaşmaya hazırdır.

Oysa William'ın bu savaşın ona neye mal olacağına dair en ufak bir fikri dahi yoktur.

Tutkun ve *Son Pişmanlık*'ın çok satan yazarı A.L[illegible] sürükleyici bir aşk öyküsü daha sizlerle buluşuyor.

207

026234 BBD 294 BBD

facebook.com/AspendosYayinevi

aspendos

KAKTUSUN

Kalbimin Sahibi

A. L. JACKSON

aspendos

Kalbimin Sahibi
Orijinal Adı: *When We Collide*

Yazarı: A. L. Jackson
Çevirmen: Ayhan Ece Şirin
Editör: Dilda Eşiyok
Kapak Uygulama: İlknur Muştu
Sayfa Düzenleme: Nur Altuntop

© 2012, A. L. Jackson
ONK Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri

1. Baskı: Ağustos 2013

ISBN: 978-605-5175-28-3

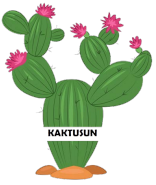
YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 26144

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cd. No:123 K:1 TOPKAPI / İSTANBUL
Sertifika No: 16053
Tel: (0212) 482 99 10
Faks: (0212) 482 99 78

Yayımlayan:
ASPENDOS YAYINCILIK ve EĞİTİM HİZMETLERİ
Gürsel Mah. İcabet Sok. No: 4/B Gürsel Mahallesi
Kâğıthane / İSTANBUL
Tel: (0212) 220 61 88
Faks: (0212) 220 63 37
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

Kalbimin Sahibi

A. L. JACKSON

Çeviren
Ayhan Ece Şirin

aspendos

Çünkü dokunulmak acıtmamalı.

Teşekkürler

Chad, sana kocam diyebildiğim için ne kadar minnettarım bilemezsin. Yaptığım her şeyde beni desteklediğin için teşekkür ederim. Seni bitmek tükenmek bilmeksizin seviyorum.

Devyn, sen ofisin neşe kaynağısın ve burada benimle her şeyi paylaştığın için sana ne kadar müteşekkirim, anlatamam. Seni seviyorum.

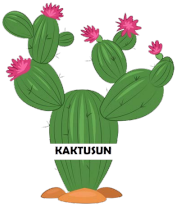
Çocuklarım, Eli ve Braydon. İkinizi de çok seviyorum. Burnumu bilgisayara gömdüğüm zamanlarda bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim. Benimle konuştuğunuzu anlamayıp, siz beş kez "Anne" dedikten sonra sizi duyduğumda buna gülüp geçebildiğiniz için ve harika çocuklar olduğunuz için teşekkür ederim.

Anne, seni seviyorum. Bana inandığın için teşekkür ederim. Ve geri kalan aile bireylerim... Desteğiniz benim için çok önemli.

Katie, bunu senden başka kimseyle yapmak istemiyordum. Seni çok seviyorum. Bu kıyasıya yarışta yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Ginger! Geri dönüşlerin, ünlem işaretlerin ve hayuuur'ların için teşekkür ederim. Her biri beni güldürdü. Seni çok seviyorum, arkadaşım.

Eleştirmenlerime, ön okuyucularıma ve blog yazarı arkadaşlarıma... Anlayışınız için teşekkür ederim. Siz olmasaydınız, Kalbimin Sahibi bugün var olmazdı. Siz kim olduğunuzu çok iyi biliyorsunuz!

Birinci Bölüm

Kahkaha, boş çocuk parkında bir yankı, bir sesleniş gibi havada süzüldü. William ilerleyip karanlık sisin içine doğru girdi. Rüzgâr ayaklarına vuruyor, kıştan kalma zemindeki dökülen yaprakları ayağa kaldırıyordu. Attığı her adım bir diğerine göre daha da ağırlaşıyordu. Anlayamıyordu sanki.

"Beni bulamayacağına bahse girerim." Masum ve neşe dolu ses uzaktan geliyordu.

Bu sözcükler William'ın damarlarından korkuyla ve hızla akmıştı.

Rüzgâra karışıp, boş salıncakları ve kum havuzunu geçen, oradan parkın arkasındaki ormana yayılan bu alçak sesin izini sürerken, William'ın adımları kulaklarında yankılanıyordu. Dalları bükülmüş ve birbirlerine dolanmış budaklı, köklü ağaçların arasındaydı. Dinlemek için durakladı.

Sağ tarafında bir dal çıtırdadı. Yüz metreden çok daha fazla bir uzaklıkta, çocuk kıkırdayarak, bir ağacın

arkasından diğer ağaca doğru hızla ilerlerken başka bir kahkaha sesi daha geldi.

"Bekle," diye seslendi William. Elini çocuğun olduğu yöne doğru uzatmıştı. "Lütfen."

Küçük çocuk bir an için geniş bir ağaç gövdesinin arkasından gizlice baktı ve William'ı büyük kahverengi gözleriyle izledi.

William çocuğun yüzünü - kendi yüzünü - görünce kalbi sıkıştı. Birden korunma ve saklanma ihtiyacıyla kendini yiyip bitirdi.

Çocuk tekrar kıkırdadı. Yürürken ayakları oldukça çevikti. Karanlığın içinde kaybolurken, koyu sarı saçları ay ışığında sanki alevlenmiş gibi göz alıyordu.

William nefes nefese çocuğun peşine düşmüştü. Onu zapt ederek neredeyse canlı görünen toprağın ve aşırı gelişmiş ağaç köklerinin üzerinde dengesini kaybederken durması için yalvarıyordu.

Çocuğun kahkahası rüzgârla beraber sürükleniyor, William'ın yüzüne değiyor, onu bilmediği bir yere çağırıyordu.

William onu bulmak, arayı kapatmak için çabalıyordu; ancak mesafe sadece giderek büyüyordu. Kahkaha uzaklaştı ve yok oldu. Çocuğun bir anlık korkusu William'ın kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Uzaklarda bir yerlerde, William'ın yetişemeyeceği bir mesafeden çocuğun çığlık attığını duydu.

Yataktan doğruca fırladım. Dilim damağım kurumuş, şaşırmıştım. Gümüş renkli ışığın solgun çizgileri odaya doluyor, panjurların çıtalarına nüfuz ediyordu. Başımı iki elimin arasında sıkıca tutup, kendime gelmeye, hızla atan kalbimi yavaşlatmaya ve tüm vücuduma yayılan titremeyi durdurmaya çalıştım.

Lanet olsun!

Kafamı salladım ve sert bir biçimde elimi yüzüme götürdüm.

Büyük odaya göz gezdirdim. Loş ışığa gözüm alışmıştı. Yatağımın yanında duran komodine baktım. Siyah deri cüzdanım ve ağır gümüş kol saatim, kırmızı ışığıyla dört kırk yedi gösteren saatin yanında duruyordu. Sağımda kalan ebeveyn banyosunun girişine ve odanın en uç tarafında duran uzun aynalı şifonyere bir an için baktım.

Her şeye aşinaydım.

Bir oh çektim ve ardından rahat bir nefes aldım. Çıplak göğsüm son çarpıntıdan dolayı titriyordu.

Saçlarımın arasından elimi geçirirken kendi kendime *sadece bir rüyaydı,* dedim.

Eskiden olduğu gibi... Berbat bir kâbus aylardır dadanmıştı. Hep aynı şekilde kendi çocukluğumu karanlık ormanda takip ediyor, tam çığlık atarken uyanıyordum.

Sol tarafa, yüzünü karşı yöne çevirmiş Kristina'nın yüzükoyun mışıl mışıl uyuduğu yere baktım. Yorgan ince belinin tam altında toplanmıştı. Sarı saçları yastığına dökülüyor, oradan yatağa değiyordu. Kollarının beyazlığı,

üzerine yattığı siyah çarşafla birlikte sade bir zıtlık yaratıyormuş gibi görünüyordu. Farkında olmadan ve ızdırabımdan bihaber, aldığı her nefeste, bedeni inip kalkıyordu.

Yine de onun huzurunu istemeyiş olmam şaşılacak bir şey değildi.

İki yabancıdan biraz daha fazlasıydık. Son altı yıldır aynı yatakta uyuyorduk. Evliliğin lafı bile olmamıştı. İkimiz de bu ilişkinin nereye gittiğini gayet iyi biliyorduk.

Bir zamanlar âşıktım. Geceleri beni uyutmayan, hep daha fazlasını arzulatan türden saçma bir aşktı. Ama *o* hiçbir zaman gerçekten bana ait olmamıştı. Birbirimize hissettiklerimizin onun geçmişine galip geleceğine inanacak kadar genç ve salaktım, ancak bunun hallolacağına gerçekten inanacak kadar da saf değildim.

Onu kaybetmek beni paramparça etmişti. Beni seçmemiş olsa bile, onu o yoldan kurtaramayacak kadar umutsuzdum. Ama bazı şeyler içine öyle derinlemesine işlemişti ki onun tüm bunlardan kurtulma şansının olacağına dair bile kuşkularım vardı. O, bunun hayatta kalmanın tek yolu olduğuna inanacak kadar içine işlemişti.

Diğer tarafa doğru yuvarlandım ve gözlerimi, yüzünü aklımdan çıkarmaya çalışır gibi sıkarak kapattım ama hatırası beni hayatından çıkmaya mecbur ettiği günkü kadar canlıydı.

Bana, hiç kimsenin dokunmadığı kadar, hatta kimsenin dokunamayacağına inandığım türden bir içtenlikte dokunurdu.

Yüzümü yastığa bastırarak, hayalinin birazının içimi kaplamasına izin verdim. O masum ve tatlı gülüşü... O sıcacık, kahverengi gözleriyle bana nasıl da bakardı. Ürkek ve güvenilir elleri hafifçe tenimi sıyırıp geçermiş gibi hissettirirdi. Anısı bile nefesimi kesiyordu.

Bazen üzerimde bıraktığı izini silip atabilmeyi diliyordum. Böylelikle bu azaptan sonunda kurtulabilecektim. Bir yanım da ona tutunuyordu, çünkü bu bana bıraktığı tek şeydi. Kanıtlamam gereken tek şey paylaştıklarımızın gerçek olduğuydu.

Her şey onunla olsun istemiştim ama her şeyden önemlisi onun mutlu olmasını istiyordum. Emin ellerde.

Tekrar Kristina'ya bakmadan önce sırtüstü yatıp, tavanda dans eden gölgeleri izledim. Hayatımı ne kadar farklı hayal etmiştim. Burada Kristina'nın yanında âdeta yalnız yatmak yerine, *ona* sarılmış olmalıydım. Uykusunda kımıldanıp, yüzüyle göğsüme sokulduğunda kestane rengi saçları çenemi gıdıklamalıydı. Benim ona verdiğim kadar bana değer veren biri için, göz göze gelebilmek için, uyanık olmalıydım.

Uzun zaman önce hayatın asla benim istediğim gibi olmayacağını kabullendim ama gecenin yalnızlığı her şeyi geri getiriyor gibi görünüyordu ve daha da kötüye doğru gidiyordu, çünkü altı ay önce kâbuslar görmeye başlamıştım.

Doğruldum. Boynumun arkasını ovuşturdum ve oradaki kaslarımda oluşan gerginliği ve bir kene gibi yapışan endişeyi üzerimden atmaya çalıştım. Yataktan çıkarken

Kristina'yı rahatsız etmemeye dikkat ediyordum. Tecrübelerimden biliyorum, şu an artık uyumam mümkün değildi. Banyoya gidip ışığı açtım ve parlaklıktan gözlerimi kıstım. Aynı rüyanın yüzümde yarattığı gerginliği aynadan görüyordum.

İç geçirerek musluğu sonuna kadar açtım ve soğuk suyu suratıma çarptım.

Bu gerçekten kabak tadı vermeye başlamıştı.

~

Kristina, gösterişli mutfakta tezgâhta duran bir yığın kâğıdı hızla gözden geçirirken bir kupa kahveyi karıştırıyordu. Kendine özgü kumaş pantolonunu, gömleğini, topuklu ayakkabılarını giymiş, mükemmel vücuduna mükemmel takılarını takmıştı. Parlak saçının bir teli bile karışık değildi.

Kemer şeklindeki kapıdan girerken, bana doğru zoraki bir bakış attı.

"İşten sonra *Nicoll's'ta* buluşalım mı?" dedi. Dikkati hâlâ önündeki kâğıtlardaydı. Bu şekilde sormasına rağmen, bunun aslında bir soru olmadığını biliyordum.

Kabul etmem bekleniyordu.

Bütün başarım onun elindeydi ve bunu bana hiç unutturmuyordu. Bana sanki benim gerçekten istediğim bir şeyi veriyormuş gibiydi. Suratına gülesim geliyordu. Ben her şeyi su üstünde bırakırken onda gerçekten hiçbir ipucu yok muydu?

"Orada olacağım," diyerek homurdandım. Umudun da ötesinde bu son kahvenin sonunda zihnimi ve bedenimi bastıran yorgunluğu almasını dileyerek dördüncü sabah kahvemi almaya gittim.

Kristina'nın bakışları üzerimdeydi. Bu sefer gözleri iş başındaydı. "Berbat gözüküyorsun, William." Benim olduğum tarafa doğru gelebilmesi için attığı üç adımla taş fayansta topukları tıkırdıyordu. Elini uzatarak beni kendisine doğru çevirdi, yakamdaki beyaz düğmeyi ve kravatımı düzetti ve özellikle bu şekilde kesilen dağınık koyu sarı saçlarımı geriye doğru yatırdı. "Neyin var senin son zamanlarda?"

Omuz silktim. Bilerek kendimi onun dokunuşundan geri çektim. "İyiyim ben. Sadece iyi uyuyamadım," dedim.

Dudaklarını büzdü. Dönüp gitmeden önce dudağının bir tarafı diğerine göre daha yukarıda duruyordu. Anlık endişesi belirdiği gibi kaybolmuştu.

Evrak çantamı alıp garaja doğru yürüdüm. Siyah spor arabamla geriye doğru gidip dar ve kavisli yola, Los Angeles'a doğru çıktım. Sis ağır bir şekilde ufka çökmüştü. Sabahın erken saatleri puslu gri bir ışık saçıyordu. Çevre yolunun trafiğe kapanması hiç de sürpriz olmamıştı. Şehir merkezindeki ofisime doğru giden yolda, Hyundai marka bir arabaya neredeyse vuracak gibi olmuşken arabam durdu.

Yorgunluğun etkilerini hissediyordum. Arabanın koltuğunda gevşeyip koltuk başlığına doğru yaslandım. Gözlerim kapanıyordu.

Rüyamdaki bana doğru bakan aynı kahverengi gözleri gördüğüm anda, gözlerim açıldı.

Neyim var benim? Ellerimin ayasını gözlerime bastırdım. Her zaman irademle, azmimle ve işleri halletme kabiliyetimle gurur duymuşumdur. Şimdi ise akıl sağlığım çabucak kopan bir ipin ucunda asılı gibiydi.

Bu tedirginliğin nereden geldiğinden emin değildim. Sanırım rüyalarım hayattaki memnuniyetsizliğimle paralel gidiyordu. İçinde olmak istemediğim bir ilişkim vardı, işim öyle stresliydi ki günün sonunda doğru dürüst düşünemiyordum bile. Yol boyunca kendimde değildim ve belki de bilinçaltım bana o kişiyi bulmanın zamanı geldiğini söylüyordu, çünkü dönüştüğüm kişiden memnun olmadığımdan bal gibi emindim.

En başta kaçış yolum olan Los Angeles'ı benimsemiştim ama burası asla evim olmayacaktı. Bu sadece bir kaçıştı.

Büyürken hep buradan gitmeyi hayal etmiştim, ta ki üniversite için Mississippi'den ayrılana ve olmak istediğim tek yerin bu küçük şehir olduğunun yavaş yavaş farkına varana kadar. Ağabeyim Blake benimle hep ana kuzusu diye dalga geçerdi. Onun bana böyle sataşması çocukken arka bahçemizde birkaç yumruk kavgasından çok daha fazlasına neden olurdu. Büyürken güçlü, yıldız futbolcu ve bütün kızların arzuladığı erkek olan Blake gibi olmaya çalışmıştım. Ama ben, ona kafa tuttuğunda şiş ve kanayan dudakla William'ı yerine oturtan Blake'in sırık gibi uzun ve cılız küçük kardeşiydim. Blake'i işaret

ederek, kanayan dudağıma buz torbası koyan ve nazik ellerini saçıma götüren annemizin yanına koşardım.

Tuhaf, zaman nasıl da değişiyor.

Şimdilerde sessiz, sakin olan Blake iki küçük kıza ve sadık bir eşe sahipti. Ben de artık o garip, küçük çocuk değildim. Çalıştığım bu hayatta başkası benim ayağımı kaydırmadan ben onlarınkini kaydırıyordum. Kristina nereye gitmemi isterse istesin, oraya bir adım daha yaklaşabilmek için gözümü kırpmadan insanları sırtından bıçaklayabilirdim.

Annem bize en ufak bir nefret dahi duymaksızın *güç* çifti derdi. Bu dönüştüğüm nasır tutmuş kişiye duyduğu hoşnutsuzluğu saklayamazdı.

Belli ki içimdeki bir şey de bu dönüştüğüm kişiden hoşlanmıyordu.

Kırk dakika sonra yeraltındaki garaja girdim. Adımın yazılı olduğu plakanın olduğu yere arabamı park ettim. Derin bir nefes alıp yüz ifademi değiştirdim. Başka bir kişiliğe girmek her gün daha da zorlaşıyordu.

Kapı görevlisi kısa bir baş sallayışla yol verdi. "Günaydın Bay Marsch."

Kısa bir gövde gösterisiyle kafamı kaba bir şekilde eğdim ve uzun adımlarla asansöre doğru yürüdüm.

~

Nicholl's loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve modacılardan çıkma takım elbiseleri olan adamlarla doluydu. Çan-

taları muhtemelen benim ilk arabamdan pahalı olan yönetici kadınların yanında gölgede kalmışlardı. Restoran zenginlere hitap ediyordu. Ünlü olmasalar da bir kısmı zirveyi tırnaklarıyla kazıyan eğitimli insanlardı. Zenginlik içinde doğan ve mirasyediler de şüphesiz bu gidişata ayakta uyuyorlardı.

Kristina bekleme salonunun köşesindeki yuvarlak, yüksek bir masada oturmuş, ona doğru bakan iki adamla sohbet ediyordu. Odanın karşısından beni gördüğünde, yüzünde yapay bir gülümsemeyle elini selam vererek kaldırdı.

Oraya doğru yol aldım ve onu uzattığı yanağından öpmek için kendimi zorladım.

"William, gelebilmen ne güzel." Kızgınlığını zor tutuyordu.

Beş dakika geç kalmıştım.

"Özür dilerim." Kravatımı göğsüme doğru gevşetip yanındaki bar taburesine otururken özür diledim.

Geç kaldığımı anlamış gibi görünmüyordu, çünkü *babacığının* pisliğini temizlemek hiç bitmeyen bir işti. İkisiyle beraber çalışma tuzağına nasıl düştüğümü hiç bilmiyordum.

Beni potansiyel müşterilerimizle tanıştırdı. Yaptığı hoş sohbet onları rahatlatmıştı. Kristina'ya olan bakışlarından, onun çoktan bu hesabı kapattığını anlayabiliyordum. Bilgisayarımı çıkartıp, yatırımlarını nasıl güçlendireceğimizi göstersem de, Kristina baba-

sının firmasına katılmalarının onlara nasıl yarar sağlayacağı yönünde ikna etmeye koyulsa da, bunların hepsi boşunaydı.

Kristina beni üniversitenin son yılında stajyerken bulmuştu. İçimde sahip olup da hiç bilmediğim, şimdi ise keşke açığa çıkarmasaymış dediğim bir şeyi çekip çıkarmasına izin vermiştim. Benden beş yaş büyüktü. Babasının şirketindeki en yüksek mevkiyi almak için kendini hazırlıyor ve beni de beraberinde götürmek için bana söz veriyordu. Başlangıçta mükemmel bir plan gibi gözüküyordu. Dikkatimi geçmişte yaşadıklarımdan başka bir yöne çekmeme olanak sağlıyordu. Ben olmadığım hâlde, başka biriymişim gibi davranabileceğim bir yerdi. Kristina gibi bir kadınla üst üste her gece yatmaya hayır diyecek adam olmadığından kuşkulanıyordum ama bu tür bir cazibe de bir yere kadar devam edebilirdi.

Birkaç içkiden sonra iki adam noktalı yerleri imzalıyordu.

Bu sürpriz olmamıştı.

Kristina memnun olmuştu ve masanın altından kalçamı sıktı. Garantili bir başarının getirdiği tipik hoşbeşler eşliğinde adamların yanından ayrıldık. Eve doğru arkasından giderek, arabamı kırmızı Porsche'sinin yanına park ettim. Arabasından inerken cilveli bir şekilde gülümsüyordu. Karın boşluğuma inceden bir korku hissi yayılmıştı.

Gerçekten bu hayattan nefret etmeye başlamıştım.

~

Kristina yüzünü diğer tarafa çevirmiş, kıvrılmış bir şekilde uyuyordu. Sarı saçları pencereden içeri uzanan ay ışığında parlıyordu. Duruşunu taklit ettim. Gözlerimin çıplak bedeni üzerinde gezinmesine izin verdim. Sırtından aşağı doğru kalçasının vücudunun kıvrımıyla buluştuğu yere doğru bakıp aşağılama duygusundan başka bir şey *hissetmek* için çalıştım.

Hiçbir şey olmadığını fark ettiğimde acı bir tat ağzımı ekşitmişti.

Yorulmuş bir şekilde yatağa, yastığıma gömüldüm ve uykuya daldım.

Kahkahası, seslenişiydi. Ormanın derinliklerinde bir yerlerde kaybolmuştu. Rüzgâr sert bir şekilde geliyor, William'ın yüzüne doğru esiyor, ıssız çocuk parkının içinde yavaş yavaş yürürken yüzünü ısırıyordu.

William ağır adımlarla iç içe geçmiş ormana doğru ilerliyordu.

Sarı saçları parlıyordu.

"Bahse girerim beni bulamazsın." Çocuk kıkırdayıp koştu.

Korku aniden artmıştı ve William'ın midesini karıncalandırıyor, onu ileri götürüyordu.

"Bekle," diye seslendi William. Elini çocuğun olduğu yöne doğru uzatmıştı. Lütfen.

William'ın yüzüne sahip olan çocuk ağacın arkasından bakıyordu.

Çocuk tekrardan yola koyulmuş; saklanıyor, gülüyor, William'ın göğsünde davul gibi çalan bilinmeyen bir endişeyi öfkeyle karıştırıyordu.

Lütfen, bekle.

Kahkaha uzaklaştı ve yok oldu. Çocuğun bir anlık korkusu William'ın göğsüne bir ok gibi saplanmıştı. Uzaklarda bir yerlerde, William'ın yetişemeyeceği bir mesafeden çocuğun çığlık attığını duydu.

Sarsılmış bir şekilde uyandım. Hava almak için yutkunup başımı sıkıca tuttum ve kafamdan gördüğüm kâbusu atmaya çalıştım ama parmaklarını en derine batırmış, aylardır hissettiğim kökleşmiş korku tohumlarını derimin altına yerleştirmiş gibiydi.

İkinci Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Oturma odasının camının dışında şimşek çakıyordu. Uyuyan caddeyi aydınlatıyor, yüksek ağaçların uzun ve çorak dallarıyla gölgeler oluşturuyordu. Karanlık odada sessizce duruyor, avcumun içiyle pencere camına dokunuyordum.

Aradan yıllar geçse de unutamayacaktım.

Dokunuşunu, beni nasıl hissettirdiğini ya da benim görmemi sağladığı şeyi asla unutamam. Gözlerindeki anlayışlı şefkati de…

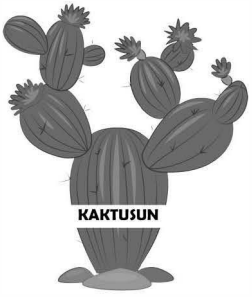
Başka bir şimşeğin kıvılcımı gece gökyüzünü kaplıyordu. Yeterince odaklansaydım, onu boş sokağın ortasında neredeyse görebilecektim. Koyu sarı saçlarının perçemleri rüzgârda önüne düşüyor, keskin

kahverengi gözlerine çerçeve oluyordu. Gözlerini direkt bana dikmişti.

William beni gerçekten görmek için şimdiye dek benimle ilgilenen tek kişiydi.

Elimi cama daha sert bastırarak, bir şekilde onu kendime yaklaştırmayı dilemiştim ama eğer geri dönecek olsaydı bir daha asla bu kadar cesur olamayacağımı biliyordum.

Ürperdim. Arka kapı kilidi açılır gibi gıcırdadığında yerimden zıpladım ve istediğim tek insandan yavaşça uzaklaştım. Çok önceden yapmam gerektiği gibi, gitmesine izin verdim.

Üçüncü Bölüm

William ~ Günümüz

Odaklanmaya gayret ederek sayfanın üzerinde dönüyor gibi duran karışık sayıları anlamaya çalışıyordum. Ben daha çok denedikçe, daha da karışık bir hâl alıyorlardı. Kristina'nın saçmalığı yüzünden üç saatlik uykuyla babasının şirkette yarattığı mali yıkımla uğraşıyordum ve patlamak üzereydim. Her şeyden çok yorulmuştum.

Kalemimi hesap tablosunun üzerine fırlattım. Deri sandalyemde geriye doğru sallanıp, geçen gece gördüğüm kâbusun hâlâ kulaklarımda çınlayan sesini bastıracakmışçasına şakaklarıma masaj yaptım.

"Kahretsin," diyerek sızlandım. Gözlerimi ovuşturuyor, bundan kurtulmak istiyordum. "Saçmalık bu."

"Saçma olan ne?"

Ofisimin girişinden gelen Kristina'nın kulak tırmalayan sesiyle tenim karıncalanmıştı. Kendimi toplayıp onunla uğraşacak hâle gelmek için ciğerlerime hava doldurdum.

Öne doğru adım attı ve kapı sürgüsü arkasından alçak bir tık sesiyle kapandı.

"Tüm bunlar." Hayal kırıklığını açıkça gösterirmişçesine elim ciddiyetsiz bir şekilde sallanıyordu.

Her şey işte.

Kristina kâğıdı masamdan aldı. Bilgisayarım kenarda duruyor ve diğer kâğıtlar da çevresine dağınık bir şekilde yığınlar hâlinde dağılmıştı. Gözlerini kısarak bana baktı.

"Senin neyin var, William?" Her lafından memnuniyetsizlik akıyordu. "Babam bunu günler öncesinden istemişti. Kendini toplamak *zorundasın.*"

Ne beklediklerinden tam olarak emin değildim, çünkü sadece sayıların arasında dolanıyordum. Ama bunu söylemek anlamsızdı. Bay Crane'in şüpheli iş meselelerini yasal hâle getirmem için bana maaş ödeniyordu. Ayrıca, altı ay öncesinde bile bunu günler önce tamamlamış *olmalıydım.* En başta bu kadar kötü değildi. Sadece birbirine uymayan karışık rakamlar vardı ama ne kadar derine insem, o kadar çok şey ortaya çıkarıyordum.

Kızgınlığımı bastırarak sol tarafımda duran pencereden gökdelene doğru baktım. Aylak aylak, orada da

benim kadar tongaya düşmüş biri var mıdır acaba diye merak ettim.

Dikkatimi tekrar Kristina'ya verdim ve beraberinde gelen nefretin artışını hissetmemeyi diledim. Ses tonum gergindi. "En kısa sürede halledeceğim."

~

Rakamları birbirine uydurmaya çalışırken öyle bir dalmışım ki cep telefonum masada titreyip sinyal verdiğinde yerimden fırladım. İki saat geçmiş ve hiç fark etmemişim bile.

Telefonu elime aldım. Ekranda yazan ismi görünce korkudan sinmiştim.

Kahretsin.

Telefonu açmadan önce kendime birkaç saniye verdim. Onlardan biriyle her konuşmamda hissettiğim suçluluk duygusunu bastırmak için zamana ihtiyacım oluyordu. Sonra telefonu kulağıma götürdüm.

"William Marsch." Bu benim her zamanki telefonu açış şeklimdi. Sanki kimin aradığını bilmiyormuşçasına... Aşağılık bir adamın ses tonunda konuşuyordum.

Ailemi uzakta tutmak adına verdiğim bütün çabaya rağmen, onlar beni içlerinden biriymiş gibi tutmak için çok çabalamışlardı. Ne zaman ağabeyim Blake ile konuşsam, her zaman neşeli olurdu ve gerçekten merak ettiği için nasıl olduğumu sorardı. Özünde onları tamamen arkamda bıraktığım gerçeğini görmezden gelirdi.

Ama bugün değil.

Birkaç acı dolu dakikadan sonra sessizleşti. Arkadan sadece belli belirsiz fısıltı ve hışırtı sesleri geliyordu. Sonunda konuşmaya başladığında sesi gergin geliyordu.

"Merhaba, Will... Şey... Ben Blake."

Geçen gece rüyamdan uyanıp göğsümde duyduğum sarsıntıya o kadar çok benziyordu ki bu korku... Blake'in söyleyeceklerini daha o konuşmadan önce bekliyor gibiydim.

"Dinle... Kötü haberlerim var."

Bir anlık karaltıyla ailemdeki sevdiğim ama artık neredeyse hiç bilmediğim, unutmuş gibi yaptığım insanlar aklımdan geçiyordu. Her bir yüzde göğsüm sıkışıyor ve nefes almaya çalışıyordum. Dirseklerime dayanıp başparmağımı ve işaret parmağımı gözlerime doğru bastırdım ve telefonu kulağıma iyice yaklaştırdım.

Litfen... Annem olmasın. Blake konuşmaya başlamadan önce içimden sessizce dua ettim.

"Lara Teyze... Onun... Kanseri nüksetti." Blake boğazını temizledi. "Bu sefer kötü, Will. Çok yayıldı. Onu rahat ettirmekten başka bir şey yapamıyorlar. Çok hızlı gelişti." Açıklarken nefesi kesilmişti. Başımın dönmesini durdurmaya çalışıyordum. "Ev tedavisine aldılar ve anneme getirdiler, böylelikle aileye yakın olabilecek. En fazla birkaç haftası kaldı."

Haber içime kadar işlemişti. Lara Teyzem ölecekti.

"Aman Tanrım... Blake."

Denemeye çalışsam da, bu bir kenara atabileceğim bir şey değildi. Diğer şeyler gibi bunu önemsemeyip bir öneminin olmadığına kendimi inandıramazdım.

Bir zamanlar Lara Teyzem ve ben çok yakındık. Ben genç bir çocukken, kim bilir kaç sıcak yaz gününde arka kapısına sessizce gelip elimde kırmızı buzlu şekerle mutfak masasında oturmuşumdur. Günümün ayrıntılarını sorduğunda ise sırıtırdım. Ya da Cuma akşamlarını onun çalışma odasında geçirir, yerde battaniyeye sarılı bir biçimde patlamış mısır ve kola eşliğinde film izlerdim. Hiç evlenmemiş, hiç kendi çocuğu olmamıştı ve Blake'i ve beni *kendi* çocuğu olarak görürdü. İşte, bu da geride bırakmış olduğum başka bir ilişkiydi.

"Sana burada ihtiyacımız var, Will. Annemin sana ihtiyacı var."

Altı yıldır Mississippi'ye gitmemiştim.

Lara Teyze bir keresinde beni aramış ve uğradığı hayal kırıklığını dillendirmekten çekinmemişti. Öylece kenara çekilmeyeceğini ve en küçük kız kardeşini ve bütün ailemi incitmeme artık izin vermeyeceğini söylemişti. Kendimi onlardan üstün görmemle suçlamıştı. Hangisi sana ne yaptı da sen onlara böyle davranıyorsun diye sormuştu.

Neden geri dönemediğimi hiçbiri anlamıyordu. *Onu* görmeye, seçtiği hayata şahit olmaya dayanamıyordum. Ailemden kimse o yaz ne olduğunu bilmiyordu. O yaz,

aynı anda kalbimin atmasının ve parçalanmasının ne demek olduğunu kimse anlamıyordu.

Yapabildiğim tek şey arkamı dönüp hiçbir şey yaşanmamış gibi oradan ayrılmaktı.

Hayallerimde kol gezen anılarını, her şeyi yerin altına gömmüştüm ve sadece gecenin yalnız anlarında ortaya çıkıyordu. O artık bir hayale dönüşmüştü. Mississippi'ye tekrar adım atarsam, onun yeniden hayalden gerçeğe dönüşeceğini biliyordum.

Öyle bile olsa, ailemin bana ihtiyacı varken, onları görmezden gelemezdim.

"Tamam..." Saçımı elime götürdüm ve masama doğru baktım. Oraya nasıl geri döneceğimden emin değildim ama başka bir şansımın olmadığını da biliyordum. Yutkunup çok uzun zaman önce kaçtığım yere geri dönmeye söz vererek kendimi konuşmak için zorladım. "Orada olacağım."

Blake'in şaşkınlığı ne diyeceğini bilememesinden belliydi. Sonunda aceleyle, "İyi. Çok güzel. Hepimiz..." Sustu. Sesini alçaltmıştı. "Buradaki herkes seni çok özledi, Will."

Bazı duyguları bastırmıştım. Ailemin hayatlarının bir parçası olmak istemediğimi sanmasından nefret ediyordum.

"Bazı işlerimi ayarlamama izin ver. Seni yarın bir ara arayıp ne zaman çıkacağımı haber vereceğim," dedim.

Blake'in nefesi telefondan açıkça duyuluyordu. "Tamam. Acele et ama."

~

Gömlekleri askılarından çekerek yatağın üzerinde açık duran bavula biraz özen göstererek attım.

Kristina ellerini göğsünde bağlamış bir şekilde kapının çerçevesine yaslanmış, arkamda duruyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum, William. Bu işin ne kadar önemli olduğu hakkında bir bilgin var mı acaba? Eğer burada olmazsan ne kadar para kaybederiz, hiç düşündün mü?"

Sessizce dolaba doğru yaklaşırken Kristina'ya göz ucuyla baktım. Odanın öbür tarafında burnundan soluyordu. Gideceğimi söylediğimden beri dibimden ayrılmıyordu. Dolaptan birkaç tane daha pantolon alıp, kapıdan çıkarken duraksadım. "Teyzem ölüyor," dedim. O kelime ağzımdan çıkmıştı işte. "Benden ne yapmamı bekliyorsun?"

"Yükümlülüklerine saygı göstermeni bekliyorum."

Biraz geriye doğru giderek küçümseyen bir kızgınlıkla baktım.

Saygı mı? Kristina'nın babası için çalışmak hayatımda yaptığım en az saygı duyulacak şeydi.

Yatağa doğru dört adım atarak Kristina'ya arkamı döndüm. Geri kalan eşyalarımı bavula fırlatıp kıyafetleri içine tıktım ve fermuarını kapatırken bavulun iki ucunu bir arada tutmak için debeleniyordum. Ciddi bir şekilde

doğrulup duvara doğru konuştum. Ona bir açıklama yapmıştım. Normal bir insan bunu anlardı. "Ailemin bana ihtiyacı var."

Kafasını çevirip eğdiğini hissetmiştim. Dudak büktüğünü neredeyse görebiliyordum. "Ne zamandan beri onların neye ihtiyacı olduğunu umursuyorsun?"

Suçluluk, sırtımdaki kasları gerdiği için yumruklarımı sıktım. Hayatımın son yılları bunu mu gösteriyordu? Ailemi tamamen ihmal mi etmiştim? Silkinip bavulu aldım ve yataktan sürükleyerek tekerleklerinin üzerine koydum. Ona haddini bildirmenin bir anlamı olmadığını fark etmiştim. Ne geçmişim hakkında, ne ailemle ne kadar yakın olduğumla ne de ne kadar farklı bir hayat yaşadığımla ilgili bir fikri yoktu.

Karşısına geçtim, ona bir adım uzakta duruyordum. Yüzünün ifadesi ciddiydi. Gözleri mavi bir ateş gibiydi. Bütün o oyunlar gitmiş, soğukluk gelmişti aynı onu tanıdığım gibi.

Onu anladığım zaman sinirim kaybolmuştu. Onun adına neredeyse üzülmüştüm hatta. Tüm bu ıvır zıvır şeylerin hayatını kontrol etmesine izin veriyordu. Onun da benim çevremde olmasına izin verişimle aynı şeydi bu. "Ne zaman yetineceksin, Kristina?"

Yavaş yavaş yaklaştım ve dikkatini verdiğinden emin olmak için başımı eğdim.

"Sen hiç mutlu olamayacak mısın? Çünkü ben artık bu şekilde yaşamak istemiyorum. Nedense artık bir dö-

nüm noktasına geldiğimin farkındayım. Bilmediğim tek şey ise ne yöne doğru gittiğim."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Sert ifadesi bocaladı, yeniden o katılığına dönmeden önce gözlerini bir dakikalık kararsızlıkla kırpıştırdı. Dürtünün aşırı bir hırsa dönüştüğünü de, Elbette, ne demek istediğimi çok iyi biliyordu: Aşırılığı, doyumsuzluğa dönüşen dürtüsünden bahsediyordum.

Yorgun yüzümü elimle ovuşturdum. Kendimi nefes vermeye zorlayıp konuyu kapattım. Çünkü onu değiştirme şansımın olmadığını biliyordum. Ona karşı hissettiklerimin de değişme ihtimali yoktu. "Ben eve gidiyorum, Kristina. Neil'ı ara ve işi devralmasını sağla."

Yanından geçip garaja doğru ilerledim.

"Ne zaman döneceksin?" Sesi panik içindeydi. Kristina, onu tanıdığımdan günden bu yana ilk defa, ustalıkla hâkim olduğu kontrolünü kaybetmenin eşiğindeydi.

Durakladım ama onun olduğu tarafa bakmadım. "Gerçekten bilmiyorum."

~

Los Angeles'tan ayrılırken, direksiyonu tuttukça ellerim terliyordu. Missisippi'ye yapacağım iki günlük gezinin bana zaman kazandıracağını düşünerek arabayla gitmeye karar vermiştim. Kristina'yla yaşadığım bu karışık durumun ne olacağına karar vermenin tam zamanıydı. Bir

daha geri gitmemeye yemin ettiğim yere geri dönmeyi ertelemenin de...

Geri dönmeyi düşündüğümde, bir anlık panik ateşimi sanki kırka çıkarmıştı. Keyifsiz bir şekilde güldüm. Korkak bir yaşam sürdürmek kadar kötü bir şey yoktu. Ama gerçekten böyle miydim? Korkak mıydım?

Onun için savaşır, onun için her şeyi feda edebilirdim. Gitmek zorundaydım, çünkü aylak aylak oturarak onun mahvolmasını oluşunu izleyemezdim. Bir şeyler yapabilirdim. Ama o gece yaptığım gibi, muhtemelen onu yine kaybederdim.

Gülüşü, sevgi dolu gözleri ve şirin ağzı gözümün önüne geliyordu. Parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken, "*William,*" diye kulağıma fısıldıyordu.

Bir ürperti tenimi delip geçti. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve oradan sırtıma doğru yayıldı.

Tanrım.

Eski pişmanlıklar kalbimde çarpıntı yapıyordu. Belki de kalmalıydım. Ama bu bir şeyi değiştirecek miydi ki?

Dördüncü Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Nasır tutmuş elleri tenimi yakıp geçiyordu. Elini sahiplenircesine kalçamın üzerine koymuş, arkamda uyuyordu. Sıcak nefesi tenimde geziyor, görünmez bir tuzak gibi boynuma dolanıyordu. Ben içime hava çekmeye çalıştıkça o bunu çalıyordu.

Kendimi vermeyi seçtiğim adamın yanında yatarken, bedenim ağırlaşıyordu.

Ben doğmadan önce kaderim böyle mi yazılmıştı? Benimle ilgilenmesi gereken kişilerin elinde acı çekmem alnıma yazılan bir şey miydi? Ya da yaptığım tercihler mi beni buraya sürüklemişti? Ölümcül bir hata mı beni bu çarpışma noktasına getirmişti? Veya bu sadece hayatın saflığının ve sebep olduğu korkunun basit bir sonucu muydu?

İyice kendi içime doğru çekilip kafamın içindeki gölgelerde kendime bir sığınak arıyordum. Teselli veren çok az şey vardı. Bu tesellinin sadece çok az bir kısmı beni aydınlatabiliyordu.

William'ın yüzü nazik bir şekilde gülümsüyordu. Beni üzerine doğru çekerken, "Maggie," diye mırıldandı. Kıkırdadım ve altımda duran o güçlü bedenle rahatladım. William içinden kıs kıs gülüyordu. Yüzünü saçlarıma gömüp beni kendine daha da yakınlaştırmıştı.

Arkama yaslanarak parmak uçlarımı yüzünün alt kısımlarında yavaş yavaş gezdirdim. Elimle dudakları boyunca çizgiler çekerken gülümsemişti. Tenim karıncalanıyordu. Başka kim bana kendimi böyle hissettirebilirdi, bilmiyordum.

"Çok güzelsin... *Biliyor musun?*" demişti.

Kalbim sevinçten deli gibi atıyordu ve dokunuşlarını daha fazla hissedebilmek için yanıp tutuşuyordum.

William mükemmeldi, bir armağandı.

Beni derinden ve her yönden değiştirmişti. Beni bulduğunda korkaktım ve kendime güvenmiyordum. Tüm bunlar hâlâ aynıyken, gözüme hiçbir şey aynı gelmiyordu. Düşünüşümde, gördüklerimde, her parçamda William'ın bir payı bulunuyordu.

Arzuladığım ve rüyalarımı süsleyen hep oydu.

Hayır, ona asla sahip olamayacaktım. Çok hata yapmıştım. Beni kurtarmaya çalıştığı yoldan gidiyordum hâlâ.

Ama onu istemekten hiç vazgeçmemiştim.

Onu seviyordum.

Benim için savaşıyordu.

Ve ben onu kendi savaşıma dâhil etmeyip gitmesine izin vermiştim.

Şimdi geriye baktığımda William'ın umutsuzca bana başından beri göstermek isteği şeyi ancak şimdi açıkça görebiliyordum.

Söyleyebileceğimden daha çok pişmandım ve açıkça kabullenmiştim.

Ellerimin arasından kayıp gittiği o güne geri dönebilmek için her şeyi yapmaya hazırdım. Yaşanan her şeye rağmen, William'ın beni kabul edebileceğine inanmam gerekiyordu.

Troy arkamda kımıldayıp uykusunda homurdanmıştı. Eli karnımın üzerinde gezdi ve beni daha sıkı tuttu.

Mide bulandıran bu sıcaklık tüm bedenimi kaplamış, boğazımı sıkıyordu. Yutkunmaya çalışıyordum.

Geri dönmek için *her şeyi* yapardım.

Ama artık çok geçti.

Beşinci Bölüm

William ~ Günümüz

İki günlük yolculuktan sonra alacakaranlıkta Mississippi eyalet sınırını sonunda geçmiştim. Otobana çıkıp güneye doğru yol aldığımda çok trafik yoktu. Köy yoluna geldiğimde hızımı yavaşlattım. Uzun ağaçlar soluk yeşilleriyle birbirine dolanmış, yolun arkasındaki verandalarından ışık saçan evlerin olduğu alana doğru yol açıyorlardı. Bu kırsal bölge son birkaç yıldır alıştığımdan daha farklı geliyordu.

Yine de aşinaydım.

Ana caddeye döndüğümde âdeta sinirlerim zıplamıştı. Kasabaya doğru giden tek şeritli yolu takip ettim. Tam da hatırladığım gibiydi. Köşeli park yerleri bir ya da iki katlı iş yerleri vitrinlerinin önünde sıra sıra diziliydi. Bazı dükkânlar kepenk indirmiş ve yerine yeni sahiple-

ri gelmişti. Bir kısmı ise boştu. Ama çoğu aynıydı. Mezun olduğum lisenin ve doğduğum hastanenin önünden geçtim.

Çocuk bahçesine geldiğimde aklımdan geçen binlerle hatırayı durdurmak için çabaladım. Bu park, annemin ben daha küçükken salıncakta salladığı, ortaokuldayken içinde futbol oynadığım ve altı yıl önce *onun* beni terk ettiği parktı.

Boş alana geldiğimde yavaşladım. Hafif esen rüzgârda salıncaklar sallanıyor, gece gökyüzündeki son ışığı içine çekerken ağaçlar hışırdıyordu.

Bunun olacağını önceden biliyormuşçasına aynı dün hissettiğim gibi hissettim. Sanki uzanıp ona dokunacakmışım gibi... İkimizin de kalbi kırıldığında akan gözyaşlarını silip onu son kez öpebilecekmişim gibi...

Anıları aklımdan silip atmak için elimle yüzümü ovuşturdum.

Buraya gelmek gerçekten çok kötü bir fikirdi.

İki dakika sonra büyüdüğüm ve her yanımı sıla hasreti kapladığında, kendimi gitmekle kalmak arasında kalan çelişkili duygular içinde bulduğum o dar sokağa döndüm. Yol boyunca uzanan çorak karaağaçlar uzamıştı. Ağaçlar iki katlı evlere, çiçek bahçelerine ve kesilmiş çimlere gölge yapıyordu.

Ailemin garaja doğru giden araba yoluna doğru yavaş yavaş hareket ettiğimde vicdanımda bir şey hasret ve pişmanlıkla karışık bir hâlde pır pır ediyordu. Lastiklerin

altında çakıllar çatırdadı ve ağabeyime ait olduğunu düşündüğüm büyük bir kamyonun arkasında arabamı durdurdum.

Ailemin evi de diğerleri gibi, taş yoldan kaldırıma beş adımlık mesafeyle ön verandaya uzanan sade ve iki katlı bir evdi.

Annem perdeli kapının oradan birden görünüp ön verandaya çıktığında, kendimi kayıp çocuk gibi hissetmiştim. Beni gördüğünde donakalmıştı. Geldiğime gerçekten inanamıyormuşçasına, ağzını eliyle kapatmıştı ve yeşil gözlerinden yaşlar akıyordu.

Annem, Glenda, ellilerinin başındaydı. Kalçaları dışında kalan her yeri inceydi. Onu son gördüğümden beri gözleri grileşmiş ve endişe yüzünü kırış kırış bir hâle getirmişti.

Annemin arkasından Blake göründü. Kendini zorlayarak ihtiyatlı bir biçimde gülümsedi. Ellerini çalışırken giydiği eskimiş pantolonunun ceplerine sokmuştu ve gergin bir şekilde duruyordu. Birbirimize gülümsedik. Kahverengi gözleri ve koyu sarı saçları babama çekmişti. Benden birkaç santim kısaydı ama daha yapılıydı. Yıllar boyu lisede oynadığı futboldan kalma kasları hâlâ duruyordu ve mezun olur olmaz inşaat işine girmişti.

Bir an için yerimden kalkmadan, camdan dışarıya beni bekleyen aileme doğu baktım.

Onları gerçekten ne kadar özlediğimi sonunda kabullenmiştim. Ağabeyimi görmeyeli *altı yıl* olmuştu. Annem

Kaliforniya'ya gelip geri dönmem için yalvardığından bu yana üç sene, babamla konuşmayalı da iki yıl geçmişti. *O*nu görme riskini göze alamadığım için Blake'in düğününe bile gelmemiştim.

Tanrım! Tam bir geri zekâlıydım.

Derin bir nefes aldım. Kontağı kapatıp, ne söyleyeceğimden veya ne yapacağımdan emin olamayarak arabadan çıktım. Biraz utanarak ilerledim.

Annem heyecanlı bir şekilde merdivenleri indi. Daha ben ne olduğunu anlayamadan kollarıyla kaskatı vücudumu sardı. Onun kucaklayışına karşılık verip benim de ona sarılmam birkaç saniyemi almıştı.

Bana yapışık bir hâlde dururken titriyor, ağlıyordu. Mırıldanarak, "Geldin... Geldin..." dedi.

Söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Boğazım düğümlenmişti. Duygularım tam bir açmazdaydı. Sadece sarılıyordum. Hep bildiğim o çiçek kokan parfümünü sürünmüştü ve bana her zaman ne kadar iyi davrandığını hatırlatan o anılarla boğuşuyordum.

Orada öylece durmuş, gidişimin ne onunla, ne babamla ne de Blake'le bir ilgisi olmadığını açıklamayı diliyordum.

Anlatsam beni anlardı.

Sonunda geri çekilip gözlerini silerek titrek elleriyle yüzüme dokundu.

"İyi ki geldin," dedi. Gözleri ciddiydi. Hayal kırıklığı ve huzurla doluydu.

Diğer tarafa doğru bakmamak için direndim.

Kafa sallayıp sözcüklerin içinde boğulmak yerine, "İyi ki geldim," dedim. En azından bunun bir kısmı doğruydu.

Gülümsedi ve başını evin olduğu tarafa doğru çevirdi. "Gel haydi."

Yokluğumla ilgili konuşulmayacağını düşünecek kadar aptal değildim. Ama şimdilik bu yeterliydi.

Bu yolculuk benimle alakalı değildi, içeride Lara Teyzem ölüyordu.

Spor arabamın bagajına eşyalarımı almaya gittim. Blake yanımda belirdi. Gülüşü artık daha samimiydi.

"Haydi. Sana taşımanda yardım edeyim."

Ağabeyime bakmak için durdum. Altı yıl geçmişti. O şimdi bir adam, bir babaydı.

Blake hiç kin tutan bir insan olmamıştı. Kavgalarımızda yumruklar ve lanetler konuşsa da ertesi sabaha unutulup giderdi. Annem bu kavgalara *it dalaşı* derdi. Keşke şu anda da o kadar kolay olsaydı.

Arabanın arkasından büyük bavulu çıkarırken, "Sağ ol," dedim.

"Bir şey değil." Blake bagaja eğilmiş, küçük valizleri ve bilgisayar çantasını çıkarıyordu.

Blake'in arkasından daha önce milyonlarca kez çıktığım o merdivenleri çıktım.

Omzumun üzerinden gözden uzakta kalan çocuk parkına doğru baktım. Hâlâ o yerde inzivaya çekilmiş bir şe-

kilde mi duruyor diye merak ediyordum. Orada yaşanan şeyler beni etkilediği kadar onu da etkilemiş miydi? Benim sürüklendiğim gibi o da buraya sürüklenmiş miydi? Belki de ben ona sürüklenmiştim.

Düşüncelerden kendimi arındırıp ağabeyimi içeriye doğru takip ettim. Ön kapıya doğru gelirken ayağım sendeledi. Oturma odasında oturan insanları görüne suçluluk duygum artmıştı.

Blake'in iki küçük kızı olan siyah saçlı, yuvarlak suratlı Emma ve Olivia'yı sadece fotoğraflardan biliyordum. Yerde yüzüstü yatmışlardı. Emma boyama yapıyor, Olivia ise bir şeyler karalıyordu. Anneleri, Grace, koltuğun kenarında oturmuş onları izliyordu. Beni gördüğünde zorunluluktan gülümsedi. Grace'i yıllardan beri tanıyordum. Onunla beraber büyümüş, aynı liseden mezun olmuştuk.

Beni küçük hâlimle hatırladığı yüzünden anlaşılıyordu.

Ağabeyimin beni, daha önce hiç tanışmamış olduğum biri iki biri dört yaşında olan yeğenlerimle tanıştırmasından daha garip bir an yoktu herhâlde.

"Bakın Olivia, Emma. Buraya gelin. Sizi biriyle tanıştıracağım. Bu sizin Will Amcanız, benim kardeşim."

En büyüğü merakla, diğeri ise direkt korkuyla bakıyordu.

Belli ki doğum günlerinde ve yılbaşlarında gönderdiğim pahalı hediyeler beni yabancı olmaktan çıkaramamıştı.

Elimi saçıma götürüp gözlerimi başka bir yöne çevirdim. Kendimi hiç bu kadar yabancı hissetmemiştim. Yaşadığımı hissetmeyi çok özlemiştim. Geçmişimin ailemi böyle dışlamasına izin verecek kadar aptal olmayı nasıl başarmıştım?

Annem oturma odasının ortasından, aynı benim de öyle hissettiğim gibi burada oluşumdan hâlâ emin olamayarak, "Baban çoktan uyudu. Hâlâ sabah vardiyasında çalışıyor. Sen yerleş. Sonra Lara Teyzeni görürsün, olmaz mı?" dedi.

Kafamı salladım. Eski odama çıkan merdivenleri tırmandım. Kapıyı açmak için ittirdim. Menteşeler kullanılmaktan gıcırdamıştı. Tepemde duran ışığa çarptım. Kenara çekilip Blake'in arkamdan girmesine izin verdim.

Eşyalarımı yere yığdı ve odama meraklı gözlerle baktı. "Buradaki her şey neredeyse aynı duruyor. Odada değişiklik yapmayı kendine yediremedi."

Tozlu olsaydı, ben gittiğimden beri odaya kimse adım atmamış derdim. Silik mavi renkli, yeşil ekoseli aynı yatak örtüsü yatağın üstünde serili duruyordu. Araba posterleri duvarda asılıydı. Raflar akademik ödüllerle darmadağınık duruyordu.

Blake birden güldü. Gözleri, zamanında masrafları ben karşılayınca hep parladığı gibi parladı.

"Ah, tam bir inektin." Blake bana doğru sırıttı ve ben de o anıları hatırlamama rağmen gülümsedim. "Seni kızdırmak çok kolaydı. Arkamdan yumruklarını savura savu-

ra gelirdin. Nedense seni güçlendirmenin benim görevim olduğunu düşünürdüm. Eğer sana dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirsem, küçük kardeşimden bir adam yaratabileceğimi düşünürdüm. Sanırım sana iyi bir ders verdim. Troy Clemons'a nasıl haddini bildirmiştin, hatırlıyor musun?" Hâlâ inanamıyormuş gibi yere bakıp kafasını iki yana doğru salladı. "Off! Neredeyse öldürecektin çocuğu. O olaydan sonra daha sana kimse bulaşamazdı."

Troy'un adı geçtiğinde, çenem fiziksel bir içgüdüyle gayri ihtiyari gerildi. Yumruklarımı sıkıyordum.

Belki de onu öldürmeliydim.

Tanrı biliyor ya... Öldürmek istemiştim.

Blake gözlerini kısarak bana baktı. "Tabii, sen ortadan kaybolduktan sonra bunun bir önemi kalmamıştı."

Blake'in hayal kırıklığı üzerimi bir örtü gibi kaplamıştı. Yere doğru baktım.

"Ne oldu, Will?" Kollarını birbirine kavuşturup odanın duvarına yaslandı. "Her şey normalken, bir daha seni göremez olduk."

Mantıklı bir açıklama yapmak için çabaladım, fakat yapamadım.

Ellerimi saçımın içinden geçirip utançla nefes verdim.

"Ben sadece..." Ağabeyime bakıp geçen altı yılı silip atacak bir şeyler söylemek istedim. Onun seçtiği yol ne kadar yanlışsa, benim de bu yolu seçmemem gerekiyordu. Sonunda, "Özür dilerim," dedim. Çünkü yapmış olduğum bu tercihin bahanesi yoktu.

Odanın diğer köşesinde, kafasını kaldırıp tavana doğru nefes verdi. Sorularla, memnuniyetsizlikle ve aldırmayan bir tavırla çıkardığı ses havada asılı kalmıştı. Tekrar bana baktı ve çenesini benim olduğum yene doğru büzdü. "Ne kadar kalacaksın?"

Rahatsız bir şekilde odaya göz gezdirdim, sonra da ona baktım. "Gerçekten bilmiyorum. Bir süre sanırım..." diyerek omuz silktim.

Blake kaşlarını çatarak beni inceliyordu. Bu koruyucu ağabeyi ifadesini çok iyi biliyordum.

Hayır. Bazı şeyler hiç değişmemişti.

"Kristina'yla sorun mu yaşıyorsunuz?"

Gülmemek için kendimi zor tuttum.

Huzursuzluğumu belli etmemek adına çenemi kaşırken, "Onun gibi bir şey," dedim. *Sorun yaşamak* bunu tarif etmeye yetmezdi.

Blake kafasını anlıyormuş gibi sallayıp, elini çenesinin üzerinde gezdirdi.

"Eğer bir süre buralarda olacaksan, Grace ile benim arka tarafta konuk evimiz var. Birkaç ay önce kiracılarımız gitti." Eliyle eski odamı göstererek, "Çok iyi durumda değil ama her yer buradan iyidir. İstersen orası senin olsun."

"Ben... Ee... Şey..." Ne diyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Altı yıl önce tek kelime etmeden, hiçbir açıklama yapmadan gitmiştim ama ağabeyim beni hiçbir suç işlememişim gibi karşılıyordu.

Sırıtıyordu. "Endişelenme. Sadece bana ne yapmak isteğini haber ver yeter." Yürürken sırtıma tekrar vurdu. Kapının orda eli tokmaktayken duraklayıp tekrar bana doğru döndü. Yüzündeki gülüş kaybolmuştu. "Sadece bana söz ver. Bir daha o şekilde buradan ayrılmayacaksın." Blake'in ifadesine farklı bir duygu yerleşmişti. Keşke anlamasaydım. "Ciddiyim, Will. Anneme bunu yapmana bir daha izin veremem."

Suçluluk duygusu omurgamdan girip ensemin arkasına kadar yayılmıştı. Uzaklara doğru bakıp gergin sinirlerimi yumuşattım. Blake ile ve yaptıklarımla yüzleşemiyordum. Kaliforniya'da bunu önemsemeyecek kadar pislik bir insandım. Burada her şey dayanılmaz bir hâldeydi. "Yapmayacağım."

Blake başka bir şey söylemedi. Sadece arkasını dönüp kapıyı kapattı.

Derin bir nefes vererek başımın arkasını üst üste ovaladım. Kendimi, kendi odamda piç bir çocuk gibi hissediyordum.

~

Yirmi dakika sonra kapıdan çıkıp alt kattan gelen sönük ışıkla aydınlanan koridora geldim.

Odamdan çıktığımda annem de ikinci katın son merdivenini tırmanıyordu. Duraksayıp dikkatli bir biçimde gülümsedi. Sanki buraya gelişimden dolayı duyduğu mutluluk gitmiş, yerine endişe gelmiş gibiydi. Yılların yokluğu, bir anneyle bir çocuğun

arasına huzursuzluk ve yabancılıktan örülen bir duvar gibiydi.

"Merhaba," dedi. Bakışları üzerimde geziniyordu. Gözleri kımızı ama sevecendi ve yüzüme baktığında daha da yumuşamıştı.

"Merhaba," diye mırıldandım ve havadaki sessizliği fark ederek öne doğru bir adım attım. Sakin ve rahatsız edici bir sessizlikti. "Ben de sana bakmaya geliyordum."

Dediklerime gülmüştü. Bu onun kalbini kırmış gibi görünüyordu.

"Blake ve kızlar gece oldu diye gittiler, ben de Lara'ya bir bakayım dedim." Blake'in eski odasına, ardından bana doğru baktı. Yüzü bir anda mutsuzluğa bürünmüştü. "Sen... Onu görmek istiyor musun?"

Boğazım düğümlendi ve içgüdüsel olarak teyzemin olduğu yere doğru baktım. Kapının arkasında ne ile karşılaşacağımı düşündükçe, yoğum bir korku zihnime kara bulut gibi çöküyordu. Anneme tekrar bakıp yutkunarak, "Evet, lütfen," dedim.

Başını salladı. "Seni uyarmalıyım. Şu an sakinleşti. Çok fazla uyanık kalmıyor ama uyandığında da tüm bunlara pek anlam veremiyor." Kapalı kapının orada duraksayıp bana baktı. Dudakları titriyordu. "Artık sona yaklaşıyor."

Annemin eline uzanıp sıktım. Hiçbir şey yapamayacağımı bilsem de, keşke onu bir şekilde rahatlatabilseydim. Karşılığında gözlerini kapadı. Gözyaşları birden yü-

züne damladı. Sonra kapıyı açıp kapıdan içeri geçmem için kenara çekildi.

Hastane yatağına yatmış olan Lara Teyze'yi görünce nefessiz kaldım. Kafası eğik, saçları zayıf ve dağınıktı. Onu hep güçlü biri olarak hatırlıyordum. Şimdi ise bir deri bir kemik kalmıştı. Yüzü çökmüş, elmacık kemikleri ortaya çıkmıştı. Cildi kırılgan ve beyazdı. Yatağının yanında, onu rahatlatması için uyuşturucu ilaç veren seruma bağlı bir makine vardı.

Odanın karşı tarafına gitmeye ve yatağının kenarında duran iki sandalyeden birine oturabilmek için kendimi zorladım. Soğuk elini avcumun içine aldım. Uyurken ağzı yarı açık bir şekilde duruyordu. Her nefes alış verişi bir çırpınmaydı.

Onu ne kadar sevdiğimi unutmuş muydum yoksa?

Başımı eğdim. Beni hissetmesini ve bir şekilde orada olduğumu bilmesini umarak, başparmağımı elinin arka yüzünde gezdirdim. "Özür dilerim, Lara Teyze," diye fısıldadım.

Tutuşu zayıftı ama elimi kavrarken yaptığı baskıdaki farkı hissetmiştim. Ona baktığımda, gözleri titriyor ve hareket eden dudaklarından anlaşılmaz sesler çıkıyordu.

Hızlı bir şekilde, öne atılıp diğer elimin arkasına ve alnına dokundum.

Rahatsız edici ama belirgin bir sesle, "William," dedi. Gözleri gözlerime kenetlenmişti.

Ona doğru gülümseyip ellerimi tel tel olmuş saçlarında gezdirdim ve geçen altı yılı geri getirebilmeyi temenni ettim. "Merhaba, Lara Teyze."

"Geleceğini biliyordum." Gülmeye çalışırken dudakları kıpırdamıştı. Nefes almaya çalışırken boğazından açıkça hırıltılı sesler geliyordu.

"Özür..."

"Dileme." Öksürdü. Altından biri çekiştiriyormuşçasına gözlerini kırpıştırdı. Zar zor uyanık duruyordu. "Üzgün olduğunu bil-biliyorum. Şimdi... Buradasın. Önemli olan da bu." Bilincini kaybederken eli ellerime kenetliydi. Ağzının kenarında gülüşünün izi kalmıştı. Tekrar nefes aldı ve çenesi gevşedi. Zihni tekrar kayıtsızlığa sürükleniyor gibiydi.

Beyaz, lekeli ve kabarık tavana doğu baktım. Kaburgalarım, sanki biri çekiçle vuruyor gibi sarsılmıştı.

Bu düşündüğümden de zordu.

Muhtemelen ilk defa onunla bu kadar uzun süre oturdum. Sonunda kalktım, dudaklarımı alnına hafifçe değdirdim.

Tekrar koridora çıktığımda annem hâlâ orada duruyordu. Gizliden gizliye endişe içindeydi. Duvarda sıra sıra asılı duran çocukluk fotoğraflarımıza göz gezdirerek vaktin geçmesini bekliyordu.

Kapıyı arkamdan kapatırken, "O nasıl?" diye sordu.

"Şimdi dinleniyor. Birkaç dakika uyanık kaldı. Burada olduğumu biliyor."

Nasıl tepki verdiğine bakıyordum. Yeni fark ettiğim onu bunaltan üzüntüsü, mutluluk kırıntılarıyla karışmıştı. Acizliği, yaklaşan ölümü ben de hissetmiştim. Bu annem için kim bilir ne kadar zordu.

"Rahat mı diye yanında bir süre daha kalacağım. Sen kendin yerleşebilir misin?" kendini cevabıma hazırlar gibiydi. Kaşları gergin duruyordu. "Kalıyorsun... Değil mi?"

Aslında soru sormadığını biliyordum. Gece kalıp kalmamamla alakalı değildi. Eşyalarımın odamda olduğunun gayet farkındaydı.

Altı yıl önce yaptığım gibi, hayatından birden kaybolmayacağıma dair bir vaat, bir söz bekliyordu.

Başımı aşağıya eğdim. Gözlerime düşen saçlarımın arasından anneme bakarken ellerim ceplerimdeydi. Bu kendimi hem gösterip hem de saklayabildiğim en iyi yoldu. "Evet. Kalıyorum."

~

Eski yatağıma yüzüstü bir şekilde kendimi attım. Yorgunluktan külçe gibiydim. Uzun süren yolculuktan bedenim yorgun düşmüştü. Aklım ve ruhum paramparça olmuş, kederle dolmuştu.

Çok vakit kaybetmiştim.

Soğuk çarşaf tenime değiyordu. Avcumu *onunla* ilk defa seviştiğimiz yatağın üzerine bastırdım. Parmaklarımın arasında tutamadığım yumuşak saçlarını hâlâ hatır-

lıyordum. Sırtıma bastırdığı parmak uçlarının yarattığı acıyı hissedebiliyor, gözlerindeki aşkı ve güveni görebiliyordum.

Yokluğunda boğuluyordum. Örtüyü üzerime çektim. İçinde sürekli cereyan olan eski evin çatlaklarından gelen sızıntıdan korunmak için kendimi battaniyelerin içine gömdüm. Aniden esen rüzgâr pencerelere vuruyor, camları tıkırdatıyordu. Gözlerimi kapamak için zorladım. Dinlenmeliydim. Yarın her şeyle yüzleşecektim.

Bu yorgunluk aylardır peşimi bırakmıyor, dalgalar hâlinde üstüme üstüme geliyordu. Ben de giderek daha dibe batıyor, daha derine düşüyordum.

Uykuya dalmıştım.

William çaresizlikle ilerliyordu.

Uğuldayan rüzgâr, ağaçların arasından geçiyor, ıssız çocuk parkına doğru ağır ağır yürürken, göğsüne doluyordu. Şiddetli rüzgâr alçaktan eserek attığı her adımı zorlaştırıyordu. Salıncaklar sallanıyor, metalleri birbirine çarparken acı acı ve yüksek sesler çıkarıyordu.

Kahkaha sesi her yönden geliyor gibiydi. Kafa karışıklığı korkusunu daha da alevlendiriyordu.

Parkın tam ortasında, William bir an için duraksama gereği duydu. Ellerini kulaklarına getirip gözlerini sıkarak kapattı ve durması için haykırdı. Esen rüzgârla beraber ses yok olmuştu. Elleri hâlâ kulaklarındayken, William kendi etrafında döndü. Dünya normalden daha

hızlı dönüyormuş gibiydi. Çocuğun kahkahası vücuduna şeritler hâlinde dolanıyor gibiydi.

Çocuk haykırıyor, yalvarıyor, karanlıkta ağlıyordu.

William dizlerinin üzerine düştü.

Küçük yatağın içinde sağa sola döndüm. Bacaklarım battaniyeye dolanmıştı. Uyanmak için silkindiğimde oda hâlâ dönüyor gibiydi.

Hayır. Eve döndüğümde bunun bir daha olmaması gerekiyordu. Artık *bitmeliydi.*

Nefes almaya çalışırken hırıltılı bir ses çıkardım. Rüyamda duyduğum iniltiler hâlâ kulağıma geliyor gibiydi. Ses ince duvarları yırtıp geçiyor, can çekişiyordu.

Bu çocuğun sesi değildi.

Panik yapmayı bir kenara bırakıp yan odadan gelen sancılı sesi dinlemek için kulak kesildim.

Dolandığım battaniyenin içinden çıkmaya çalışırken, "*Kahretsin,*" dedim sessizce. Yataktan çıkıp sessizce kapıya yöneldim.

Blake'in eski odasından koridorun karanlığını bıçak gibi kesen parlak bir ışık geliyordu.

Kapının ağzından baktım. Annem, teyzemin ölü bedenin üzerine yığılmıştı. Kardeşinin ellerini sıkı sıkı tutup ona ölmemesi için yalvarırken, babam onu arkasından tutmuş, kulağına her şeyin iyi olacağına dair sözler veriyor, Lara'nın şu an huzur içinde olduğunu söylüyordu.

Arkamı döndüm ve duvara doğru yaslandım. Soğuk ahşap yerlerin üzerine yavaş yavaş kaydım. Gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

Daha elli yedi yaşındaydı.

Hayat hiç de adil değildi.

Altıncı Bölüm

William ~ Günümüz

Cuma öğleden sonra annemlerin odasının uzun duvarının yanında çekimser bir şekilde duruyordum. Bir elim takım elbisemin cebindeydi. Siyah-gri renkteki kravatım boynumu sıkıyordu. Şubat ayının ortasında olmamıza rağmen, Mississippi hâlâ, ılık hatta neredeyse sıcaktı. Kalabalık odanın sıcaklığı boğucu bir hâle geliyordu.

Duvardan duvara sıralanmış insanlardan kaçabilmek için odanın boş yerlerine saklanıyordum. Herkes Lara Teyze'nin taziyesi için bir araya gelmişti.

Teyzem öleli üç gün olmuştu. İki saat önce onu toprağa vermiştik.

Derin bir nefes aldım ve fısıltılarla konuşan insanlara göz gezdirdim. Odaya çöken üzüntüye alışık değildim.

Buna sadece dâhildim. Bir anda kendimi düşüncelerimle, onunla olan anılarımla yalnız kalabileceğim bir yerde olmayı dilerken buldum.

Bu küçüklükte bir kasabada herkes Lara Teyze'yi tanırdı ve görünen o ki hepsi de taziyelerini sunmak için gelmişti.

Muhtemelen çoğu bana doğru gelip hoş geldin diyecekler, ardından da baş sağlığında bulunacaklardı. Çoğunun dilekleri samimi olsa da, belli bir kısım orada zorunluktan dolayı bulunduğumu düşünecekti. Akıllarındaki soru işaretleri yüzlerinden okunuyordu. Neden gittiğimi, yokluğumla yarattığım hayal kırıklığını ve neden döndüğümü merak ediyorlardı. Sığ ve kendini beğenmiş bir şekilde göründüğümü biliyordum. Ve sanırım saklanmak da hakkımdaki fikirlerini değiştirmiyordu.

Burada olmak işkence gibi olsa da, bu asla zorunluluktan kaynaklanan bir şey değildi.

En kötüsü de, her kapı açıldığında dikkatimi o yöne vermekten kendimi alamıyordum. *Onu* tekrar göreceğimi düşündüğüm zaman ortaya çıkan kaygıyı üzerimden atamıyordum. Gelmeyeceğini düşündüğüm zaman ise hayal kırıklığının yarattığı azabı duymaktan nefret ediyordum.

Son üç gündür, bunca yıldır kaçtığım bu şeylere aslında ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmiştim.

Onu bir kerecik görebilseydim. Sadece iyi olduğunu bilmek istiyordum.

Tanrı biliyor ya onu sormaya cesaret bile edememiştim.

Dış kapı tekrar kapanıp yolun karşısında oturan yaşlı çift içeri girdiğinde ayaklarıma doğru baktım.

Neden kendime bu şekilde işkence ediyordum?

Benden daha huzursuz görünen biri varsa o da babamdı. Peter Marsch, dik ve cüsseli bir biçimde duruyordu. Koyu renkteki takım elbisesi ona yakışmamış ve dar gelmişti. Sosyal bir adam olarak tanınmazdı ama kimse onun ailesini sevdiğinden ve karısına olan bağlılığından şüphe duymazdı. Duvara doğru yaslanırken ona doğru baktım. İlgilendiği tek kişi annemdi. Onun her hareketini bilirdi. Annem ona ne zaman ihtiyaç duysa, hazır bir şekilde beklerdi.

İç geçirip huzursuz bir şekilde yönümü değiştirdim.

Babamla yaşadığımız şeyleri unutmuştum. O her zaman bizi koruyup kollayan kişiydi. Blake korumacı kişiliğini babamdan almıştı. Ben de biraz dikkat edebilseydim, belki ben de o duyguyu içimde hissedebilecektim.

Tüm bunlardan etkilenmiş bir şekilde dururken, kalabalıktan ayrılıp kendime zaman ayırabilmek için merdivenleri tırmanmaya başladım. Odada bulduğum teselliyle, ceketimi ve kravatımı çıkarttım ve göleğimin iki düğmesini çözüp kollarını yukarı doğru sıyırdım. Rahatlayarak içime bir nefes çekip yatağın kenarına yattım.

Kafamı boşaltabilmek için ihtiyacım olan sadece birkaç dakikaydı. Gerçekten çok yorgundum. Kafam karış-

mıştı. Ne yapacağımı, nereye gideceğimi ya da ne kadar kalacağımı kestiremiyordum.

Yataktan kalkıp yüzümü ovdum ve kendime gelebilmek için derin derin nefes aldım.

Odadan çıktığımda, güney mutfağının rahatlatıcı ve sıcak kokularıyla kendimden geçmiştim. Aşağıdan, ailemle bir zamanlar arkadaş olan insanların sakin sesleri geliyordu. Koridorda duran fotoğraflara doğru yaklaştığımda duraksadım ve geçmişten kalma ve yokluğumda çekilmiş aile fotoğraflarını incelemek içitn oyalandım. Kaçırdığım çok şey vardı. Ne kadar direnseм de bir şekilde hep buraya ait olduğumu biliyordum.

"Affedersiniz beyefendi, buralarda kullanabileceğim bir lazımlık var mı? Çok çişim geldi ve tuvalette de biri var."

Geceler boyu beni kovalayan aynı ürkek ses beni arkamdan vurmuş, karnıma bir ağrı saplanmıştı. Nefessiz kalmıştım. Bilincimi yitiriyordum. Beni âdeta altüst etmişti.

Donakalmıştım. Duvara karşı dönük bir şekilde konuşmaya ve kendime gelmeye çalışıyordum.

Ama bu sefer rüya değildi.

Yavaşça döndüm.

Çocuk bir eliyle tahta korkuluğa tutunmuş bir şekilde merdivenin tepesinde zıplıyordu. Diğer eliyle birleştirdiği bacaklarının tam ortasını tutuyordu. Koyu sarı saçları ensesine ve parlak kahverengi gözlerinin üzerine düşüyordu.

Şaşkın bakışlarım onun bakışlarıyla buluştuğunda, gözleri büyüyüp korkuyla doldu.

Bu çocuk rüyalarımdaki çocuktu.

Afallayarak elimi kaldırıp odamın yanındaki yarı açık kapıyı işaret ettim. Çocuk rahatlayarak önümden geçip banyoya doğru gitti. Işığı açıp kapıyı arkasından kapattı.

Orada öylece durmuş, kapalı kapıya doğru bakakalmıştım. Beni altüst ettiğini fark etmiştim.

Sarsılmıştım.

Öfke hücum etmeden önce bir an için kendimi boş ve hissiz hissettim.

Gözlerim karardığında yumruklarımı sıkmıştım. Önümde bariz bir şekilde duran şeyi reddetmeye çalıştıkça, aklım bana oyun oynuyor gibiydi.

Sifon çekildi. Kilit açılıp kapının kolu döndüğünde, kendimi hazırlamıştım.

Kapının aralığından baktı ve benim hâlâ orada dikildiğimi görünce gözlerini yere eğdi. Kapıdan çıkıp gözleri yerde, merdivene doğru ilerledi. Ona arkasından bir kez daha baktım.

İleri doğru iki adım atıp korkuluktan çocuğun gidişini izledim. Sanki nereye gideceğini biliyor gibiydim. Gözlerim kalabalığın içinde onu arıyordu.

Kendimi ne için hazırladığım önemli değildi. Kimi bulacağımı biliyordum.

Beni bir anda mahvetmişti.

Onun annemin eline tabak verişini izlerken üzerime çöken ağırlıktan kurtulmaya çalışıyordum. Bütün vücudu sallandı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. Durmadan hareket ediyor, endişeli bir şekilde odaya bakınıyordu. Çocuk yanına geldiğinde yüzünde rahatlayan bir ifade belirmişti. Annem ona artık ne dediyse ellerini ovuşturup başını salladı. Kapıya doğru baktı ve izin isteyerek çocukla beraber başı öne eğik bir biçimde aceleyle ön kapıya doğru yöneldi.

Dış kapı arkalarından kapandı.

Kızgınlık içime işlemişti. Kendimi durdurmamak için hemen harekete geçtim. Merdivenlerden inerken ayaklarım pat pat ses çıkartıyordu. İndiğimde, bir araya toplanmış misafirlerin arasından izin isteyerek kendime yol açtım.

Kapıyı açıp verandayı geçerek evden dışarı fırladım. Merdivenleri ikişer ikişer inerek taş yola çıktım.

O kaldırıma doğru ilerlerken onun sol tarafında kalıyordum. Çocuğu kucağında tutuyordu. Belli ki onun taşıyamayacağı kadar ağırdı. Kendini saklamak istermişçesine başını öne eğmişti. Siyah uzun eteği bacaklarına dolanmıştı ve ürkek adımlarla aceleyle yürürken yerlere değiyordu.

Kestane rengi saçları omuzlarına düşmüş, çocuğun kollarının altında sıkışmıştı. Annesinin omzunun üzerinden kahverengi sözleriyle şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Onu takip ettiğimi biliyordu. Gerginliği ve artan korkusu beni paramparça ediyor, her bir yanıma işliyordu. Tempomu artırarak adım adım ona yaklaştım. O koşarken sinirden kendimi kaybetmek üzereydim. Hızını artırdığında ben de hızlandım. Yüz adım kadar sonra karşıdan karşıya geçti ve eski mavi kamyonetinin sürgülü kapısını açmak için durdu. Çocuğu arabaya oturtup kapıyı kapattı.

El yordamıyla şoför kapısının kolunu arıyor, açmak için çabalarken elleri titriyordu.

Tam arkasında durmuştum. Tam kapıyı açtığında durması için kolundan tuttum.

"*Bunu* bana açıklayana kadar hiçbir yere gitmiyorsun," dedim. Sözcükler ağzımdan sessizce dökülüvermişti.

Elimle yaptığım o hareketten dolayı suspus olmuştu. Boşta kalan elini yüzüne gelen esintiyi önlemek için siper etmişti.

Verdiği tepki avcumdan kollarıma yayılarak tüm benliğimi kaplamış, içime oturmuştu.

Elimi yavaşça geri çektim.

"Maggie," diye fısıldadım. Bu ismi telaffuz etmeyeli yıllar olmuştu.

Sessiz bir çığlık atıp arabanın kapısına doğru yaslandı.

Başımı öne eğip kendini korumak istermişçesine eğdiği yorgun yüzüne baktım.

"Tanrım. Maggie..." Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum ama bana verdiği tepkinin beni nasıl yaraladığını

saklayamıyordum. Buna sebep olan kişiden nasıl nefret ettiğimi de gizleyemiyordum. Onu koruma isteğim artınca nabzım düştü. Bunca zaman sonra hâlâ tek isteğim onu koruyabilmekti.

Ona doğru elimi uzattığımda kendini geri çekti. Elini yüzünden çektiğimde, yüzündeki korku artmıştı.

"*Asla* sana böyle dokunmadığımı biliyorsun." Asla. Ne yaparsa yapsın, ne kadar kızgın da olsam ona böylesine dokunmamıştım.

Dik bir şekilde durmasına rağmen, vücudu eğilmişti. Ruhu mağlup ve paramparçaydı.

En sonunda duyamayacağım kadar alçak bir sesle, "Biliyorum," dedi. Burnunu çekti ve aşağılanmış gibi başını eğdi. Ve sonra yüzümü görebilecek kadar başını kaldırdı. Dünyanın en sevecen kahverengi gözleri benim derin bakışlarımla buluşmuştu. Gözleri korkuyla ve acı içinde bakıyordu. Kaçtığım her şeye tutunurcasına gözlerimi gözlerinden alamıyordum.

Ve o yüzü...

Hâlâ çok güzeldi. Belki de daha fazla. Ama hatırladığım o genç kız değildi artık. Masumiyetine dair bütün izler silinmişti. Görmüş geçirmiş bir kadın gibi duruyordu. Görüyordum. Biliyordum.

Gerginliğimi atmalıydım.

Lanet olsun.

Buraya kadar onu takip etmeme bir gerekçe bulabilmek için uzaklara doğru baktım. Aramıza mesafe koymak

için geriye doğru bir adım attım. Gözlerimi kapatıp ses tonumu sabit tutmaya çalıştım. Sesim yalvarır gibi çıkıyordu.

"Onun benim çocuğum olmadığını söyle."

Maggie mırıldandı. Kendini toplamak istercesine elini ağzına bastırdı. Duygusuz bir tavır takınmaya çalıştığını görebiliyordum. Ve sonra bana sert bir şekilde baktı.

Kafasını sallayarak, "Hayır, William, değil," dedi.

Çığlık atıp ona yalancı dememek için kendimi zor tuttum. Yalan söylediğini biliyordum. Yumruğumu en yakında duran bir şeye vurmamak için kendimi tutuyordum.

Dikkati ben ve ev arasında gidip geliyordu. Duyduğu anlık endişe özensiz hareketlerinden belliydi. Arkama, evin verandasında oyalanan insanlara doğru baktım. Hiç biri bizi fark etmemişti. Dünyamı bir kez daha yerinden oynatan kadına tekrar baktım.

"Maggie, Bunca şeyden sonra burada böyle durmuş, bana yalan mı söylüyorsun?" Kullandığım sözcüklerden kızdığımı anlamasını istiyordum ama sesim çatallaşmıştı. "Bana doğruyu söyle. Bunu bana borçlusun."

Gözlerini kapalı bir şekilde tuttu. Gözyaşları yüzünden süzülüyordu. Siyah hırkasının kenarlarından tutup ellerini içeri doğru büktü.

Onu rahatlatabilmek için yalvarmayı bıraktım. Kahverengi gözleri tüm gücüyle bana baktığında geriye doğru bir adım daha attım.

"William, lütfen. Bana inanmak zorundasın," diyerek yalvardı. "O değil..."

Gözlerim doldu. İhanetten öfkeyle bakıyordum. "Bunu bana nasıl yaparsın, Maggie?"

Nasıl? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kamyonetteki çocuğun varlığı dayanılmaz bir hâl almıştı. Omuzlarıma yeni bir yük gelmiş gibiydi.

Onu koruma içgüdüsü tekrar alevlenmiş, iki katına çıkmıştı.

Dış kapı kapandığında yerinden zıpladı. Onu endişelendiren ani korkusu, utanca dönüşmüştü.

Sürücü koltuğuna oturmak için döndüğünde sendeleyerek, "Gitmeliyim," dedi. Kendini kontrol edemez bir şekilde titriyordu.

"Kahretsin, Maggie. Böyle çekip..." Tekrar ona doğru uzandım. Onu durdurmalı ve konuşmasını sağlamalıydım.

Elimi ittirdi. Geri çekildiğinde yüzünde umutsuz bir ifade belirmişti.

"Unut lütfen." Gözleri suçlu bakıyor, sadece benim anlayabileceğimi bildiği bir sessizlikle dolmuştu.

Şüpheyle geri çekildim. Dedikleri karşısında şok olmuştum. Fırsatını bulduğu anda kapıyı suratıma kapatmıştı.

Arabanın motoru gürültülü bir şekilde çalışmaya başladı.

Sokağın tam ortasında durmuş, gidişini izliyordum. Ne yapacağım hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Kandırıldığımı biliyordum da, bana bu şekilde ihanet edeceği hiç aklıma gelmezdi.

Suçlayamayacağım kadar iyi biriydi.

Bunun yanlış olduğu bu kadar barizken, daha ne kadar kendini bunun doğru olduğuna inandırabilirdi?

Yedinci Bölüm

William ~ Günümüz

Bu gece uyuyamayacağımdan emindim. Sadece nasıl başa çıkacağımı bilmediğim anılar, öfke ve ihanet vardı. Kafamdaki sorular beni tüketiyor, korkuyla yiyip bitiriyordu. Kalbim duracakmış gibi hissettiğimde bu sefer zihnim harekete geçiyordu. Duvardan annemin odasında sessizce ağladığını duyabiliyordum. Ne dediğini anlayamasam da, babamın rahatlatıcı bir şekilde mırıldandığını duyabiliyordum. Tüm gün boyunca daha da kötü olmuş, bitkin düşmüştü. Neyse ki annem bu öğlen olanları bilmiyordu. Ama bu da sorularımın arasına eklenmişti. Nasıl olur da kimse fark etmemişti? Kimse nasıl görmemişti?

Ancak ailem altı yıldır hayatımın nasıl temelli değiştiğini bilmiyordu. Bir gecede tanımadığım bir kıza bilin-

mez bir şekilde sürüklendiğimi bilmiyorlardı. Anlamlandıramadığım bir şekilde onu savunmuştum ve geri kalan üç ayda ona âşık olmuştum. Aptal gibi onun benim olduğunu sanarak onun için savaşmaktan bir gün bıktığımı bilmiyorlardı.

William ~ Mayıs, Altı Yıl Önce

Kamp çantam omzuma asılı bir şekilde evimizin arka merdivenlerini ayaklarımı sürüyerek çıkmıştım. Yorgunluktan ayaklarım beni yavaşlatsa da evde olmaktan dolayı heyecan duyuyordum. Uzun süredir yoldaydım. Yılbaşı tatilinden bu yana ailemi görmemiştim.

Kilidi açıp kimseyi uyandırmamak için karanlık evin içinde parmak uçlarımda yürüyerek mutfağa yöneldim. Sabah saat üçe geliyordu. Sobada belli belirsiz ateş yanıyordu. Koridoru takip edip oturma odasına gittim. Kanepenin üzerindeki battaniye dağınık bir biçimde duruyordu ve fiskos masasının üzerinde yarım bardak kahve vardı.

Dudağıma bir gülümseme yerleşmişti. Annemin vazgeçip uykuya dalana dek beni beklediğine yüz dolarına iddiaya girebilirdim.

Adımlarımı yavaşlatıp, ağır ağır merdivenleri çıktım. Annemlerin yatak odasının kapısı yarıya kadar açıktı. İçeriye göz atabilmek için duraksadım. Annem ve babam birbirlerine dolanmış bir biçimde uyuyordu. Derin uykudayken babamın her zamanki sert duran dış görünüşünden eser yoktu.

Gülümsemem iyice yüzüme yayılmıştı.

Odama doğru yol aldım. Yatağım hazırlanmış, âdeta beni bekliyordu. İç çamaşırıma kadar soyunup kıyafetlerimi yere attım. Kilometrelerdir üzerime çöken yorgunluğa artık teslim olmuştum. Çocukluğumdan beri uyuduğum yatağa kendimi atıp sonunda evde olabilmenin ne kadar muhteşem bir şey olduğunu düşündüm.

~

Bu ne şimdi? Doğrulmaya çalışıyordum ama beceremiyordum. İkinci kez yüzüme yastıkla yumruk yemiştim.

Öff!

Yorgunluğum geçince ona bunu ödetecektim. Ama şimdi, biraz daha uyuyabilmek için her şeyi göze alabilirdim. Yüzümü yastığa gömüp sızlandım. Sözüm ona saldırgana arkamı döndüm.

"Git başımdan."

Blake yüksek sesle güldü ve hiç pişmanlık duymadan tekrar vurdu. "Haydi kardeşim, uyan uyan," dedi.

Yastığı yüzüme kalkan yaparak yuvarlandım. Mırıldanarak, "Saat kaç?" dedim.

"Dokuz."

Tekrar sızlandım. "Yok artık! Biraz daha uyumam gerek. Gece üçte ancak gelebildim."

Blake yastığı ellerimden çekip aldı. İçeri giren güneşten bir an için kör olmuştum. Birkaç saat daha bu ışığa maruz kalmamak için dua ettim. Yüzünde saçma bir gü-

lümsemeyle tepemde duran Blake'e gözümün ucuyla bakıp yumruklarımı gözlerime bastırdım.

"Haydi ama Blake." Yalvarmam gerekiyorsa, yalvarırdım bile.

İki yastığı da yatağımın uç tarafına atarak, "Annem kahvaltıyı hazırlıyor. Bir bebek gibi davranmayı kes ve aşağıya in," dedi. "Herkes seni bekliyor."

Akan su sesi ve tabakların tıkırtısı odama geliyordu. Pişen domuz pastırmasının keskin kokusu sinirlerime dokunuyordu.

Doğrulup dağınık saçlarımın içinde elimi gezdirdim. "Tamam, tamam, kalktım."

Blake'in sırıtışı, yumuşak bir gülümsemeye dönüşmüştü. Omzuma vurarak, "Eve hoş geldin, Will," dedi.

Ağabeyime bakıp gülümsedim. "Sağ ol."

Blake kafasını sallayıp kapıdan çıktı.

Derin bir nefes alıp göğsümü şişirerek yorgunluğumu bir kenara bıraktım. Annem muhtemelen sabahın ilk ışıklarıyla uyanmıştı. Annemin, saat dokuzda Blake'i beni uyandırması için yanıma göndermeden önce, son raddeye kadar beklediğini biliyordum.

Pijama altı ve düz bir tişört giyip aşağıya indim. Mutfaktan gelen sesler bir an için hissettiğim aidiyet duygusunu alevlendirdi.

Kaliforniya Üniversitesinden mezun olur olmaz, Mississippi'den temelli taşınacağımı bilmeyen yoktu. Hep büyük şehirde olmayı ve hızlı yaşamayı istemiştim. Kü-

çük kasabadan çıkıp büyük bir evi ve dolgun banka hesabı olan kişilerden olacaktım. Ama yaşlandıkça, bu isteklerimi daha fazla sorgulamaya başlamıştım. Buradaki hayatımı özlemeye başlıyordum ve her gün bu hedeflerim giderek daha önemsiz hâle geliyordu. *Bunu* cidden hayal edemezdim.

Onlara şöyle bir bakabilmek için mutfağa giden koridorda duraksadım. Masada, babam bir yandan kahvaltısını yaparken, gazetesinin içine gömülmüştü. Blake babamın yanında oturmuş, annemize bir şey anlatırken yemeğini ağzına tıkıştırıyordu. Annem de arkası dönük bir şekilde Blake ile sohbet ederken, kızmış tavaya gözleme hamurunu döküyordu.

Beni ilk fark eden Lara Teyze'ydi. Tezgâha arkasını yaslamış, çocukken ona yılbaşında verdiğim büyük kupadan kahvesini yudumluyordu. Beni gördüğümde yüzünde gözlerine kadar yansıyan bir gülümseme belirdi.

Biraz dalga geçer gibi, "Bakın kim gelmiş," dedi. "Tüm gün uyursun diyorduk." İfadesi yumuşaktı. Kahverengi gözleri keyifle pırıldıyordu. Ama gözlerindeki bu ifade beni ve Blake'i ne kadar çok sevdiğini gizleyemiyordu.

Uykulu bir şekilde, "Günaydın," dedim.

Babam ve Blake oturdukları yerden bana baktılar.

Annem arkasını dönüp ellerini çırparak mutlu bir şekilde, "Aaa!" dedi. İvme kazanmak istermişçesine parmak uçlarının üzerinde zıpladı ve mutfağın diğer ucuna koşarak kollarını boynuma doladı. "İyi ki geldin."

Ona sıkıca sarılıp kulağına, "Seni özledim, anne," dedim.

Beni daha da sarmalayarak, "Seni ne kadar özlediğimi tahmin bile edemezsin," dedi. Yüzümü görebilmek için geriye doğru gitti ve birden sırıtıp çenemi sıktı. "Şu hâline bak bebeğim... Ne kadar da büyüdün."

Gözlerimi devirerek güldüm. "Anne, beni en son beş ay önce gördün. O kadar da değiştiğimi sanmıyorum," dedim.

Eliyle dur işareti yapıp sessizce güldü ve teyzemin sarılabilmesi için kenara çekildi. Bana boğarcasına sarıldığında kıkırdadı.

"Annene bakma sen, Will. Glenda yaşlandıkça duygusallaşıyor." Alaycı bir bakışla anneme baktı. "Ve yirmi birinci yaş gününü kaçırmaya dayanamadı."

Annem gülerek "Ah sus, Lara," dedi. Parmağını suçlar gibi kız kardeşine doğru tutuyordu. "Hiç öyle benimle o gün burada oturup Will ne kadar da büyüdü diye ağlamamışsın gibi yapma."

Bu gülünç manzara karşısında utanmıştım. Etrafa bakınıp kafamı salladım. Kıkır kıkır gülüyordum. Ne zaman ziyarete gelsem, yaygara koparıyorlardı. Bir zamanlar bundan nefret ederdim ama şimdi bu böyle değildi.

Lara Teyze kahkaha atarak elini belime doladı ve bana doğru gülümsedi. Hep sert kadını oynasa da, en az diğerleri kadar sevgi dolu olduğunu biliyordum.

Sert bir ses şakalaşmalarını kesti. "Tamam artık, zavallı çocuğu yalnız bırakın. Yine kaçırtacaksınız."

Teyzemin kollarının arasından çıkıp odanın diğer tarafına doğru giderken, "Merhaba, baba," dedim. Ona doğru yaklaşırken, yerinde duruyordu.

Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle elini uzattı. Tokalaştık ve iki kez omzuma yumuşakça vurdu. "Gelmene sevindim, oğlum," dedi.

Kafamı salladım ve yanına oturdum. "Teşekkür ederim... Ben de burada olmaktan mutluyum."

Beşimiz kahvaltıdayken, sohbetimiz tüm odayı doldurmuştu. Geçen dönemle ilgili milyonlarca soru soruyorlardı. Ve beklediğim gibi, bu soruları iyi huylu diyebileceğim eziyetlerle noktalıyorlardı.

Evet, bütün finallerimi geçmiştim ve notlarım da iyiydi. Hayır, anlatmaya değer biriyle tanışmamıştım. Hayır, seneye muhasebe bölümünden mezun olunca ne yapacağım hakkında hâlâ en ufak bir fikrim yoktu.

Blake ben sormadan her şeyi anlatıyordu. Ben yokken işlerinin çok iyi gittiğini söylüyordu ve şimdi de kendi evini alabilmek için para biriktiriyordu. Yeni bir kızla tanıştığını söyledi. Onun kim olduğunu söylediği zaman, onu çok iyi tanıdığımı söyledim ve belki de onunla ilk ben beraber olmalıyım diye dalga geçtim. Blake enseme eliyle vurmamak için bir an bile tereddüt etmedi ve ardından her zamanki gibi şakalaştık.

Gülüp eğlendik ve yeniden kendimi evde olmanın ne kadar muhteşem bir şey olduğunu düşünürken buldum.

~

Blake, "Haydi ama acele et," diye aşağıdan bağırıyordu. Sabırsızlığı konuşurken seçtiği her kelimeye işlemişti. "Grace'e beş dakika önce onu alacağımızı söylemiştim."

Kafamdan temiz bir tişört geçirirken, omzumun üstünden kapıya doğru, "Bir dakika sonra aşağıdayım," diye bağırdım. Duştan yeni çıktığım için hâlâ üzerimden damlalar akıyordu. Blake'in beni bu işin içine neden dâhil ettiği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Tek istediğim yolculuktan kalan yorgunluğumu atıp, evde oturmaktı ama Blake daha geldiğim ilk günün gecesinde beni bir partiye sürüklüyordu. Blake bunu bir hoş geldin partisi olarak düşünmemi söyledi çünkü tüm eski arkadaşlarım orada olacaktı. Sonrasında beni merdivenlere itip duş alsam da almasam da on beş dakika içinde çıkacağımız konusunda uyardı.

"Bak beni oraya getirtip kendini aşağıya sürükletme!"

Cevap vermemiştim bile. Converse ayakkabılarımı giyip elimi ıslak saçımda gezdirdim. Keşke bunun yerine yatağa kıvrılabilseydim.

Ağabeyim için her şeyi yapacağımı yıllar önce kanıtlamıştım.

Kapıdan veda ettiğimizde annem mutfaktan kafasını uzatıp, "İyi eğlenceler. Dikkatli olun."

Annemin kapıdan çıkarken aynı uyarıyı yapmadığı bir günü bile hatırlamıyorum.

Ayaklarımı sürükleye sürükleye Blake'in kamyonetine bindim. Kamyonet toz ve ter kokuyordu. Külüstür kamyonet, motor çalışmaya başladığında gürültüyle ses çıkardı. Grace'in evi bizden beş dakika uzaklıktaki bir semtteydi ve bizim eve çok benziyordu. Grace, verandada heyecanlı bir biçimde bizi bekliyordu. Blake arabayı boşa aldı ve inip ona doğru koştu. Etrafında döndürüp sıkıca sarıldı ve hızla öptü. Çok samimi gözüktükleri için başımı diğer tarafa çevirdim, ardından parmaklarımı izlemeye başladım. Bir yandan da gülümsememe engel olamıyordum, çünkü ağabeyim adına çok mutluydum.

Grace, ağabeyimin tarafından kamyonete binerek ortamızda kalan dar yere oturdu. Kayabildiğim kadar kaymaya çalıştım. Ona yer açabilmek için kapıya doğru iyice yaslandım.

Emniyet kemerini takarken bana dönüp sırıttı.

"Merhaba, Will. Seni görmek ne güzel," dedi. Mezuniyetten bu yana hiç konuşmamış olmamıza rağmen, hep çok yakın arkadaşmışız gibi samimi bir biçimde konuşuyordu. Onun hep böyle kibar olmasını seviyordum.

Gülümsedim. "Seni de görmek güzel. Nasılsın?"

Elini Blake'in kucağına iki kez vurarak dikkatini ona verdi. Sonra yüzüme utangaç ve memnun bir gülümsemeyle bakıp, "Çok iyiyim," dedi.

Blake, iki şeritli yolu takip ederek, arabayı şehrin eteklerine doğru sürüyordu. Aşağıda kalan alanın çevresi

geniş yeşilliklerle çevriliydi ve terk edilmiş gibi duruyordu. Güneş tam batarken, turuncu ışıklar çizgiler hâlinde gökyüzüne yayılıyor, yerini pembe ve mavilere bırakıyordu. Güneş gözden tamamen kaybolmadan az önce, ufuk alev almış gibi gözüküyordu. Yolculuk sırasında üzerimize huzur dolu bir sessizlik çökmüştü. Grace başını Blake'in omzuna yaslamıştı. Ben ise kafamdaki düşüncelerle uzaklara dalmış, hayatın aslında ne kadar kolay olduğunu düşünüyordum. Burada olmak bana kendimi çok iyi hissettiriyordu.

Blake, yavaşlayıp keskin virajlı yoldan dönerek, zor zar gözüken toprak yola çıktı. Kamyonet lastiklerin iz yaptığı yolda zıplayarak ilerliyordu. Ön farlar uzamış çimleri aydınlatıyordu ve çimler çamurluğa çarpıp duruyordu. Yolun her iki tarafı, yazın gelmesiyle yeşillenen cılız ağaçlarla doluydu. Ağaçların bittiği yerdeki yer boş bir alana açılıyordu ve tam ortasından açık havada yakılan ateşin alevleri görünüyordu.

Biz de, bizden önceki nesiller de yıllardan beri hep buraya gelirdi. Bulunduğumuz yer, ailelerimizden ve her şeyden gizli tuttuğumuz bölgemizdi. Bir şeylerden kaçmak için fazla olgunduk. Ama bu bizim her zaman yaptığımız şeydi ve sanırım hiçbirimiz de bunu değiştirmeye niyetli değildik.

Blake kamyoneti ağaçların sol tarafına doğru park etti.

Yükselen alevlerin çevresinde küçük bir grup toplanmıştı. Yıllar önce ormandan getirilen ağaç kütüklerinin üzerinde oturuyorlardı.

Kapıyı açarak arabadan indim. Geceyi ağabeyimle geçiririm diye düşünüyordum ama eski arkadaşlarımı gördüğüm zaman bir anda farklı bir beklenti içine girmiş olmam beni şaşırtmıştı.

Blake'in beni buraya getirmek için ikna ettiğine bir anda sevinmiştim.

Blake'in dondurucuyu ve biraları taşımasına yardım ettim. Buraya her geldiğimizde ne kadar sorun çıkardığımızı hatırladıkça gülüyorduk. Dondurucuyu, sönmekte olan ateşin yanındaki eski bir meşe ağacının bitişiğine koyduk. Gövdesinin her yerine isimler ve tarihler kazınmıştı. Kendime bir bira alarak uzun kütüğe yaslandım. Lise birinci sınıftayken baş harflerimi kazıdığım yerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Kafamı sallayarak çocukken yaptığımız bu saçma sapan şeylere kıkırdayarak gülüyordum.

O gece toplanan grup küçüktü. Sadece eski arkadaşlarımdan bir kaçı ve Blake'in takıldığı kişiler vardı. Çoğu kız arkadaşlarıyla gelmişti. Yüzlerinde kocaman gülümsemeyle, birbirlerinin dizlerinde yatıyorlardı. Anlatılan eski hikâyeler sayesinde, gece boyu kahkaha hiç eksik olmamıştı. Sanki o gece son gecemizmiş gibi gençliğimizi yâd ediyorduk.

Blake, ateşin karşı tarafından bana doğru sırıtarak birasını bana doğru kaldırdı. Diğer eliyle, kucağında oturan Grace'i omuzlarından göğsüne doğru sarmalamıştı. Grace ise onun kollarına can simidiymişçesine sarılıyordu. Gülümseyip sessizce alkışlayarak, biramı Blake'e doğru kaldırdım.

Burada olmanın ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemiyordum.

Hem de çok iyi.

Arabalar gelmeye devam ediyordu. Parti büyüdükçe, çıkan sesler de bir o kadar artıyordu. Bazıları ateşin etrafında toplanmış, çoğu kütüklerin arkasında sohbet ediyordu. Geri kalanlar ise ya bacak bacak üstüne atmış, ateşin karşısında oturuyor, ya da etrafta küçük kalabalıklar hâlinde toplanıyorlardı.

Farlar karanlığı bir anda aydınlattığında arkama doğru baktım. Bir kamyon, gürültü çıkararak bulunduğumuz meydana doğru geliyordu. Aracın sahibi kamyonu neredeyse yer kalmayan yola yanlamasına doğru park etti. Blake'in futboldan tanıdığı eski takım arkadaşı Kurt, araçtan adımını attı. Kurt'ten yalnızca bir yaş küçük olan kardeşi Troy ise aracın diğer tarafından iniyordu.

Sızlanarak yüzümü yıldızlarla dolu olan gökyüzüne çevirdim ve biramı kafama diktim.

Troy hayatımda tanıdığım en aşağılık adamdı. Her zaman kibirliydi ve hep kendini benden iyi görür, çevresindeki herkese çok kötü davranırdı. İlkokulu bana zindan etmeyi kendine âdeta görev edinmişti. Her fırsatta bana ve arkadaşlarıma sataşırdı. Bir gün tüm bunlar son buldu ve o günden sonra ondan hiç haber alamadım. O zamanlar öyle düşünmüyordum ama şimdi Blake'in bu olaya karıştığına iddiaya girebilirdim. Troy'un dikkati başka bir yöne çevrilmişti, çünkü bu sefer de onunla kolay lokma diye dalga geçmeye başlamışlardı. Televizyon kanalla-

rının kadın kuşağına konu olabilecek türde bir yaşantısı vardı. Kavgacı ve alkolik bir babanın oğlu, kabadayı olma yolunda ilerliyordu. Herkes sırf bu yüzden ona hoşgörülü davranıyordu ama ben ona karşı hiç yumuşayamamıştım.

Arabanın bagaj kapısı kendi kendine açılmış gibi tangırdadığı sırada, Kurt ve Troy kalabalığa doğru selam verdiler. Troy'un sesi oldukça yüksek ve itici çıkıyordu. Bize doğru yaklaştıkça anladım ki o hâlâ hatırladığım gibiydi. Dikkat çekmeye çalışır gibi duruyordu. Kalabalığın diğer ucuna, ateşin tam karşısına doğru dondurucuyu taşıyorlardı.

Çıkardıkları gürültüye bir süre kulak verdim.

Sonra onu görmüştüm. Onu sanki hayal meyal hatırlıyor gibiydim. Onu bu küçük kasabanın neresinde görmüştüm, bilmiyordum ama sanki tanıyordum. Troy arkasından ellerinden çekiştiriyorken, ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Kestane rengi dalgalı saçları yüzünü saklıyordu. Yerdeki yeşilliklere ve kırık dallara bakıyordu. Çok ince olmasa da ufak tefekti. Dokunsam ağlayacakmış gibi narin duruyordu. Belki de gerçekten dokunsam ağlayacaktı.

Bunları düşünürken kaşlarımı çatmıştım. Kendimi başka bir tarafa bakmaya zorlayarak bir bira daha açtım. Ama çabam boşunaydı. Birkaç saniye içinde dalıp gittiğim bu düşüncelerden dolayı, içimde daha önce hiç hissetmediğim *bir şey* cız etmişti. Onun kim olduğunu öğrenme isteğime karşı koyamıyordum. Troy gruptaki insanlara el sallayıp ateşin etrafında oturan arkadaşların

ellerini sıkmak için durduğunda, gözlerim devamlı onu izliyordu. Troy ona doğru baktığı sırada, bakışlarını başka yöne çeviriyordu.

Saklanmaya çalışır gibi bir hâli vardı. Onunla konuşulduğu zaman, utangaç bir şekilde merhaba diyor ve sessizce gülümsüyordu. O böyle yaparken, ben de onun o yumuşak ve dolgun yanaklarına, pembemsi bir renkte olan tenine, kırmızıya çalan koyuluktaki dudaklarına bakma fırsatı bulabiliyordum. Şansım varsa ara sıra, o sıcacık çikolata rengindeki gözlerinin parıltısını görebiliyordum.

Kendi kendime *aptal* diyerek, kızıyordum. Ondan başka yaklaşabileceğim, kur yapabileceğim, gecenin karanlığıyla kaplı ormanın gözden uzak yerlerine doğru yürüyüşe çıkabileceğim on beş kız daha vardı. Her zamanki gibi kendi kendimi bir saatliğine eğlendirecektim işte.

Ben de gelmiş, hayatımda tahammül edemediğim tek insanın yanındaki kızı süzüyordum.

Bu saçma fikri bir kenara bırakarak dikkatimi yanımda oturan eski arkadaşıma verdim. Hafta sonu yaşanan bir bar kavgasını anlatıyordu. Dinlemeye çalışıyordum ama kulağım hep o fısıltı gibi gelen, ince ve sıcacık sese gidiyordu.

Pes etmekten başka çarem yoktu. Birayı ağzıma dayayıp onun olduğu yöne doğru baktım. Yerde, ateşe yakın bir biçimde oturuyordu. Yanında oturan kız ile konuşurken, dizlerini göğsüne doğru çekmiş, yavaş ve ritmik bir şekilde sallanıyordu.

Troy ise onun arkasındaki ağaç kütüğüne oturmuş, bacaklarıyla âdeta onu sahiplenircesine sarmalıyordu.

İçime işleyen kıskanma dürtüsüne engel olabilmek için, ikisinin olduğu yöne doğru bakmamalıydım. Bana ne oluyor böyle diye düşünerek üçüncü biramı aldım.

Vakit ilerledikçe herkes ateşin de etkisiyle rehavete kapılmıştı. Sesler azalıyor, ortam iyice kıvama geliyordu. Herkes keyiflenmişti. Ateş çıtırdayarak yanıyor ve kütükler yanıp un ufak oldukça havaya kıvılcımlar saçıyordu.

Ateşin diğer tarafında oturan Blake ve Grace, oradaki herkes buharlaşıp uçmuş, bir tek onlar kalmış gibi, birbirlerine dolanmış bir şekilde yavaşça öpüşüyor ve birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı.

İçimde ani bir kıskançlık belirmişti.

Biramın sonunu yudumlarken kafamı belli belirsiz bir şekilde salladım. Belki de hazırım diye düşünüyordum.

Hazır olduğumu fark edince, ona doğru gayriihtiyari baktım. Hayatımda ilk defa birinden bu kadar etkilenmiştim. Başka kızlardan da etkilendiğim olmuştu, elbette ama bu seferki farklıydı. Neden olduğunu tam manasıyla algılayamıyordum ama bu daha güçlü bir histi.

Diğerleri gibi o da ateşin karşısında büyülenmişti. Alevler gökyüzünü yalıyor, gözlerine gölgeler oluşturuyordu. Alevler yanmaya devam ederken, yavaş bir biçimde dans ediyor gibi gözüküyordu. Kendinden yaşça büyük birinin üzüntüsü üzerine çökmüş gibi bir hâli vardı ve sanırım öyleydi.

Yeniden ne kadar *aptalca,* diye düşündüm. Ama bu hayatımda gördüğüm en güzel kız diye düşünmeden edemiyordum.

Saçlarının altından aniden bana baktı. Onu izlediğimi anlamıştı. Alt dudağını dişleriyle sıkıp başını öne doğru eğdi. Utangaç gülümseyişini ve yanaklarının pembeleşmesini saklayamasa da, gözlerini diğer yöne çevirip dizlerine daha sıkı bir biçimde sarıldı.

Aman Tanrım, yüzüne daha tam olarak bile bakamamış olsam da, tek düşünebildiğim şey, onu öpmenin nasıl bir his olduğuydu.

Troy gibi pislik bir adamla ne yapıyordu? Bu adam sahtekârın dik alasıydı. Onun, ağabeyim ve arkadaşlarıyla nasıl dostluk kurmaya çalıştığını, havalı bir çocuk gibi davrandığını yıllar geçtikçe daha iyi anlıyordum ama kavgayı başlatan hep o ilk olurdu. Tam bir baş belasıydı. Onun bu saçmalıklarını nasıl görmezden gelebilirdi?

Nefes vererek onu süzmeyi bırakmak için kendimi zorladım. Onun yerine, gözlerimi kapatıp durumu kabullendim ve ateşin yüzümü ısıtmasına izin verdim. O her kımıldadığında, tüylerimin diken diken olmasının tadını çıkarıyordum.

İtici olduğu kadar mide bulandırıcı olan gürültülü bir kahkaha, tüm sessizliği bozmuştu.

Gözlerim bir anda açıldı.

Tam olarak ne dediğini bilmiyordum ama Troy'un yanında oturan çocuğa ağzında bir şeyler geveledikten

sonra kızın saçına vurup birden kendine doğru çekişinden söylediği şeyin iğrenç olduğunu tahmin edebiliyordum.

Tam o anda çığlık attı. Sonra gözlerini kırpıştırarak saçını silmek için elini başına götürdü. Kenara kaymak için çaba verdiğini görebiliyordum ama Troy, onu kendine doğru geri çekerek kahkaha atıp pis pis sırıtıyordu.

Gözlerini sımsıkı kapattı.

Yalvarırcasına, "Troy... Kes şunu! Lütfen," diyerek fısıldadı. Dizlerine daha sıkı sarılırken omuzları iyice düşmüştü. Tekrar saklanmak istediğini açıkça anlayabiliyordum.

Hiç böyle hissetmemiştim. Koruma içgüdüsünün getirdiği ürperti damarlarımdan hızla akıyor, bulduğu her boş gözenekten taşıyor gibiydi.

"Ne oluyor? Sağır mısın, yoksa aptal mı?" Kelimeler ağzımdan dökülüvermişti. Sözlerimi o an geri alamadım, almak istediğimden de emin değildim.

Troy sarsılarak başını kaldırdı. Onunla konuştuğuma inanamıyormuşçasına gözlerini kısarak bana baktı.

"Kız yapmamanı söyledi işte." Kelimeler ağzımdan alaycı bir şekilde çıkmış, orada bulunan tüm insanların kulaklarında yankılanmıştı. Herkes nefesi kesilmiş bir şekilde dikkatini bana doğru çevirirken, ortama derin bir sessizlik çökmüştü. Troy beni, ben Troy'u izliyordum. Kızın bana yalvaran bakışlarla baktığını hissedebiliyordum. Sanki içten içe bir şey yapmamam için bana yalva-

rıyor gibiydi. Onun buna değmeyeceğini düşünüyordu ve ben de bunu görebiliyordum.

Başka bir tarafa doğru bakmamak için direndim.

Çenemi ve yumruklarımı sıkıyordum. Duyduğum öfke tüm bedenimi sarmıştı. Titrememi engellemek için çabalıyordum. Ne yapacağım hakkında en ufak bir bilgim yoktu.

Troy, bana soğuk ve kahverengi gözlerle bakıyordu. Bir anda yüzüne alaycı bir gülümseme yayıldı ve kahkaha patlattı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun, Marsch?"

Ayaklarımın üzerinde duruyordum. Ve evet, istediği buysa, onunla seve seve dalga geçebilirdim ama ben daha ona doğru iki adım atamadan, Blake aramıza girmişti. O an Blake, yumruğunu göğsüme vurdu. Troy ayağa fırlamış, üç adım ötemde duruyordu. Blake yüzünü Troy'a çevirmiş, beni tutuyordu.

Blake parmağını ona doğru tutmuş bir biçimde, "Bu akşam senin saçmalıklarına ihtiyacımız yok," dedi.

Troy, bana doğru eğilerek pis pis sırıttı. "Haydi ama Marsch? Ne var?" dedi. Çenesini öne doğru çıkarmıştı. "Seni koruması için hâlâ ağabeyine mi ihtiyaç duyuyorsun?"

Blake'in beni eliyle tutmasına öfkelenmiştim. Nereden geldiği belli olmayan öfkemi serbest bırakamıyor, yumruğumu onun üzerinde hissedememekten dolayı deliye dönüyordum ama Blake bana inatla karşı koyuyordu. "Haydi, Will, kes şunu artık."

Geri gitmeye çalışırken ayağım takılmış, sırtüstü düşmüştüm. Hava ciğerlerime dolmuştu.

"Ait olduğun Kaliforniya'ya geri dönsene sen, sulu göz!" Güldü ve bana doğru tükürdü. Tükürüğünün bir kısmı yerdeki küle bir kısmı da yüzüme gelmişti.

Bağırdım ve tekrar ayağa kalkmaya çalıştım.

Tam kalkacakken, Blake beni tutmuş, elleriyle tişörtümü çekiştiriyordu. "O buna değmez, Will," dedi.

Evet, Troy buna değmezdi belki ama o kız buna değerdi işte.

Blake ile boğuşuyor, ondan kurtulmaya çalışıyordum.

Blake beni daha da sıkı tutup alana doğru ittirdi. Beni kamyonetinin olduğu yere doğru sürüklüyordu. Kamyoneti arkamda hissettiğimde, sesi alçak ve bir o kadar da kuvvetliydi.

"Sakinleşsene be!" Tekrar debelenirken, beni yeniden kamyonete yapıştırdı. "Ciddiyim Will, sakinleş. Kendini öldürtmeye mi çalışıyorsun?"

Troy, ateşin yanında durmuş, hâlâ küfürler savuruyordu. Yanındaki kız da onun susması için âdeta yalvarıyordu.

Troy kıza susması için bağırdığında, olduğum yerde tekrar debelendim.

"Cidden, orada öylece durup Troy'un kıza böyle davranmasına izin mi vereceksin?" Konuşurken elimi onların olduğu tarafa doğru tutuyordum.

"Bizi ilgilendirmez."

Blake'e gözlerimi kısarak baktım ve nefretle başımı iki yana salladım. "Bunu nasıl söyleyebilirsin?"

Blake gözlerime bakmadan, arabanın kapı koluna doğru uzandı. "Arabaya bin, Will."

Arkama doğru dönüp bir Troy'a bir de Blake'e baktım. Troy ağlayan kızı kamyonetine doğru sürüklerken, ağabeyime inanmak istemiyordum.

Yumruğumu sıkıp Blake'in kamyonetine vurduğumda acıyla ve öfkeyle bağırdım. Sinirimi nereden çıkaracağımı bilemez hâldeydim.

Bu tam bir saçmalıktı.

İstemeyerek de olsa kendimi kamyonete attım ve kafamı koltuğun başlığına yaslayarak batan gözlerimi kapattım. Kapı arkamdan kapanmıştı.

Birkaç saniye sonra Grace arabaya bindi, Blake de arkasından gelmişti. Gözlerimi açmadan, sadece göz kapaklarımın yarattığı karanlığı izliyordum.

Yirmi dakika süren kasabaya dönüş yolu sessiz geçmişti. Sessizliği bozan tek şey ise Blake'in, "Seni çok seviyorum, Grace," diye karanlığa doğru fısıldayışı olmuştu.

"Biliyorum," diye cevap verdi. O kadar sessiz bir biçimde söylemişti ki onu neredeyse duyamıyordum bile. Hatta sessizce ağladığını bile söyleyebilirdim.

Evinin önüne geldiğimizde, Grace dizimi sıkıca tuttu. Olanları kabullenebildiğimi sanmıyordum. Uyuyormuş gibi yapmaya, bu gece hiç yaşanmamış gibi yapmaya devam ediyordum.

Birkaç dakikalığına araba sessiz ve hareketsizdi. Blake ve Grace arabadan çıktığında, çıkan tek ses, boşluğu dolduran kesik nefes alış verişlerimdi. Kapı açılıp sarsıntıyla Blake tekrar arabaya yerleştiğinde nefesimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum. Kendimi kastığım için her hareketim ağır geliyordu.

Blake iç geçirerek vitesi taktı. Konuşmaya başlamadan önce ağzını bir açıp bir kapatıyordu. Tereddüt ettiğini anlayabiliyordum.

"Ona evlenme teklifi edeceğim." Kaygı ve korkuyla karışık da olsa, sesinde huşu ve aşk vardı.

Gözlerimi yarı yarıya açtım. Ağabeyimi daha fazla görmezden gelemezdim. "Öyle mi?" Sesim en başta biraz çatallı çıkmıştı. Boğazımı temizledim. "Bu... Gerçekten mükemmel. Senin adına çok sevindim. Grace harika bir kız."

Blake hafifçe gülümseyip elini yüzüne götürdü. "Bak... Az önce olanlar için üzgünüm. Gözümün içine bakmadan önce, dilini alt dudağının üzerine getirmiş, kafasını sallıyordu. Arabanın içi karanlık olsa da gözlerindeki mutsuzluğu görebiliyordum. "Öyle bir olaya karışma," dedi.

Kaşlarımı çatmıştım. Dikkatli bir biçimde, farlardan gelen ışığın siyah kaldırıma nasıl yayıldığına bakıyordum. "Bu doğru değil, Blake. Bunu sen de biliyorsun."

"Asla, doğru değil tabii."

Yüzüne bakamayacak kadar şaşırmıştım. "Öyleyse neden beni durdurdun?"

Blake dudaklarını bükmüştü. "Çünkü orda öylece durup küçük kardeşimin, Troy ya da Kurt ile bütün gücüyle gireceği bir kavgada, lime lime olmasını izleyemezdim. İstediğin bu muydu?" Direksiyonu kavrayıp iyice sıktı. Sesi yumuşamıştı. "Zaten bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. O kız, berbat bir hâlde. İşleri onun için daha kötü bir hâle getirmene de ihtiyacı yok."

Blake'in dedikleri göğsümde bir sıkışma hissetmeme neden olmuştu. Bu da benim çoktan ne kadar derinlere indiğimi gösteriyordu.

"Kim o kız? Çok tanıdık... Geldi." İlgisizmişim gibi yapmaya, sesimdeki çaresizliği saklamaya çalışıyordum. Sanki onun yerinde başka bir kız da olsa, yine savunacakmışım gibi göstermek istiyordum.

"Maggie Krieger." Kaşını kaldırdı ve nefes verdi.

Tabii ya.

Yüzümü eğdim, ellerime bakıyordum. Anlamalıydım. Ama gerçekten, onu en son gördüğümde küçücük bir kızdı. En fazla on yaşındaydı. O çok küçük olduğu için, okulda aynı yerlerde bulunamazdık belki, ancak bu kasabada yayılan dedikoduları duymayacak kadar küçük olduğum anlamına gelmiyordu.

İlgisiz gibi görünmese de, Blake omuz silkerek konuşamaya devam etti. "Troy, ona muhtemelen babasının davrandığının on katı kadar iyi davranıyordur. Eminim, sırf o evden kurtulabilmek için yaz sonuna kadar kendini hamile bıraktırır."

Blake arabayı park etti, ben de kendimi dışarı attım. Yorgun argın içeri girip merdivenleri çıktım ve yatağa yatmadan önce isteksizce Blake'e iyi geceler diledim. Yastığıma sarılıp onunla ilgili aklıma gelen türlü türlü anlamsız ve karışık duyguları kafamdan atmaya çalışıyordum. Defalarca kendime, onunla bir daha konuşmayacağımı, tanımadığımı ve onu gerçekten *istemediğimi* anlatmaya çalışıyordum.

Ama gözlerimi her kapattığımda, gördüğüm tek şey onun utangaç gülümsemesiyle birlikte derinlerde alev alev yanan gözleriydi. Ve her şeyin de ötesinde Maggie'nin beni daha çok istediğini biliyordum.

William ~ Günümüz

Çocukluğumdan bu yana sahip olduğum yatağa yatmış, öylece tavana bakıyor, penceremden süzülen ağaç gölgelerini izliyordum. Anılar gözümde canlandıkça, boğazım düğüm düğüm oluyordu. Blake de ben de, o gecenin dönüm noktası olduğunu ve o geceden sonra hayata dair kararların verileceğini biliyorduk. Blake akıllı davranmış, onu seven bir kıza âşık olmuştu. Ben ise şimdi burada öylece uzanıyor, o gece benim de herkes gibi oralı olmamış gibi davranmam gerektiğini düşünüyordum. Yüzümü ve ruhuma derinlemesine işleyen varlığına izin veren kalbimi başka bir yöne çevirmeliydim. Ama aptallık etmiştim. Onun asla gerçekten benim olmayacağını bile bile onu kovalamıştım. O zamanlar bu bana, hem yanlış hem de çok doğru bir kararmış gibi geliyordu.

Gözlerimi kapattığımda Maggie'nin küçük oğlu gözlerimin önüne geldi. O an rüyalarım aklıma geliyor, akıl sağlığımdan şüphe ediyordum. Batıl inançlara da, kadere de, diğer saçmalıklara da inanmıyordum. Bu bir şey ifade etse de etmese de, benim burada olduğum gerçeğini ve bir çocuğa sahip olduğumu öğrendiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Tek bakışta anlamıştım. Emin olduğum bir diğer şey ise Maggie'nin dediğim her şeyi inkâr edeceğiydi.

Ve ne yapacağımı da bilmiyordum.

Tanrım.

Diğer tarafa doğru döndüğümde yatağım gıcırdadı.

Kafa karışıklığı ve nasıl başa çıkacağımı bilemediğim duygularım resmen içime işlemiş, beni zayıf düşürmüş, içten içe kurutmuştu. Buna tahammül edemeyecek kadar rahatsız hissediyordum.

Çocuğu öylece bırakamazdım ama annesinden de ayıramazdım. Oğlumu tanıyorum diyemezdim, fakat annesiyle olan bağı açıkça hissediliyordu. Yaptıklarımızı ortaya çıkarıp Maggie'yi böyle incitebileceğimi de düşünmüyordum.

İçimdeki bir şey, onun çocuğu tehlikeye atacağını düşünmeme engel oluyordu ama onu gerçekten tanıyor muydum acaba? Böyle bir şeyi benden saklayacağı hiç aklıma gelmezdi.

Sonrasında içimden bir ses, beni hislerimin yanlış olabileceği ve çocuğun benim olmayabileceği konusunda uyardı. Aşırı tepki verdiğimi, düşünülmemesi gereken

olasılıkları düşündüğümü fısıldıyordu. *Her* defasında dikkatli olmaya çalışmıştım ama yüzde yüz doğru olmayan bir şeyi düşündüğüm için bu sefer âdeta uyarılıyordum.

Sızlanıp diğer tarafa döndüm.

En kötüsü de midemin içinde bir şeylerin eziliyor oluşuydu. Yıllardır saklayıp ortadan kaldırmaya çalıştığım her zaman duyduğum o acı tekrar ortaya çıkıyordu ve ben de hâlimden memnunmuşum gibi davranmaya devam ediyordum.

Hayatımdan çıkıp gittiği gün onu nasıl seviyorsam, bugün de aynı şekilde onu sevmeye devam ediyordum.

Sekizinci Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Titreyen soluğumu içime çektim ve kalbimin kırılan parçalarını bir arada tutmaya çalıştım. Pişmanlık kalbimi un ufak ediyor, sanki beni ortadan ikiye ayırıyordu.

Onun orada olabileceğini düşünmeyecek kadar aptal mıydım? Bugün olmasa bile, elbet bir gün buraya geri dönecekti. Ama işte ben bütün hayatımı bir aptal olarak geçirmiştim.

Geceler boyu onu hayal etmiştim ama bir gün ortaya çıkabileceğini hiç hesaba katmamıştım.

Kendimi yatak odamda yerlere atıp dizlerimi göğsüme kadar çektim. Elleri vücuduma değdiğinde hissettiğim o duyguyu yeniden hissedebilmek için dua ediyordum.

Ama William beni hep hayata bağlardı ve şimdi ise kendimi ondan saklamaktan başka çarem yoktu.

Her şeyi *hissetmiştim.*

Kızgınlığını, duyduğum utancı, kalbime gömdüğüm aşkını, onun bıkkınlığını... Her şeyi hissetmiştim. Bunların hepsi kavrulup dağlanan bir acıya sebep oluyordu.

Annem bu sabah çok ısrarcı davranmıştı ama yine de geleceğini biliyordum.

Hafta içi her gün Jonathan'ı kreşe bıraktıktan sonra yaşadığım bunca şeyi bir kenara bırakarak, büyüdüğüm bu köhne ve eski eve geliyordum. Babamın duvarlarda yankılanan sesi beni buradan uzaklaştıramıyordu, çünkü annemin bana ihtiyacı vardı. Yukarı çıkar, annemi yatağına kıvrılmış bir şekilde bulurdum. Bir yarım annemden nefret de etse, yine de ona yemek verir, banyosunu yaptırır, onu okşardım. Benliğimin bu yarısı kendimden de nefret etmeme yol açardı.

Ama bugün, annem aşağıya inmişti. Onu mutfak tezgâhının önüne eğilmiş bir şekilde bulmuştum. Saçları kirli ve dümdüzdü. Üç ay önce yıkadığım saçlarının grileşen kısmı artık matlaşmıştı. Hazırlamış olduğu güveci titrek elleriyle bana doğru uzatıp Marschlara götürmemi söylemişti. Onlara ne kadar üzgün olduğunu söylememi istediğinde gözleri dolu doluydu.

Kabul etmeyip oraya gitmemin ne kadar kötü bir olduğunu söylediğimde, bana, "Lara her zaman bizi düşündü, bize baktı," dedi.

Annemin dediklerinin aksi bir şey bulamamıştım. Gitmek istemeyişimin asıl sebebini tam olarak söyleyebilir miydim sanki?

Üzüntülü bir şekilde ve kafasını sallayarak, "Lara'nın öldüğüne hâlâ inanamıyorum," dedi. Titreme tüm vücuduna yayılmıştı. "Glenda da kız kardeşini kaybetmek için çok genç yaşta. İkisi de bize her zaman çok kibar davranmıştı."

Anlamıştım. Annem hayatında ilk defa karşılık beklemeden kendinden bir şey veriyordu.

İsteksizce tabağı elinden aldım ama oraya gideceğim için, oluşan tedirginliği de üzerimden atamıyordum. Bu küçük kasabada, yıllardır Marsch ailesinden kendimi olabildiğince saklamaya çalışmıştım. Yollarımız kesiştiği zaman hiçbiriyle göz teması kurmamaya çalışıyordum.

Onların William'ı kaybetmelerinin sebebi bendim. Haklarında yapılan bütün dedikoduları da biliyordum. Üniversiteden mezun olur olmaz ailesini terk eden William'ın adı çıkmıştı ve hakkında sürekli aşağılayıcı sözler sarf ediliyordu. Bütün kasaba, annesinin kalbinin ne kadar kırıldığından, Blake'in öfkesinden ve William'ın kendini ailesinden ve bu kasabadan üstün görmesinden bahsediyordu.

Ama ben daha iyi biliyordum. Beni terk ettiği o gece neler olduğunu ben biliyordum.

Ve bunun benim hatam olduğunu da biliyordum.

Altı yıl boyunca bir kere bile gelmemişti ve şimdi de dönmesini beklemiyordum. Teyzesinin cenazesine de gelmeyeceğini düşünecek kadar aptaldım işte.

Kendimi yatıştırmak için bir saat kadar arabada durmuştum. O zamana kadar Jonathan'ı kreşten alma vakti gelmişti. Arabada emniyet kemerini bağlarken, bir yandan da ona bir yere uğramamız gerektiğini söylüyordum. Marschların kapısından içeri girdiğimizi hayal ettikçe, sesim daha da zor çıkıyordu.

Kendime cesaret verebilmek için Jonathan'ı alnından öpmüştüm. Çünkü ne zaman oğlumun yanında olsam kendimi bir bütün hissedebiliyordum. Aklımı başıma getiren bir tek oydu.

İçerip girip hemen çıkarım, demiştim kendi kendime. Annemin taziyelerini iletir, baş sağlığımı dilerim.

Sonra da kaçarım.

Jonathan'ın arabadan inmesine yardım edip karşıya geçmek için elini tutunca tuvalete gitmesi gerektiğini kulağıma fısıldamıştı. Tuvaletini hep son dakikaya kadar tutardı. Bir anlık panikle elini sıkıp biraz daha dayanıp dayanamayacağını sormuştum.

Yüzünü bebek gibi buruşturup kafasını sallamıştı. Neredeyse yalvarır gibi, "Hayır anne... Şimdi gitmem lazım," demişti.

Sağ tarafta duran evi işaret ederek, "Gideceğimiz ev şurada. Orada eminim kullanabileceğin bir tuvalet vardır ama acele etmelisin, tamam mı?" demiştim.

Kafasını sallayıp ayakları el verdiğince kaldırımdan koşmaya başlamış, bir çiftin arkasından içeri girmişti.

Daha yolu yarılamadan, Marschların evinin önünde duran siyah ve pahalı bir arabayı fark etmiştim. Büyük bir kamyonetin arkasında park edilmiş bir şekilde duruyordu.

Kaliforniya plakalıydı.

O an dizlerimin bağı çözülmüşü.

Yapabileceğim bir şey yoktu. Hiçbir yere kaçamazdım. Artık işlediğim günahların sonuçlarıyla yüzleşmek zorundaydım. Hayatım boyunca sevdiğim tek adamın nefretle bakan yüzüne bakacak ve bu nefretin sadece doğrudan bana olduğunu bilecektim.

Ondan korktuğumu zannediyordu, biliyordum. Kızgınlıkla elini bana doğru uzattığında, istem dışı bir refleks ile kendimi korumak için öyle yapmıştım. Ama bir an için bile olsa, William'ın bana vuracağını düşünmemiştim, her ne kadar bir yanım bana böyle bakacağına vurmasını dilese de.

Belki de üstüme bir hissizlik çöker ve *bunu* hissetmezdim.

Aslında yalan söylememiştim.

Jonathan onun çocuğu olmamalıydı.

Elimin tersiyle yüzümü silip ayakta durabilmek için kendimi toparladım. Bir anlık bir baş dönmesiyle sarsıldım ama Jonathan birazdan öğle uykusundan uyanacaktı ve beni böyle görmesini istemiyordum.

Ayaklarımı yokladım. Bacaklarım tir tir titriyordu. El yordamıyla odadan çıkıp koridora doğru yürüdüm. Yaşadığımız bu küçük ev çok iyi durumda olmasa da, önceden yaşadığım evden bin kat daha iyi durumdaydı ve buraya çok iyi bakıyordum, çünkü ileride bu ev Jonathan'ın olacaktı.

Öğleden sonra güneş ışığı çiçek desenli perdenin içinden geçerek oturma odasının içine doluyordu. Ev gölgelerle dolmuş, soğuk ve oldukça sessizdi. Odayı geçip mutfak ışığını yaktım. Gözümü alan ışığa bir an için baktım ve o an tekrar midem bulandı.

Belli ki ışıkta pek çok şey daha net bir şekilde ortaya çıkıyordu. Yaptığım bütün hatalar gibi... Ne kadar çok istesem de, yaptığım hataları asla geri alamayacaktım.

Ortada açık açık bir korku vardı.

Her şeyin de ötesinde, en bariz olan şey bu korkuydu. Şimdi ne olacağı hakkında gerçekten hiçbir bilgim yoktu. William önceden de yaptığı gibi, eşyalarını topladıktan sonra karanlık gecede kaybolup gidecek miydi? Yoksa kalacak ve beni arayıp bulacak mıydı? Eğer bulursa bana ne gibi sorular soracaktı? Daha ben bile o soruların cevabını bilmezken, o soruları nasıl yanıtlayacaktım? Acaba öfkeyle sıktığı yumrukları mı galip gelecekti? Ya da her şey için ailesini ve bu kasabayı mı suçlayacaktı? Ya da acısını, her şeyin tek sebebi olan benden mi çıkaracaktı?

Hayır. Kafamı salladım. Benim tanıdığım William böyle yapmazdı.

Hatıralarımdaki yüzü aklıma geldiğimde, içim korkuyla dolmuştu. Kabul etmeliydim, iki saat önce yolun ortasında bırakıp gittiğim William'ı tanıyamamıştım. Değişmişti. O kahverengi gözleri, hatırladığım içtenliğiyle bakmıyordu. Sertti, acıtıyordu.

Bizim için en iyisi onun gitmesiydi. Gitsin diye dua ediyordum. Umarım gidişi beni yaralamazdı.

***

"Nasılsın Jonniecik?" Troy, yerde arabalarıyla oynayan Jonathan'a doğru eğilmiş, saçlarını dağıtıyordu. Jonathan ona doğru bakıp zorla gülmeye çalıştı. Karşısında iki büklüm olmamak için kendimi zor tutuyordum. Çocuğumun *babasının* yanında nasıl davranacağını bilememesinden çok, Troy'un ona böyle seslenmesinden nefret ediyordum.

Troy, ayakkabılarını ayağından fırlatırken, kumanyasını mutfak tezgâhının üzerine attı. "Burası çok güzel kokuyor. Yemekte ne var?"

"Domuz pirzolası." Ezmek için kaynattığım patateslerin üzerine süt döküyordum.

"Mmm..." Troy bana doğru eğilip çenemi kendine doğru çevirdi. Sırtıma düşen saçlarımın üzerinden kolunu boynuma dolamıştı. Sanki mükemmel eş ve mükemmel kocadan oluşan dört dörtlük bir Amerikan ailesiymişiz gibi, burada böyle vals yaparcasına takındığı hareketleri beni hep çok şaşırtırdı.

Kafasını eğerek yüzüme bakmaya çalıştı. Benim iyi olup olmadığımı umursuyormuşçasına kaşlarını çatıyordu. "Ağlıyor muydun sen?" diye sordu.

Aslında sorusunda bir gariplik olmamasına rağmen, gülmemek için kendimi zor tuttum. Belli ki beni ağlatan bu sefer o olmadığı için, benimle ilgilenmek istiyordu.

Kendimi tuttum, her şey gibi bunu da içime attım.

Sahte bir gülümsemeyle, burnumu çekmek hiç de zor değildi. "Evet, bugün Lara Collins'in cenaze töreni vardı. Annemin onlar için yaptığı götürmek için, bir ara onlara uğradım." O kadar da önemli bir şey değilmiş gibi davranarak omuz silktim. "Bilmiyorum... Herkesin bu şekilde yas tutması sanırım beni üzdü."

Troy, arkasını dönüp odayı terk etmeden önce kaşlarını çatarak sert bir şekilde, "Hmm," dedi. Marsch ailesine pek aldırış etmediği zaten bilindik bir şeydi. Ne de olsa William, Troy'a benim için kafa tutan tek insandı.

William için gözden uzak bir yerde tuttuğum hislerimin artığını hissettim.

Ne ben ne de Troy o olayı unutmamıştık.

Yerde oynayan oğluma baktım, bana baktığında gülümsedim. Ona doğru elimi uzatarak, "Haydi bebeğim. Yemek saati geldi."

Ayaklarının üzerinde doğrularak, "Tamam anneciğim," dedi.

Troy, üzerini değiştirmiş, elini yüzünü yıkamış bir şekilde mutfağa geri geldi. Açık sarı saçlarını nemlendirdi-

ği elleriyle okşarken, kahverengiymiş gibi gözüküyordu. Abartılı bir iç çekişle sandalyesine oturdu.

"Açlıktan ölüyorum."

Troy ve Jonathan'ın önüne birer tabak koyup yerime oturdum. Bunlar benim için gerçekten çok zor zamanlardı. Burada olmaktan memnunmuşum gibi davranmak çok zor geliyordu. En zoru da, oğlumdan *babası* diye bildiği kişiden nefret ettiğimi saklamaktı.

Troy, dükkanda geçirdiği gününden, tamir için getirilen klasik arabadan bahsediyor ve Jonathan'a okulun nasıl geçtiğini soruyordu. Jonathan sadece birkaç kelime söyledi. Sadece ona soru sorduğu zaman cevap veriyordu. Cevap verirken de sesi her zaman tereddütlü ve güvensiz bir şekilde çıkıyordu. Troy'un yüzüne bakmak için kafasını kaldırdığında, neredeyse hiç göz teması kurmuyordu.

Acaba Troy hiç *biricik oğlunun* ondan korktuğunu aklına getirmiyor muydu?

Hayır.

Troy, Jonathan'a bir kez bile dokunmamıştı. Eğer dokunsaydı, muhtemelen ertesi güne çıkamazdı. Birinin oğluma zarar vermesine izin vermektense ölmeyi tercih ederdim.

Suçluluk duygusu insanın içine işleyen bir şeydi. Jonathan'a bakmayı bırakıp başımı tabağıma doğru eğdim. Bu hayata maruz kalmak onu etkilemiyor muydu sanki? Acıtmıyor muydu onu?

Ama başka bir şansım var mıydı?

Yaralarımı uzun kollu kazağımın altında gizleyebilsem de, beynime kazınmış bir şekilde duruyordu. Troy bende, bizi hiçbir zaman serbest bırakmayacağını anlatan kalıcı izler bırakmıştı.

Umutsuz bir şekilde oğluma tekrar baktım. Masaya yetişebilmek için dizlerinin üzerinde oturuyordu. Yüzü kederliydi ve tabağındaki yemeği kaşığıyla ittiriyordu.

Troy çatalıyla Jonathan'ın tabağını göstererek, "Yemeğini ye, Jonathan," dedi.

Jonathan yüzünü ekşiterek, "Ama karnım ağrıyor," dedi.

Her gece aynı şey oluyor, artık resmen kalbim acıyordu.

Troy sesini yükselterek, "Yemeğini ye dedim, Jonnie. Her günü, her gece sen yemeğini rezil edesin diye çalışmıyorum."

Jonathan'ın çatalıyla bir parça et alıp ağzına zorla atmasını izliyordum. Lokmasını çiğneyip acı veriyormuşçasına zorla yuttu.

Gözlerimi kapattım. O acıyı biliyordum. Çünkü o acı, her zaman hissettiğim acıydı.

Tabağıma doğru bakarak, "Karnının ağrıdığını söyledi işte," dedim. Kelimeler ağzımdan bıkkınlıkla çıkmıştı. Sadece oğlum söz konusu olduğu zaman konuşuyordum. Ne yapıyorsam, dikkatini kendi üzerime çekebilmek için yapıyordum.

Ona doğru bakmasam da Troy'un arkasına yaslanıp bana doğru baktığını hissedebiliyordum. "Sana sormadım," dedi.

Odaya kasvetli bir sessizlik çökmüştü. Jonathan sandalyeden kalkıp oturma odasına geçme fırsatı bulmuştu. Yavaş adımları koridorda yankılanıyordu ve o an kapısının kapanma sesi duyuldu.

Troy'un ses tonunun kalınlaşması, sanki Jonathan için bir işaretti. Ses tonunu ayarlayıp Jonathan'a odasına gitmesini söylemeyi uzun zaman önce öğrenmişti ve şimdi Jonathan daha ona söylenmeden odasına gidiyordu. Troy bana vururken hiçbir zaman Jonathan'ın bunu görmesine izin vermemişti. Neden bilmiyordum ama bunun için ona minnettardım.

Beklerken sabit bir şekilde durmaya devam ediyordum. Sanki iç organlarım bile çelikle kaplanmış gibiydi. Troy, elinin tersiyle yüzümün sağ tarafına doğru vururken, ayağa kalkma zahmetinde bile bulunmamıştı. Bu vuruşu o kadar sert olmamıştı. Bu vuruş, sadece bedenimi ve ruhumu her geçen gün nefretle doldurmasına yetecek kadardı.

Onun olduğu tarafa doğru bakmamaya çalışıyordum. Sandalyeyi masadan uzaklaştırarak elleriyle yüzümü kavrayan bu canavarın varlığını âdeta reddediyordum. "Sen oğlumun yanında benimle böyle konuşmaya nasıl cesaret edersin?" dedi. Saçımı kavrayıp beni geriye doğru yaslayarak, beni ona bakmam için zorluyordu. "Anlıyor musun beni?"

Hâlâ sessizce duruyordum. En iyisi buydu. Saçımdan tutup eline doladığı sırada, beni ileriye doğru ittirdi. Acı bir tokatla, boynum diğer tarafa doğru dönmüştü. Elini başımdan çektiğinde ise bir tutam saç yere dökülmüştü.

Bağırmak istiyordum ama kendimi tuttum. Ona bu zevki vermeyecektim. Onun yerine başımı ellerimin arasına alıp bekledim. Yürüyüp kapıyı arkasından kapattığında adımları âdeta ağırlaşmıştı. Dışarıdan arabanın motor sesi geldi. Lastikler çamura batıp dönüyordu. Geri geri giderken çakıl taşları eziliyor, arabanın kenarına çarpıyordu. Caddenin sonuna geldiğinde, sola doğru dönüp motor sesi uzaklaşıncaya kadar vücudumu dimdik tuttum.

Ses uzaklaştığında ise, gürültülü bir şekilde sandalyeden yere düştüm.

Babamdan kaçıp bu adama koştuğum günleri düşünüyordum. O benim için kötünün iyisiydi. Böyle bencilce davranıp asla sevemeyeceğim bir insanda kaçış yolu aradığım için belki de cezalandırılıyordum. Beni gerçekten sevip bana iyi davransaydı, ben de onu sevebilirdim.

William'ın anıları, bakışı, nazik dokunuşu aklıma geliyordu. Kendime yalan söylüyordum. Onu sevdiğim gibi Troy'u sevemezdim.

Dizlerimi göğsüme çekerek olduğum yerde kaldım. Sert zeminin soğuğu içime işliyordu. Hayatımdan da kendimden de nefret ediyordum.

Denemiştim. Jonathan için denemiştim. Ama yine en sonunda ikimizi de koruması için Troy ile kalmaya devam etmiştim.

Daha genç kızken, annem gibi olmayacağım diye kendime söz verirken, babamın evinden Troy'un evine nasıl geldiğimi hiç anlamamıştım. Bunu kendime adet

edinmişim gibi, farkında olmadan yağmurken kaçarken, doluya tutulmuştum. Koca hayatta bana mutluluk ışığı veren bir tek William olmuştu.

Son takatimle, dizlerimin üzerinde doğruldum. Her zamanki gibi kendime gelmeye çalışıyordum. Sadece oğlum için yaşıyordum ve şu anda onun korktuğunu ve benim için endişelendiğini biliyordum.

Odamdaki banyoya doğru gidip sıcak suyla el bezini ıslattım. Gözlerimi ve dudağımın yanında kuruyan kanı sildim. Sonra parmak uçlarımda koridora doğru yönelip Jonathan'ın kapısının önünde durdum.

İçeriden ağlama sesleri geliyordu. Bu beni daha da üzmüştü.

Sessizce kapısını açıp yerde kıvrılıp yatan oğlumun yanına geldim. Hiç böyle olmasını istemesem de, aynı bana benziyordu. Onu yattığı yerden kaldırarak kollarıma aldım. Kollarını bana doladığında, "Geçti bebeğim, geçti," diye fısıldadım.

Oturma odasına yürüyüp oğlumla beraber sallanan sandalyeye oturdum. Başparmağını ağzına almış bir şekilde bana sarılıyordu. Boynumda kesik kesik alıp verdiği nefesini hissediyordum. İşte böyle anlarda, şu anda olduğundan daha küçük bir çocuğa dönüşüyordu.

Tanrım... Ne olur biri bize yardım etsin.

Daha beter olmadan önce onu buradan uzaklaştırmalıydım. Hazır fırsatı varken... Tek istediğim oğlumun büyüyüp, güçlü iyi ve kibar biri olmasıydı. Koyu sarı saçla-

rında ellerimi gezdirdim. Ona karşı duyduğum sevgi çok büyüktü.

William karanlık gecelerime gün gibi doğmuş, bana umut ışığı olmuştu. Onu terk ettiğimde, William'ı sonsuza dek kaybettiğimi düşünmüştüm. Hamile olduğumu öğrendiğimde, âdeta karanlıkta boğulmuştum. Başka birine daha böyle bir hayat vermek hiç aklıma gelmezdi.

Evet, insanların ne düşündüğünü biliyordum. Bunu kasten yaptığıma dair dedikodular vardı ama Troy istemediğim hâlde bana sahip olduğunda, kendimi insan gibi hissetmemiştim. Babamın bana yaptığı bütün o korkunç şeyler, o yaşadığım an ile kıyaslanamazdı bile. Ona karşı koymaya çalıştığımda, yüzündeki pis sırıtışıyla beni yere yatırıp bana sahip olmuştu.

İçimde büyüyen çocuk kadar ben de korkuyordum ama bu doğacak çocuğumu sevmeme engel değildi. Babasının kim olduğu önemli değildi.

Jonathan doğduğunda, birkaç saniyeliğine kör olduğumu sanmıştım. *Biliyordum.* Düşüncelerimi bir kenara bırak kendi kendime hayır diyordum. Ona hamile kaldığımı öğrendiğim an hayatımın en kötü anı olmuştu.

Jonathan büyümüştü ve onun bir bakışı beni nefessiz bırakmaya yetiyordu. Dudağının sağ kenarında belli belirsiz, tatlı bir gülümseme vardı. Gözleri olması gerektiğinden daha derin bakıyordu. Saçları ne sarı ne de kahverengiydi. Sadece ona ait bir renkti.

Jonathan'ın Troy'a çektiğini düşünürdüm. Çoğu zaman da öyle olduğuna inanırdım.

Ama bazı zamanlar, William'ın kanının Jonathan'ın damarlarında aktığından emin olurdum.

Onu kendime doğru iyice çekip kulağına sessizce, "Seni seviyorum, Jonathan," diye fısıldadım.

"Seni seviyorum, anne," diye karşılık verdi. Yumruklarını gömleğime doğru bastırıyordu. Kalbi kalbimde atıyor gibiydi. Mutsuzluğu sanki göğsümden girip tenime kadar işliyordu. Elimde olsa, onun mutsuzluğuna ben göğüs gererdim.

Maggie ~ Mayıs, altı yıl önce

Ağlamamı durduramıyordum. "Troy, lütfen!"

Bileklerimden sıkı sıkı tutmuş, beni arkamdan çekiştiriyordu. Ona yetişmeye çalışırken, ayaklarım pisliğin içinde âdeta sürükleniyordu. Omzumun üzerinden ona doğru bakmaya yeltendim.

William.

Onu hatırlıyordum. Blake'in kardeşiydi.

Tek istediğim Troy'un elinden kurtulup ona doğru koşmaktı. Ona koştuğumda ne yapacağımdan da emin değildim. Özür mü dileyecektim? Teşekkür mü edecektim?

Bütün gece beni izlemişti. Gözlerinin yüzümde gezdiğini hissedebiliyordum ve bu bana kendimi çok iyi his-

settirmişti. Bana hiç kimsenin bakmadığı kadar değişik bir şekilde bakıyordu. Karnımda kelebekler uçuşmuştu, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Hiç kimse kendimi bana böyle hissettirmemişti. Birkaç saatliğine de olsa kendimi özel biri gibi hissetmiştim. Daha önce hiç hissetmediğim bu duygu hoşuma gitmişti. Özelmişim gibi gelmişti.

Aptalcaydı, çünkü özel falan değildim.

Troy'a yetişmeye çalışırken aklım ve kalbim artık sersemleşmişti.

Troy öfkesiyle ünlü olan biriydi ama beraber olduğumuzdan bu yana, iki aydır ilk defa bunu açıkça görebiliyordum. Annem ondan uzak durmam için beni uyarmıştı. Onun benden yaşça büyük ve hızlı biri olduğunu söylese de, bana ilişki konusunda tavsiye verebilecek en son kişiydi. Ona evet demeden önce, bana tam beş kez dışarı çıkma teklif etmişti. Anneme bunu itiraf edemesem de, özellikle de çok yaşlı olduğu için, her defasında onu reddetmiştim. On sekiz yaşıma girdiğimde, onun benden altı yaş büyük olması bana çok yaş farkı varmış gibi geliyordu. O gün en sonunda kabul ettiğimde ise çok pişman olmuştum. Durmadan ağlamıştım.

Troy, kaldırımın kenarından beni çekip arabasına binmem için ikna etmeye çalıştı. Yüzünde anlayışlı bir gülümseme vardı. Gülüyor, şakalar yapıyor, beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu. Ben de ona gülümseyene kadar sırıtıp dirseğiyle beni dürtükledi.

En son olmak istediğim yer olan evimden uzaklaşmak için, onu kaçış yolu olarak görüyordum. Ondan hoşlandığımı söyleyemezdim ama bana karşı hep iyiydi. Ve bana karşı iyi olması her zaman içinde bulunduğum cehennemden bin kat daha iyiydi.

Ama son birkaç haftadır onda bir şeyler değişmişti. Zoraki gülüşünün altında içten içe bir hüsran vardı. Bunu hissediyor ama görmezlikten gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Bu akşam sonunda ortaya çıkmıştı.

Bana farklı biri olduğunu söylüyordu, ben de defalarca ona yalvarıp ondan kurtulmaya çalışıyordum. "Troy... Bekle..."

"Bin şu arabaya," deyip beni yolcu kapısına doğru sürükledi. Ayağım bir dala takılmış, öne doğru sendelemiştim. Ellerimi öne doğru uzattığım sırada, kendimi yüzümü arabanın camına çarparken bulmuştum.

Kendimi toparlayarak duyduğum korkuyu bastırmaya çalışıyordum. Korkuyla karışık kızgınlık... Bu duyguya alışıktım ama ilk defa bunu bana Troy hissettiriyordu.

Arkamdan vücuduma bastırarak kulağıma, "Seni bir daha Marsch'a bakarken yakalamam umarım," diye kulağıma fısıldadı. Parmaklarını bedenime bastırıyor, acısı nefesimi kesiyordu. Beni kendine doğru çekerek, "Beni duyuyor musun?" dedi.

Kafamı sallayıp gözlerimi kapattım. Gözlerimden yaşlar akıyordu.

Kapıyı açmam için arkamdan beni dürtükledi. Troy beni bileğimden tutmuşken, William'ın olduğu tarafa doğru bakmamak için kendimi zorluyordum. Kurt, gaza basıp u dönüşü yaparken arabanın ışıkları Blake'in kamyonetini aydınlatmıştı. Arabanın kapısı açıktı ve içerisi aydınlıktı. William'ın gözleri kapalıydı ve başını koltuğa yaslamış bir biçimde duruyordu. Sıkıntısı duruşuna yansımış, sinirlenmiş olduğu yüzünden okunuyordu. Benim için sinirlenmişti.

Bir anda arzuyla dolmuştum. Keşke benimle böyle ilgilenen birine sahip olabilseydim.

Gözlerimi kıstım. Kurt ve Troy'un, beni ilk defa savunan biriyle dalga geçmelerini dinlemekten midem bulanmıştı.

Kasabaya girdiğimizde, Kurt yavaşladı, Troy beni tutmayı bırakmıştı. Bana sarılıp boynuma dudaklarını ve burnunu sürtüyordu. Saçlarımı bir tarafa toplayıp kulağımın arkasından öptü. "Sinirlenme, bebeğim," diye fısıldadı. "Seni o kadar çok seviyorum ki başkasının sana bakmasına tahammül edemiyorum."

Zorla yutkundum. Troy ilk defa beni sevdiğini söylüyordu. Ama bu aşk değildi.

Benimle kapıya kadar yürüdü. Eve geldiğimize ilk defa şükrediyordum.

Titreyerek anahtarı kilide sokup içeri girdim. Ev sessizdi. Yukarı çıktım. Kız kardeşim Amber ile paylaştığım odaya doğru parmak uçlarımda ilerledim. Pijamalarımı

giyip çift kişilik yatağıma kıvrıldım. Sessizce huzur için, odaya kimsenin girmemesi için dua ediyordum. Çünkü eğer babam odaya girerse bu gece kurtulma ihtimalim olmadığını biliyordum.

Gözlerim dolmuştu. Ağlamamak için dudaklarımı ısırıyordum.

Troy'un babamdan farklı biri olduğunu düşünecek kadar aptaldım. Erkekler hep aynıydı. Bunu bana annem, daha ben küçücük bir kızken öğretmişti.

Maggie ~ Günümüz

Gözlerimden akan yaşları sildim.

Annem yanılıyordu.

William farklıydı. Elleri nazik, sözleri kibardı. Bana verdiği saf ve iyi şeyleri benimsemiştim ve bunları korkularımı yenmek için kullanıyordum.

Uyuyakalan oğlumu kaldırıp odasına taşıdım ve onu yatağına yatırarak üstünü örttüm. O sırada derin bir nefes verdi ve yan tarafa döndü.

Ne kadar değerliydi... Ve ne kadar mahvolmuş bir hâldeydi.

Odaya geri dönmeden önce üşümediğinden emin olduktan sonra pencereden dışarıya bakarak öylece geceyi izledim.

Troy'un dönmesine saatler vardı. Geldiğinde ben derin uykuda olurdum, o da bu gece hiçbir şey yaşanmamış gibi davranıp yatakta yanıma kıvrılırdı.

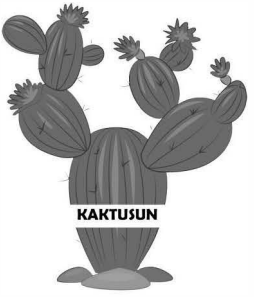
Ve ondan daha da nefret ederdim.

O gelmeden önce yalnız başıma uzanırken, William'ı düşünmüştüm. Kendimi başka bir yerde, başka biriymişim gibi hayal edip güçlüymüşüm gibi davranmıştım.

Bu tür hayaller hep bir nevi kaçış yoluydu ama bu gece bu hayallerin de beni acıtacağını biliyordum. Çok yakınımdaydı. Sanki uzanıp ona dokunabilecek kadar yakındım.

Altı yıldır yüzünü göremesem de hep buluştuğumuz çocuk parkının arka tarafında, kesilen meşe ağacının orada, beni beklediğini hayal ediyordum. Beni bu sefer siyah takım elbisesinin ceplerine ellerini sokarak beklemiyordu. Yüzü, yaptığım tercihleri yargılar gibi bakıyordu. İfadesi çarpıcı, olgun ve güçlüydü. Kahverengi gözleri öfkeli bir fırtına gibiydi.

Artık tanımadığım güzel bir adamdı.

Dokuzuncu Bölüm

William ~ Günümüz

Blake'in arka kapıdan arkasından gidip dışarı çıktığımda dondurucu havayı hissettim. Hava soğuk esiyordu. Normalde Mississippi'de ılık geçen Şubat ayında, bu sefer her yer buz gibiydi. Yüzüme çarpan soğuğu engellemek için başımı öne eğdim. Bu hava, kötü ruh hâlime tam uymuştu.

Taşıdığım karton kutu sanki beş kilo değil de yirmi kiloymuş gibi ağır geliyordu. Kutuyu diğer elime alıp basamakları inerek araba yoluna geldim.

Blake, kutuyu elimden aldığı sırada, yüzünde sert çizgiler belirmişti. Kutuyu kamyonetinin arkasına yatırıp bagaj kapısını kapattı. Derin bir nefes verip kamyonetteki eşyalara bakarken, "Sanırım hepsi bu kadar," dedi.

Arkama doğru bakınca annemin bizi mutfak camından izlediğini fark etmiştim. Sanki kalbi çıkacakmış gibi, ellerini göğsüne bastırmıştı. Göz göze geldiğimizde, hafifçe gülümsedim. Her şey ona çok ağır gelmişti ama bu en kötüsüydü. Lara'nın anılarla dolu eşyalarını toplamıştı. Ayrı kalmaya dayanamayacağı birkaç parça eşyasını bırakarak geri kalanları gönderiyordu.

Birkaç dakika sonra kapı arkasından kapandı. Giydiği kışlık kalın kabanı, vücudunu tamamen kaplamış, onu yutmuş gibi görünüyordu.

Merdivenlerden inerken, belli belirsiz gülümseyerek, "Ben de seninle geleceğim," dedi. Minnettar bir biçimde Blake'in koluna dokunup arabamın yanına geldi.

Blake sorgulamadı. Sadece kafasını sallayıp kamyonetine bindi.

Soğuk havayı içime çekip boğazımdan ciğerlerime kadar inişini hissettim. Gece beni duyduğundan emindim. Sabahtan öğlene kadar bana bakışından anlamıştım. Endişesi gözlerinden okunuyordu. Eşyaları kutularına koyarken, dışarı çıkıp eşyaları Blake'in kamyonetine taşırken gizli gizli bakışlarını kaçırmıştı.

Yerime oturup arabayı çalıştırdım ve klimayı açtım. Geri viteste, omzumun üzerinden arka tarafa doğru bakarak yola çıktım. Bu sefer bakışlarını gizlemiyordu. Beni inceliyordu.

Karnımda bir şeyler düğümlenir gibi olmuş, sanki boğazıma kadar dolmuştum.

Maggie'yi ve oğlunu göreli altı gün olmuştu. İkisi de bana acı veriyordu. Kalbimle aklım arasında bir savaş veriyordum. Kalbim Maggie için, çocuk için ısrar ederken, aklım ise kaçmam için âdeta çığlık çığlığa bağırıyor, ikisi de seni alakadar etmez diyordu.

Bunca zaman Kaliforniya'da kalmamın, Maggie'nin beni alakadar etmemesinden kaynaklandığına kendimi inandırmaya çalışıyordum. İnanmaktan başka çarem yoktu.

Ama onu gördüğümde bu inancım sarsılmıştı.

Bütün bir haftayı odama kapanarak geçirmiş, hiçbir şey yiyememiş ve uyuyamamıştım.

Geçen gece ise artık son raddeye gelmiştim.

Kristina ile kavga etmiştim. Çok yorulmuştum. Kafa patlatmaktan dengemin bozulmasına çok az kalmıştı. Aradığında cevap vermemeliydim. Kafamı toparlayıp ne yapacağıma karar verene dek beklemeliydim. Ama ısrarcı mesajlarından ve beni küçümseyen imalarından dolayı çok sinirlenmiştim. Onun aradığını gördüğümde çat diye telefonu kapatmıştım. İki gün içinde tekrar Kaliforniya'ya dönmem gerektiğini, aksi takdirde beni kovacağını söylüyordu. Sinirim tepeme çıkmış, nefretim bir anda sözlü olarak ağzımdan çıkmıştı. Altı yıldır bastırdığım duygularımı, kızgınlığımı telefonda söyleyivermiştim. Kaliforniya'ya dönsem bile, bunun onun için olmayacağını, onunla işimin artık bittiğini söylemiştim.

Birkaç saat sonra hayatla bağlarımı koparmış bir şekilde, kendimi altı yıldır beni güçsüzleştiren korkuyla sı-

nırladığımı fark etmiştim. Sonunda yorgunluğuma yenik düştüm.

Ve rüyamda çocuğa başka bir gözle bakıyordum. Uyandığımda ise hiç tanımadığım bir çocuk için ağlıyordum.

Dikkatimi ön cama verdim. Annemin derin bakışlarını hissedebiliyordum.

"Ne oldu sana, Will?" İçine doğmuş gibi, korkuyla sormuştu.

Birden kendimi ona açılmak isterken buldum. Delirdiğimi söylemek istiyordum. Korktuğumu ve rüyalarımın gerçek olduğunu söylemek istiyordum. Sadece nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bunca zaman kendimi kandırarak, yalanlarıma kendimi inandırarak geçirmiştim. Omuz silkip hiçbir şey olmamış gibi davranmak her zaman yaptığım şeydi. Her işin kolayına kaçmak istediğimde yaptığım gibi yüzüme inandırıcı bir ifade kazandırarak, ona doğru baktım. "Bir şey yok, anne... Sadece... Garip bir rüya gördüm. Önemli bir şey değil."

İncinmişti. Kaşlarını kaldırarak, "Bana yalan söyleme," dedi. Kafasını çevirip öne baktı. "Sence ben *kendi* oğlumun bir derdi olduğunu anlayamayacak mıyım? Bir anda bizi önemsemediğine inandığımı mı düşünüyorsun?" Bakışlarını tekrar bana doğru çevirmişti. "Neden saklanıyorsun?"

Elim direksiyonda, kasabada zaten birkaç tane olan trafik ışıklarının birinin orada frene basmıştım. Annem

beni çok iyi tanırdı. Ayrı kalmış olmamız bunu değiştirmemişti. Bundan bir an için bile tereddüt etmemiştim. Derin bir nefes alarak arkama yaslandım ve başımı ona doğru çevirdim. Yüzüme bakarak haklı olduğuna inanmasını istiyordum. Onları bir an bile aklımdan çıkarmamıştım. Aynı zamanda, ona anlatamamamın sebebinin henüz hazır olmamamdan kaynaklandığını anlamasını istiyordum.

Başını salladığında yüzü yumuşamış, gözleri şefkatle dolmuştu. Aramızda sanki sessiz bir sohbet vardı.

Kıpırdanıp bakışlarını yere indirdi. Cüzdanı kucağında bıraktığı gibi duruyordu. Doğru sözcükleri seçmeye çalışıyor gibiydi. "Geçen gece..." Beni cevap vermeye zorlamayacağını belli etmeye çalışıyordu ama en azından *bir şey* sormak istiyordu. "Seni telefonda Kristina ile konuşurken duydum."

Alnımı kaşıdım. Yeşil ışık yanıp da harekete geçmeden başımı çevirdim.

Sanki bütün mahalle bizim ağız dalaşımızı duymamıştı.

İç çekerek bağış merkezinin otoparkına, sola döndüm. Boş yerdeki park yerinde arabayı durdurdum ve anneme doğru baktım.

"Kristina ile artık bitti. Dün gece ona dönmeyeceğimi söyledim." Bir an içip durup konuşmaya devam edebilmek için cesaretimi topladım. "Burada kalacağım... Mississippi'de." Artık korkmuyor, kararımı açıklıyordum. Eziyet çektiğim o iç karartıcı saatler sırasında, kararımı

kesinleştirmiştim. Burayı terk etmek artık seçeneklerimin arasında değildi ama kalırsam da ne olacağı hakkında en ufak bir bilgim yoktu.

"Bunu gerçekten istiyor musun?" diye sordu. Gözlerini fal taşı gibi açmıştı, sanki söylediklerimden çok yüzümdeki cevaba odaklanmış gibi duruyordu.

Alt dudağımı ısırarak başımı salladım.

"Evet." Cevabımı onaylamak beklediğimden de kolay olmuştu.

"Güzel," dedi. Bir an için cevabımı hafife alması beni şaşırtmıştı. "Ondan nefret ediyordum, biliyorsun, seni ait olduğun yerden uzaklaştırıyordu, onu seçtiğin için nefret etmiştim." Kapıyı açtı. Dışarıya doğru adım atarken daha çok kendi kendine, "Çocuklarıma sıkıntılarından kaçmayı *asla* öğretmedim," diye söylendi.

~

O gece, hepimiz pizzacıya doluşmuştuk, soğuktan kaçabildiğimiz için mutluyduk. Annem bir sandalye çekip oturduğu sırada, bana bakarak gülümsedi ve bacağımı okşadı. Ona ve babama yer açabilmek için kenara kaydım.

"Başka kim benim kadar aç?" dedi. Okuma gözlüklerini burnunun üzerine kadar getirmişti.

Lara'nın eşyalarını bağışlamanın ona iyi geldiği belliydi. Kardeşi için önemli olan bir şeyi başardığı için, sanki üzerinden az da olsa bir yük kalkmış gibiydi. Hatırladığım kadarıyla, Lara Teyze bu merkezde gönüllü olarak

çalışıyordu. Geçici sığınak ve ikinci el dükkânlarını her zaman benimsemişti. Beni de birçok etkinliğe götürürdü. Çocukken gelmek istemez, vaktimi çaldığını düşünür, onun yerine bisiklet sürmeyi ve arkadaşlarımla takılmayı tercih ederdim. Bana şefkatli biri olmayı öğretmek istediğini, bir gün bunu anlayacağımı söylerdi.

Belki de gerçekten zaman kaybıydı. O uzun yaz günlerinde içime işleyen şefkat kırıntıları beni daha da kötü yapmıştı, çünkü hâlâ bazı insanların neden o tür kararlar verdiklerini anlayamıyordum.

Blake sandalyeleri tekrar masanın etrafına yerleştirdi ve Olivia için yüksek bir sandalye getirdi. Dakikada bir, ailesi gelip gelmedi mi diye kapıya bakıyordu.

Gittiğimden beri bu mekân hiç değişmemişti. Burası bizim lisede her zaman takıldığımız yerdi. Belirlenen yere veya partiye gitmeden önce, bütün arkadaşlar burada pizza yemek için buluşurduk. Duvarların önünde duran, arka tarafı kırmızı oturma yerleri ve bütün köhne restoranlarla özdeştirdiğim ortada duran kırmızı yastıklı sandalyeler hâlâ aynıydı. Mutfak camından pizza gönderdiğinde Lance hâlâ, "Sipariş hazır," diye bağırıyordu. O gece orada çalışan yalnızca iki garsonu tanıdığıma şaşırmadan edemedim.

Ön kapı açıldı ve Grace içeri girdi. Bir eliyle Olivia'yı bir eliyle de Emma'yı tutuyordu.

Annem menüden başını kaldırıp kapıya doğru baktığında, "Ah, ne güzel kızlar da geldi," dedi.

Hepsi ceketlerine sarılmış, örgü şapkalarını takmışlardı. Soğuktan yanakları pembeleşmişti. Grace masaya doğru geldi, iyice yaklaştığında sadece Blake'e gülümsedi. Blake çoktan ayağa kalkmıştı. Onlar olmadan tek bir dakikayı bile harcamak istemiyordu. Grace'i öpüp kızlarına sarıldı ve onları özlediğini söyledi.

Blake'in çocuklarını her gördüğümde her yanımı utanç kaplıyordu. Eğer burada kalmaya devam edeceksem, artık bunu aşmam gerekiyordu.

Blake ve Grace, Olivia'yı yüksek sandalyeye oturtmaya çalışırken, Emma sağımda duran boş sandalyeye tırmanıyordu. Karnının üzerine yatarak homurtular eşliğinde dizleriyle kendini yukarı çekmeye çalışıyordu.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum. Ona doğru uzanıp elimi tutabilmesi için durdum. Elimi tuttuğuna neredeyse şaşıracaktım. Dizlerinin üzerinde oturdu ve ben de karnı masaya değene kadar onu masaya yaklaştırdım. Bana utanarak gülümseyen kıza ben de gülümseyerek karşılık veriyordum.

"Teşekkürler," dedi.

"Bir şey değil."

Blake, küçük kızın sandalye kemerini bağlarken, "Sağ ol, Will," dedi. "Onu her sandalyeye oturtmaya çalıştığımızda kriz yaşıyoruz."

Olivia tiz bir sesle bağırıp önündeki masaya eğildi. Blake'in önüne koyduğu boyama kitabını ve boya kalemlerini yere attı. Blake, yere düşenleri toplayıp tekrar

önüne koyarken sakin görünüyordu. "Eğer bunu bir daha yaparsan Olivia, onları geri alamazsın."

Annemle babama şöyle bir göz attım. Hâlâ menüye bakıyorlardı. Annem dakikada bir Grace'le hangi pizzayı sipariş etmek istediklerini tartışıyordu.

Emma, kollarını öne doğru uzatarak ne istediğini söylemeye çalışıyordu. "Anneanne, ben peynirli istiyorum!"

Annem gülümseyip eline dokunabilmek için uzandı. "Başka bir şey ister misin tatlım? Ya sen, Will? Ne yemek istersin?"

Emma'ya gülümseyip anneme baktım. "Benimki de peynirli olsun."

Kendimi karmakarışık yeni bir dünyaya gönderilmiş gibi hissediyordum. Bir anda ilgi odağı olmuş olmam kafamı karıştırıyordu. Bana daha ne kadar sabır göstereceklerdi? Yemeğimi şu an Kristina ile yiyor olsaydım, böyle bir yere geldiğimiz için dırdır etmeyi bırakmayacağı gibi, buradaki insanların ne kadar kaba olduğundan yakınacaktı.

Siparişimizi verdik. Pizza masaya getirildiğinde, konuşmalar sessizleşmişti. Döndüğümden beri Grace'in bana tek bir kelime etmemesini umursamamaya çalışıyordum. Orada bulunma sebeplerimi sorguladığı için onu suçlayamazdım.

Sağıma doğru baktım. Emma kolumu çekiştiriyordu.

"Bak, William Amca." Emma, boyama kağıdını kaldırıp tombik parmaklarıyla, bana yapığı resmi gösteriyordu. Anneannesi ve dedesinin eviyle kendi evlerini birbirine

bağlayan gökkuşağının üzerinden eliyle geçiyordu. Sırıtarak neşeli bir biçimde, soru sormadan duruyor, dikkatim onda olduğu için heyecanlanıyordu. Geldiğimden beri ilk kez bana böyle bakıyordu. Artık kendimi tamamen dışlanmış hissetmiyordum.

Yeğenime doğru gülümseyerek artık *bunun* bir başlangıç noktası olduğunu, ailemi tanımam için bana ikinci bir şans verildiğini düşündüm. "Bu gerçekten çok güz..."

Öylece kaldım. Resme bakıp başımı kaldırdığımda beni kahreden arzuyla yüzleşmek zorunda kalmıştım. Dünyamın sarsıldığını hissedebiliyordum. Kapı açıldığında, soğuk hava yanaklarıma dolmuştu. Onun buradaki varlığı bir anda beni âdeta dayanılmaz bir şekilde alev alev yakmıştı. Kapı kapanıp tepede duran zil çaldığında, bana bakıyordu.

Bilincim kararmıştı ve tekrar tekrar bu küçük kasabaya lanet ediyordum. İşte, bu yüzden daha en başından geri dönmeliydim. Yüzleşemiyordum. Diğer tarafa doğru bakamadım ve kapıdan giren üçlüye bir an göz attım. Maggie'nin gözleri bir saniyeliğine benim gözlerime kitlenmiş olsa da, bana bu bir ömür gibi uzun gelmişti.

O sırada sinirlenmeyi bir kenara bırakmıştım. İhanete uğramış olmamı veya bana yalan söyleyişini o an hatırlamıyordum.

Tek düşündüğüm şey, onu ne kadar özlediğim ve istemiş olmamdı.

Onun kollarımda oluşunun ne kadar harika bir şey olduğunu düşündükçe arzuyla doluyordum. Ben onun sığınağı, o ise benim her şeyimdi.

Bana bakmayı bıraktığında, büyü bozulmuş, o an başladığı gibi bitmişti. Acı gerçek üzerime üzerime geliyordu. Hayatımın altı yılını çaldığı için kırgındım.

Troy onu eliyle ittiriyordu. Kafası eğikti ve saçları yüzüne düşmüştü. Âdeta saklanıyordu. O yaz boyunca bu sahneye defalarca tanık olmuştum. Öfkem iyice tetiklenmişti. Oturup onun kalbinin bana ait olmadığını varsayarak durmak canımı acıtıyordu.

Şimdi ise durum daha vahimdi.

Bir çocuk bacağına ürkek bir şekilde dolanmış, saklanıyordu.

Parmaklarımı masaya geçiriyordum. Sinirden patladığım sırada kendimi geride tutmaya çalışıyor, araya duvarlar örüyordum.

Çocuk aynı annesine benziyordu.

Benim çocuğum olduğunu saymazsak...

Bütün hafta bana, çocuğun benden olmasının imkânı yok diyerek, beni ikna etmeye çalışan, yalanlar söyleyen o ses bir anda kaybolmuştu. O büyük kahverengi gözlerde bir aşinalık vardı. Yere bakıp duran çocuk, annesinin arkasında duruyordu. Bir yandan da omzunun üzerinden benimle göz teması kurmaya çalışıyordu.

Neredeyse bana seslenip kıkırdayarak bana doğru koşacağını sanmıştım.

Öyle bir durumda ben de ona sarılacaktım. Yapacak başka bir şeyim yoktu, çünkü ben de onu tanıyordum.

Önce çocuk restoranın ön tarafındaki masaya gelerek oturdu. Görüş alanımdan oldukça uzaktalardı. Maggie ise hemen yanına oturmuştu. Troy da bana arkasını dönecek şekilde karşılarına oturmuştu, belli ki varlığımdan habersizdi.

Tanrım, sana şükürler olsun.

Bütün gece görüş alanımda olsaydı, kendimi kontrol edebileceğimi zannetmiyordum. Eminim Troy da kendine hâkim olamazdı.

Benden kaçmaya çalışırken, ruhunun bana dokunup sarıldığını hissedebiliyordum. Ben ondan ne kadar kaçsam da, o benden kaçamazdı.

Belli belirsiz tehlikeli bir bakışla, bir daha bana doğru baktı. Bu da başka bir özür dileme yoluydu. *Yapma lütfen.* Ben ise bunu da bir yalan olarak görüyordum. Bir anda kafamı özür diler gibi salladım.

Bir şey *yapmamam* gerekiyordu. Benim ise tek istediğim, onu korumaktı ama o buna hiç izin vermemişti.

Onu korumak artık bir tercih meselesi olmaktan çıkmıştı. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Annemin Blake'e doğru bir şeyler fısıldadığını fark ettim. "...Çok iyi bir kızdı... Lara'nın cenazesine uğradığında görmüş müydün? Jonathan ne kadar tatlı bir çocuk..."

Blake yemeğini yerken başını salladı. "Evet, evden çıkarken görmüştüm."

Dikkatim onlardayken, çığlık atmak, fark ettiğim şeyi onların da fark edip etmediklerini bilmek istiyordum. Babam Olivia'ya pizza yediriyor, sohbete katılmıyordu.

Belli ki hiçbirinin ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Grace varlığımdan duyduğu hoşnutsuzluğu belli edercesine uzak durmaya devam ediyor, ben ona bakmaya çalıştıkça, kafasını çeviriyordu. Olivia'yı indirmek için bir anda özensiz hareketlerle masaya yöneldi. Çocuğunun yaptığı dağınıklıklar için homurdanıp ıslak bir mendille Olivia'nın pizza bulaşan yüzünü siliyordu.

Karşı tarafta oturan çocuğun benim için ne anlama geldiğini, onlarla kan bağı olduğunu, bizimle bir bağı olduğunu hiçbiri fark etmemişti.

Tekrar Maggie'nin olduğu masaya doğru baktım. Bir yanım ondan nefret etmek istiyordu. Onu suçlamak istiyordum.

Bugüne kadar yaptığım her şeyi hissetmişçesine, çekinerek başını kaldırdı. Saçlarının arkasından, göz göze gelmeyi göze alarak bana bakıyordu. Bütün kırgınlığı apaçık ortadaydı. Yüzü utanç ve acı içindeydi.

Kendimi kaybetmiş, başladığım noktaya geri dönmüştüm.

Ondan nefret etmek istemem bir şeyi değiştirmiyordu. Sadece onun yaptığı tercihlerden nefret edebilirdim. Aynı şekilde kendi yaptığım tercihlerden de...

Bunca yıl boyunca hep bir umut, belki fikrini değiştirebilirim diye umut etmiştim. Bir değişiklik yaratabileceğimi umut ediyordum. Düşünmeden edemiyordum. Burada kalsaydım, şu an bir şeyler farklı olabilir miydi?

Troy arkasına yaslanınca, bakışlarını çevirdi ve ona doğru bakmaya başladı. Her zaman baktığı gibi...

Gözlerimi kapattım. Her şey şu andaki durumdan farklı olabilir miydi? Acaba o, bu hayatı istemediğinin farkında mıydı? Oğlunun daha *fazlasını* hak ettiğini düşünmüyor muydu?

Annem, "En azından yanlarına gidip selam verelim," dedi. Masadan hesabı alıp eşyalarını topladı. "Maggie'yi hatırlıyorsun değil mi, Will?"

Düzgün bir cevap verebilmek için düşünmeye çalışıyordum. Blake, pipetle kolasını içerken bir anda gülmeye başladı. Bir buz parçası masaya düştü. "William ve Troy'un iyi anlaştığını sanmıyorum, anne."

Grace, Olivia'yı kucağına alıp Blake'in omzuna vurdu. Gözlerini uyarırcasına kısmış, bakıyordu.

Blake dalga geçer gibi, "Ne var?" dedi. Bana sırıtıyordu.

Altı yıl önce kamp günü gördüğümden beri, bütün yazı Maggie ve Troy'u izleyerek geçirmiştim. Ona olan aşkım büyürken ve Troy'a olan nefretim günbegün artarken, üç ay boyunca boş boş gezmiştim. Yaz sonunda ise kendime hâkim olmak istesem bile, nefretime engel olamıyordum.

Biliyordum. Blake benimle gurur duyuyordu. Bana sonrasında karışmamamı söylese de, ikimizde ona o gün karşı çıkmanın doğru bir hareket olduğunu biliyorduk. Ama Blake, o geçen aylar sırasında aslında ne kadar olaya dâhil olduğum hakkında en ufak bir fikri yoktu.

O gecenin ben ve Maggie açısından ne kadar önemli bir an olduğunu, sonrasında neler paylaştığımızı bilmiyordu. Onun için ölebileceğimi bilmiyordu. Bunu doğru olduğunu düşündüğüm için yaptığımı zannediyordu.

Aslında yapabileceğim tek şey de buydu.

Annem bana doğru baktı. Yüzünde soru sorar gibi bir ifade vardı. O olay hakkında hiçbir fikri yoktu. Bilse korkudan ölürdü ve benim için endişelendiğini, kendimi bu şekilde kaybetmememem gerektiğini söylerdi.

Onu temin edebilmek için, "Önemli bir şey değil," dedim. Emma'nın sandalyeden kalkmasına yardım ederek elini tuttum. "Küçük bir anlaşmazlık yaşadık, hepsi bu."

Blake'in yüzü sanki *bu dediğine inanmamı bekleme* der gibi bakıyordu ama bakışını çevirip Grace'in elinden Olivia'yı aldı ve kızına, "Haydi, eve gidelim, tatlım," diye fısıldadı.

Bir elimle Emma'yı tutarken, Maggie'nin olduğu tarafa doğru baktım. Menüyü inceler gibi yapıyordu. Aşınmış zemine doğru başımı eğdim.

Çocuğa bakmaya cesaret bile edemiyordum.

Adımlarımı zorla atıyordum. Kapının önüne geldiğimizde, Emma kolumu çekiştirip utanarak bana yaptığı resmi gösterdi. "Bu senin için William Amca."

Hediyesini kabul ederken zoraki bir biçimde gülümsedim.

Kardeşimin kızına doğru bakarken, en doğrusunun bu olduğunu düşünerek, "Çok teşekkür ederim canım," dedim. Babası ve annesi tarafından sevilen, emniyette olan ve sahip çıkılan bir evlat...

İçimden bir ses arkama bakmamı söyledi ve baktım. Tam ben bakarken, Troy da dönmüştü. İlk baktığında, orada olduğumu anlayamamış gibiydi.

Beni tanıyınca, yeniden meydan okur gibi bakmıştı.

Maggie'yle aramda ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu ve yanında oturan çocuğun aslında *benim* çocuğum olduğundan habersizdi. Kafamda, ona doğru gidip, masayı Troy'a fırlatıp, Maggie ve Jonathan'nın elinden tutup kapıya yöneldiğimi hayal ediyordum. Sanki hayal gücümün bana sunduğu bir seçenek gibiydi. Elbette, bu hiç de o kadar kolay olmayacaktı.

Maggie'nin de benim gibi hissettiğinden de emin değildim. Zamanında beni istemeyen oydu.

Ama bir şekilde ben de böyle düşünüyordum. O arkamdan adımı söylerken, onu orada öylece bırakmış, ondan vazgeçmiştim. Belki de bana en çok ihtiyaç duyduğu bir zamanda... Dediği şeyler beni paramparça ediyordu ama artık yemin etmiştim. Onun beni bir daha ele geçir-

mesine asla izin vermeyecektim. Aşkından geriye kalan acı dolu hatıraya katlanmalıydım.

Yüzümü çevirip yürümeye devam ettim.

Blake kapıyı açarken, "Hazır mısınız?" diye sordu. Soğuk hava içeri dolmuştu.

Emma elimi tuttu ve gülümseyerek, "Haydi amca," dedi.

Tekrar acı çekerek ondan tekrar uzaklaşıyordum.

Ama bunun sonsuza kadar böyle gitmeyeceğini düşünüp, kendime söz verdim.

Kaldırıma geldiğimizde, Grace Emma'ya seslenerek ona doğru elini uzattı. Park yerine doğru ilerleyip arabalarına gittiler.

Onları takip ederken pencereye doğru baktığımda bir an için duraksadım. Ellerini cama yaslamış, nefesi pencereyi buğulandırıyordu.

Jonathan.

Oğlum.

Gülümsemeye çalıştım. Büyük kahverengi gözleriyle saf ve masum bir şekilde bana bakıyordu. Beynimde ormandaki ayak sesleri yankılanıyordu.

İrkilerek kolumu tutan ele doğru hamle yaptım. Annemin endişeli hâlini görünce kendimi aptal gibi hissetmiştim.

Baktığım yöne doğru bakarak, "Sen iyi misin?" diye sordu. Endişelendiği belliydi.

Kafamı sallayarak, "Evet, iyiyim," dedim.

Hayatımda bundan daha büyük bir yalan söylemiştim. Hiç iyi değildim.

Kaşlarını çattı. Uzaklaşırken tereddütte düşmüştü, "Tamam o zaman, ben... Kızlara iyi geceler dileyeceğim."

Grace'nin arabasının yanına kızlara hoşça kal demek için gittiğinde, bir an için rahatlamıştım.

Grace tam arabaya binerken, "İyi geceler, Will," dedi. Zorla söylemiş gibi olsa da buraya geldiğimden beri bana söylediği ilk şey buydu.

Duyamayacağı kadar alçak bir sesle, "İyi geceler," dedim.

Arabayı çalıştırdı. Arabanın ışıkları park yerini aydınlattı ve sonra gözden kayboldu.

Annem ve babam arabama doğru ilerliyordu. Beni dikkatlice izleyen Blake'e doğru baktım. Moralimin bozulduğunu anlamış gibi, artık gülmeyi bir kenara bırakmıştı.

"İyi misin?" diye sordu. Annem tarafından da sorulan bu soruya, işte şimdi cevap verememiştim.

Onun yerine, ona doğru yaklaştım. Ayak seslerim kulağımda yankılanıyordu. Sanki bana bir şekilde cesaret verecekmiş gibi, ellerimi ceketimin ceplerine soktum.

Daha yanına gelmeden konuşmaya başladım. Sesimi yükseltti. "Geçen gün bana dediğin şey, misafir evi vardı ya...?"

Kalmaya karar verdiğime göre, artık hatamı telafi etmeliydim. Hiçbir yere gitmiyordum.

Blake anlamlı bir şekilde baktı. "Tabii, hatırlıyorum."

Önünde durdum. "Teklifin hâlâ geçerli mi?"

Kuşkulu bir şekilde, "Gerçekten kalacak mısın?" diye sordum.

"Evet."

Blake sırıtarak, "Teklifim tabii ki geçerli."

Onuncu Bölüm

William ~ Günümüz

Oturma odasının camından dikkatlice dışarıyı seyrediyordum. Çorak ağaçlar rüzgâra yol verir gibiydi. Dallar birbirine çarpıyor, âdeta gökyüzünü tokatlıyordu. Ay ışığı tepeden yansıyor ve boş yolu aydınlatıyordu. Rüzgârla havaya kalkan tozlar, havada sis bulutu oluşturuyordu.

Soğuk içime işlemiş, boynumdaki tüyler diken diken olmuştu. Bakmamalıydım. Bu görüntüler bana, aylardır peşimi bırakmayan kâbuslarımı hatırlatıyordu. Böyle anlarda korkum ağır basıyor, kara bir bulut benim hiç tanımadığım bu çocukla nasıl bağlantı kurabildiğimi sorguluyordu, çünkü mantıklı düşünebilen diğer yanım bunun *imkânsız* olduğunu biliyordu.

Yüksek sesle nefes vererek loş odama doğru iki adım attım. Yalnız olmadığımı fark etmiştim.

Annem merdivenin başında durmuş, sanki yukarı çıkıyormuş da beni yeni görmüş gibi bana doğru dönmüştü. Birkaç saat önce pizzacıdan dönmüştük. Çoktan uyuduğunu düşünüyordum.

Endişeli bir şekilde gözlerimin içine bakarak, "Hepimiz eninde sonunda iyi olacağız. Bunu biliyorsun değil mi?" dedi. Beni paramparça eden bu şey için, merhametli bir şekilde cesaret veriyordu.

Yüzümden dalga dalga umutsuzluk okunurken başımı sallayıp anneme bunu pek göstermemeye çalıştım.

Hayır.

Hepimizin iyi olacağını sanmıyordum. Hedefin ne olduğu bilsem de, bunu nasıl başarabileceğimi bilmiyordum.

"William, ne..." Öğlen yaptığımız konuşmayı hatırlayarak, kendini durdurdu. "Ben buradayım, ne zaman istersen. Sadece... Ne zaman istersen," dedi ve merdivenleri çıkmaya devam etti.

Duyabileceği bir sesle, "İyi geceler, anne," dedim. Yıllardır ona seslenmemiştim. Bunca zaman içimde sakladığım şey şefkatti. Annem, çocukken hep imdadıma koşmuş, beni sevmiş ve beni daha iyi bir birey hâline getirmişti. O zamandan beri, öyle bir çocuk olmanın ne demek olduğunu hatırlar dururdum.

Korkuluklara tutunarak durdu. Yüzünü bana dönerken, dikkatlice hareket ediyordu. Nazik bir şekilde gülümsedi. "İyi geceler, Will."

Onun merdivenleri çıkışını seyrederken kımıldamadım.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirerek, kendimi kanepeye atıp yastıkların içine gömüldüm. Eskimiş döşemeye tırnaklarımı geçirip hayatım böylesine altüst olmuşken burada nasıl oturabildiğimi düşünüyordum.

William ~ Mayıs, Altı Yıl Önce

Ateş yaktığımız günün ertesi sabahında yatağıma uzanmış, elimin tersiyle gözlerimi ovuşturuyordum. İşe yaramıyordu. Onu ne kadar unutmaya çalışsam da, gece boyu beni yiyip bitirmişti. Uyanık olduğum her saniye boyunca gözlerimi sıkı sıkı kapamaya çalışıp uyumaya uğraşsam da, orada öylece duruyordu. En sonunda uyuduğumda, beni bu sefer uykumda yakalamıştı. Uyandığımda onun yüzünü gördüğüme şaşmamalıydı.

Hatıralardan değil belki ama daha çok hatıraların doğurduğu sonuçlardan kaçıyordum. Ne hissettiğim hakkında en ufak bir bilgim yoktu ama hiç böyle hissetmediğimi çok iyi biliyordum.

Elbette birileriyle flört etmiştim. Hatta birkaç tanesinden hoşlanmıştım.

Ama hiçbir zaman geçen geceki olduğu kadar içim alev alev yanmamıştı. Bu duyguya hâkim olamıyordum. Hem acıtıyor, hem de çok iyi hissettiriyordu.

Sızlanarak örtüyü kaldırdım ve yatağa oturdum.

Berbat bir hâldeydim.

Esneyerek çıplak göğsümü kaşıdım. Odadan çıkıp koridora yöneldim. Kardeşimin odasına bakmak için durdum. Blake yüzükoyun yatağa iyice yayılmış bir şekilde yatıyordu. Battaniyeleri yere düşmüş, ayağının teki yataktan sarkıyordu. Her nefes alışında, sırtı inip kalkıyordu.

Büyüyor muydum, yoksa geçen gece yaşadığım olaylar bir anda beni değiştirmiş miydi? Yaşadıklarım beni öç almak için zorluyor muydu bilmiyordum. Arkamı dönüp ağabeyimi kendi hâline bıraktım.

Kendimi merdivenlerden aşağı sürükleyerek mutfağa geçtim ve anneme yorgun bir şekilde, "Günaydın," dedim.

"Günaydın mı?" Büyük gümüş kâsenin içindeki şeyi sallamaya devam ederek, "Saat biri çoktan geçti," dedi. Sırıtıyordu.

"Zor bir gece miydi?" diye sordu ve kâsenin içindekileri tezgâhın üzerindeki tavaya boşalttı.

Buzdolabına doğru ilerledim ve portakal suyunu alıp, "Sayılır," diye mırıldandım ve büyük bir bardak aldım.

Evet, zordu. Aynı zamanda çok iyi bir gece olduğu için kendimden utanmalı mıydım? Kısa bir an içim ruhum, onun ruhunu tanıma fırsatı elde etmişti. Bu kız içimde bir

şeyler filizlendirmişti. Düşüncelerimi bir kenara bıraktım. Ne hissetmem gerektiğini gerçekten bilmiyordum.

Kafamı kaldırdığımda, annemin bana baktığını gördüm. Kafamı eğip ayaklarımı sürümeye başladım. Sanırım ifşa olmuştum. İfadesi oldukça sakindi. Kendimi on iki yaşında ilk defa âşık olmuş, karnında uçuşan kelebekler hakkında ne yapacağını bilmeyen bir çocuk gibi hissetmiştim Ama yirmi bir yaşındaydım ve işler bundan daha karışıktı.

İlk görüşte aşka hiç inanmamıştım ve bir gün bir kız görüp işte bu diyebileceğimi hiç düşünmüyordum. Düşüncelerimi şu an için bu yöne saptırmak istemeyecek kadar ketumdum. Onu sadece bir kez görmüş ve hiç konuşmamıştım. Bu düşünceyi eğlenceli kılmak bile çok saçmaydı.

Ama hissettiğim şey neydi?

Boğazımda düğümlenen şeyleri yutkunmaktan, geçen geceden beri duygularımdan kurtulmak için yaptıklarımdan artık gına gelmişti.

Hissettiğim artık her neyse, tek bildiğim bunun kalıcı olduğuydu.

~

Salı günü, açık televizyonun karşısındaki kanepeye oturdum. Amaçsızca kanalların arasında dolaşırken, hepsi aynı geliyordu. Ne kadar düşünmemeye çalışsam da, içimdeki huzursuzluğu atamıyordum. Bugün evde kalıp garip davranmayı kesecektim.

Merdivenlerden birinin indiğini duyunca arkama baktım. Annem bir elinde çamaşır sepetini tutuyordu.

Merdiven altındaki küçük çamaşır odasına doğru girerken, "O kanepeden kalkman gerek," dedi ve birkaç dakika sonra tekrar göründü. "Bugün temizlikçi gelecek."

"Nasıl ya? Piyango çıktı da bana mı söylemiyorsunuz yoksa?" diye dalga geçerek sordum.

Gözlerini devirdi ve yanımdan geçerken dizlerime vurdu.

"Çok beklersin." Oturma odasına geçip Blake'in yere attığı gömleğini ve ayakkabısını aldı. "Teyzen kasabadaki bir aileye yardım ediyor ve ailenin kızlarından biri yazın çalışmak istiyor. Beni de rahatlatır diye düşündüm. Tanrı biliyor ya, hiç etrafı toparladığınız yok." Blake'in kırışık gömleğini bana doğru çırparak, "Ne oldu ikinize?" diye sordu. Mırıldanarak arkasını döndü. "Zavallı Grace, eğer Blake parmağına bir yüzük takabilirse bu çocukla çok uğraşacak."

Ayaklarımı uzatıp gerindim. "Kusura bakma anne. Temizlikçi gelmeden ne yapılsın istiyorsun?"

Annem eliyle odayı gösterdi. "Ortalıkta duran küçük eşyaları kaldıralım. Neyin nerde olduğunu bilmiyor ve ilk günden onu zorlamak istemiyorum."

Masanın üzerinde bıraktığım bulaşıkları alıp mutfağa gittim ve hepsini lavaboya koydum. Bulaşık makinesine dizip çalıştırdım. Kabul etmeliyim ki annemin bana eşyalarımı toplamam gerektiğini söylemesi çok acı bir şeydi.

Eve geldiğim an tembelleşiyordum. Yardıma koyuldum. Ortalıkta duran şeyleri kaldırıp Blake'in Grace ile buluşmadan önce bıraktığı dağınıklığı topladım. Ben bu ne dağınıklık diye düşünürken, kapı zili çaldı.

Annem oturma odasından çıkıp kapı kilidini açarken, durup dinledim.

"Ah, merhaba canım," diye karşıladığını duydum.

Utangaç bir şekilde, "Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan Marsch," diye cevap veren sesi duyduğumda kalbim duracak gibi oldu ve ardından hızla atmaya başladı.

Sessizce koridora doğru yöneldim. Onu gördüğümde olduğum yerde donakalmıştım.

Maggie, huzursuz bir şekilde kıpırdanarak anneme bakıyordu. Yüzünde endişe dolu bir ifade vardı.

"Tabii ki..." Annemin sesi, kulaklarımda uğulduyordu. Tüm dikkatimi Maggie'ye, beni ruhen ve bedenen esir alan bu kıza vermiştim. "Seninle çalıştığımıza çok mutlu olduk. İçeri gelsene."

Son dört gündür, Maggie'yi çok fazla görüyordum, çünkü onu izliyor, arıyor ve bekliyordum. Bu da beni hasta etmişti. Anlamadığım bir şekilde onu istemiş olmam ve endişelenmem beni âdeta güçsüzleştirmişti.

Onu izlediğimi biliyordu. Hatta hoş karşılıyordu. Beni fark ettiğindeki duruş şeklinden, ne zaman yanından geçecek kadar cesaretlensem bir beklentiyle aramızda gidip gelen elektrikten hissedebiliyordum. Bir keresinde

kaldırımda, bir keresinde de onu markete kadar izlediğimde. Belki de ben uyduruyordum, çünkü bir kez bile dönüp bakmamıştı.

Ta ki şu ana kadar.

Bitkin bir şekilde bakışlarını bana doğru çevirdi. Büyük kahverengi gözleri bana bakıyordu. Dört gündür içinde kaybolduğum aynı sersemlik bu gözlerde de vardı.

Kalbim tekrar tekledi. Aramızdaki bu bağı hayal etmediğimden emindim. O da bunu hissediyordu.

Böyle küçük bir kasabada, onun şu an bizim oturma odamızda olmasına şaşırmamalıydım. Lara Teyzemin gönüllülük hizmeti verdiği merkezden destek isteyen aile sayısı zaten çok azdı. Ama onun buraya gelmesi, sanki kaderin bir oyunu gibiydi.

Annem bir şeyler söylemeye çalışır gibi gözlerini açarak bana baktı ve daha sonra tekrar Maggie'ye döndü. "Maggie, oğlumu tanıyor musun? Üniversiteden yaz tatili için buraya geldi."

Maggie bana bakıp kafasını iki yana salladı. "Hayır," diye cevap verdi ama yüzü başka bir şey söylüyordu.

İlk defa ona bu kadar yakından bakma fırsatı elime geçmişti. Elmacık kemikleri düzgün ve yanakları dolgundu. Küçük burnu ona masum bir hava katıyordu. İnce boynu yüzünün tatlılığıyla çelişki yaratıyordu. Koyu mavi tişörtü, pürüzsüz beyaz cildini açığa çıkartmıştı. Ama bu üzgün gözler, aklımı ele geçiriyor gibiydi.

Tanrım! Çok güzeldi.

Tüylerim diken diken olmuştu. Bu öylesine bir arzu değildi. Onda farklı olan şey neydi? Evet, harika gözüküyordu, sokakta görsem dönüp dönüp bakardım ama resmen beni ele geçirmişti. Belki de onun kim olduğunu merak ediyor, hayatının gizemini çözmek istiyor, yüzündeki o muhtaçlığı anlamak istiyorum. Daha kim olduğunu bilmeden beni kendine esir etmişti.

Beni ona çeken her ne varsa, onları teker teker istiyordum.

Kendimi toparladım ve boğazımı temizledim. İlk defa onunla konuşuyordum.

"Merhaba, Maggie. Tanıştığımıza memnun oldum." Ellerim garip bir şekilde sallanıyordu.

Yere doğru bakarak utangaç bir şekilde, "Merhaba," dedi. Dudaklarındaki gülümsemeyi saklayamıyordu.

Annem bir anda aceleyle araya girdi.

"Gel... Sana etrafı göstereyim." Maggie'yi merdivenlere götürerek endişeli bir sohbet eşliğinde arkasından ilerliyordu.

Onlar merdivene doğru gittiğinde, yüzümü çevirmeden onlara doğru baktım.

Maggie omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Yüzünü döndüğünde yanakları pespembe olmuştu.

Gidişlerini izledim. Annemlerin yatak odasına girdiklerinde, annemin sesi kaybolmuştu.

Boş boş bakmayı bırakıp mutfaktaki temizliği bitirmek için işe koyuldum. Tepemdeki ayak seslerine dikka-

timi vermek istemiyordum. Dört gündür gördüğüm rüyalar gerçek olmuştu. Burada değilmiş, evime gelmemiş, kalbime girmemiş gibi davranmak istiyordum.

Kafamı salladım. Musluğun altında duran bezi yıkadım. Salak gibi onun aklımdan çıkarabileceğimi zannediyordum.

Aptal.

İki saat sonra yatağımın üzerinde sırtüstü yattım. Bir elimi başımın altına almıştım, diğer elimle ise topu atıp tutuyordum. Odalara girip çıkarken onu duyabiliyordum. Örtüleri çırpma sesini işitiyordum. Yataklar yapılmıştı ve süpürgenin sesi geliyordu. Bu kadar temizlik gürültüsünde bile benden nasıl saklanabiliyordu?

Annem gizlice yanıma gelip Maggie buradayken ortalıkta fazla dolanmamamı söyledi. Onun çok utangaç olduğunu ve varlığımın onu rahatsız edebileceğini düşünüyordu. Belli ki annem yanlış anlamıştı ama ben de en iyisinin bu olduğunu düşünüp kendimi odama kapatmıştım. Maggie'yi odadan odaya takip etsem salak gibi gözükecektim.

Odamdan dışarı çıkmak isterken, burada sıkışıp kalmanın bana âdeta işkence gibi geleceğini hesaba katmamıştım ama.

Ciğerlerime derin bir nefes çekip topla oynamaya devam ettim. Kapımın çalındığını duyunca topu elimden kaçırdım. Yerimde doğrularak, "Evet?" dedim.

Kapı aralandı ve Maggie kapının arkasından belirirdi.

Gülümsemeden edemedim. Yüksek sesle, "Merhaba," dedim. Yüzünü göremesem de tedirgin olduğunu hissedebiliyordum. Yatağın kenarına oturarak, "Gelebilirsin," dedim.

Kafası öne eğik bir biçimde içeri girdi. Her hareketinden huzursuzluk akıyordu. Aklımdan çıkaramadığım kestane rengi saçları dalga dalga yüzüne düşmüştü. Eminim ki saçları çok yumuşaktı. Saçlarını bir kalkan gibi kullanmasından nefret ediyordum.

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm," dedi. Gözünü halıdan ayırmıyor, gömleğini çekiştiriyordu. "En sona bu oda kaldı."

Dört gündür bulunduğum odaya şöyle bir göz attım. Arkamdan burayı temizleyecek olmasına dayanamıyordum. "O kadar da pis değil, sadece birkaç gündür buradayım," dedim.

"Ah..." Gözlerini odanın içinde gezdiriyor, hiç bana doğru bakmıyordu. İlk geldiğinde kapıdaki bakışmalarımızdan eser yoktu. Geri çekildi. "Ben sadece..." Gözlerini sıkıp, eğilip bükülüyordu. Sonra benden uzaklaşıp kapıya doğru yöneldi.

Kahretsin.

Onu utandırmıştım. Aslında olmasını çok istediğim bu yerde, onu istemiyormuşum gibi hissettirmiştim.

Tam kapıya uzanacakken, "Bekle," diye seslendim. Gitmekle kalmak arasında bocalamıştı. Kapı tokmağına

sarılan eli titriyordu. "Lütfen," dedim. Neden böyle yaptığımı bilmesem de geri dönmesi için yalvarıyordum. Tek bildiğim şey, onun buradan gitmesini istemediğimdi.

Birden aramızda hasret, korku ve muhtaçlıkla karışık bir kuşku oluşmuştu. Her bir parçam yasak elma olduğunu, hayatına soktuğu kişi her ne bok olursa olsun ona ait olduğunu biliyordu ama yine de onun burada kalmasını istemeden edemiyordum.

Arkası dönük de olsa nefes alış verişini hissedebiliyordum. Sanki hayatta kalabilmek için mücadele ediyordu. Zamanını sanki önceden ayarlamış gibi döndü. Pervaza doğru yöneldi.

"Teşekkürler." Tek dediği şey bu olsa da ben daha fazlasını duymuştum. Bunu gözlerinin derinliklerinde görebiliyordum. Dudaklarımı sıkarak duygularımı bastırmaya çalışıyordum.

Oturduğum yerden ona doğru bakarak, "Yine olsa yine yapardım," dedim. Onu savunmak yanlış bir hareket değildi. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim.

Maggie, alt dudağını ısırarak gözlerini çevirdi. "Eminim yapardın."

Odanın bir ucundan bir ucuna bakarak birbirimizi izliyorduk. Normalde samimi bakan üzgün gözlerine, bir anda şefkat yerleşmişti.

Onu bu hafta gördüğüm süre içerisinde, onun bu hâline hiç tanık olmamıştım. Evet, çok hassastı. Ama bu farklıydı. Arkasına saklandığı duvardan *onu* görebiliyordum.

Hafta sonu ateşin önünde karşılıklı otururken, bakışını yakalamıştım.

Utangaçtı, tatlıydı ve iyi birisiydi.

Dört gündür göğsümdeki varlığı git gide büyüyor, âdeta her yerime yayılıyordu.

Tek istediğim şey onu öpebilmekti. Bu yanlış mıydı?

Ben gülümseyince, Maggie'nin yüzü kızardı.

Tanrım. Çok tatlıydı.

O an anladım ki bu kız benden ne istese ona verirdim. Alması için yalvarırdım bile.

Ertesi Salı, kapı geçen haftakinden on beş dakika daha erken çaldı. Mutfaktan bağırarak, "Ben bakarım," dedim.

Hızla koşup annemden önce kapıya yetişmeyi umut ediyordum.

Geçen hafta onu sadece bir kez görebilmiştim. O da Cumartesi akşamıydı. Blake beni arkadaşlarından birinin verdiği partiye çağırmıştı. Düşünmeden kabul etmiştim. Ağabeyimle dışarı çıkacak ve Maggie'yi görme şansım olacaktı. Bir taşla iki kuş vuracaktım. Troy'la el ele içeri girecekleri zaman hissedeceklerimi tabii ki hesaba katmamıştım.

İkisini yan yana görmek beni geçen hafta olduğumdan daha sinirli bir hâle getirmişti. Troy'un yüz ifadesinden onun da daha kızgınlığının geçmediğini anlayabiliyordum. Maggie bana bakmamış, ben de bütün gece Troy'un bana bakmasına dayanmaya çalışmıştım. Kim-

se yokken onun yanına gidebilmek için fırsat kolluyordum. Öylece Troy'un yanında duruyordu. Tedirginliği o günkünden daha fazlaydı. İfadesi mağlup ve utanç doluydu.

O gün odamda Maggie ile aramda bir bağ olduğunu düşündüğüm için kendimi çok *aptal* hissediyordum. Üniversitede edindiğim sağduyuyu kaybetmeye başladığımı düşünüyordum, çünkü Mississippi'ye geldiğim günden beri hiç mantıklı düşünemiyordum.

Troy'u arkasından giderken ön camdan yüzünü seçebildim. Yanımdan geçerken gözleri gözlerime kenetlenmişti. Utangaçlığı omuzlarında hâlâ bir yüktü ama aynı şefkatle bakıyordu.

O şefkat direkt banaydı.

Yüzüme düşen saçları geriye doğru atarak ön kapıyı açtım.

Kapının arkasından bana bakıyordu. Benim orada olduğumu fark edince şaşırmıştı. Utanarak gülümsedi. Dudağını yiyor, durduğu yerde sallanıyordu.

Çok tedirgin de olsa inanılmaz tatlıydı.

Kapıyı açarak, "Selam Maggie, içeri gelsene," dedim. İçeri girdiğinde, düşüncelerimi kontrol edemez hâle gelmiştim. Banyo yapmış olmalıydı. Saçları nemliydi ve şampuanla karışık sabun kokuyordu. Yanımdan geçerken bütün kokuyu içime çekmek istedim.

İçeri girdiğinde bir an için duraksadı. Oturma odasına göz gezdirip bana doğru döndü.

Bir sürü şey söylemek istiyordum ama en basit sorudan başlamak istedim. "Nasılsın?"

Yine aynı utangaç gülümsemesiyle, "İyiyim," dedi.

Sadece geçen hafta odamda konuşmuş olsak da, aslında çok şey paylaşmışız gibi hissediyordum. Kullandığımız sıradan kelimeler aslında çok daha fazla anlam ifade ediyordu. Basit bir merhabadan çok daha fazlasıydı.

"Annen geleceğimi biliyor mu?"

"Evet," diyerek kapıyı kapattım. "Yukarıda, öğlene kadar gelmezsin diye düşünüyordu."

Maggie'nin yüzü kızarmıştı. Bu sefer gerçekten pancar gibi olmuştu. "Çok özür dilerim. Sadece..."

Sözünü keserek, "Önemli değil," dedim. Onun gelmesini nasıl beklediğimi söyleyecek cesaretim yoktu. "Birkaç dakikaya kadar aşağıya iner. Sana bir şey getirmemi ister misin? Kola veya su?"

Şaşırmış bir şekilde gülümseyerek kafasını salladı. "Hayır ama teşekkür ederim, William. Çok naziksin."

Omuz silktim. "Önemli değil gerçekten, eğer bir şeye ihtiyacın olursa lütfen haber ver, tamam mı?"

Aynı şefkatli gözlerle bakıyordu. Buna neredeyse bağımlı hâle gelecektim.

"Tamam," dedi.

Başımı eğerek gülümsedim. Elimi saçlarına götürmek istiyordum.

Merdivenlerin başında annem göründüğünde, "Ah, Maggie, kapıdakinin sen olduğunu bilmiyordum," dedi. Ağır ağır yürüyordu. Bana, kabahatimi yüzüme vururcasına bakıyordu.

Maggie, annemle bana bakarken ürkekçe gülümsedi.

Sonunda teslim olarak, "En iyisi işine mani olmayayım," dedim ve annemi geride bırakarak merdivenlere yöneldim. "Seni tekrar görebilmek güzel, Maggie."

"Seni de görmek çok güzel," dedi ve el salladı. Tekrar gülümseyerek merdivenleri çıkmaya başladım. Odama geleceği zamanı hesaplıyor, dakikaları sayıyordum.

Annem bana pasaklı derken şaka yapmıyordu. Kirli kıyafetleri yerden alıp sepete koydum. Yerlere attığım kırışık kâğıtları topladım ve yatağımı topladım. Elektrik süpürgesi Blake'in odasında çalışıyordu.

Onun koridorda olduğunu düşündükçe beklentim artıyor, içimde umutlar alevleniyordu. Çok yakındı. Onun tutamayacağım kadar uzakta olduğunu hatırlatan sesten nefret ediyordum. Cumartesi günkü davranışından sonra bunu anlamıştım. Ama yine de, yanımda olmasını istiyordum.

Kapım çalındığında o sesi bir an için unutmuştum.

"İçeri gel."

Kapıyı açtığında geçen seferki gibi mesafeli durmuyordu.

"Ya gördüğüm en temiz erkeksin ya da benim yapmamam için ben gelmeden önce odanı topladın," dedi. Ses

tonunda alay vardı. İçinde temizlik malzemelerinin olduğu plastik sepeti yere koyarken bana gülümsedi. Sonra dışarıda duran süpürgeyi içeri aldı.

Başımı eğdim. Kendi nefesimde boğuluyor gibiydim. Saçlarımı yüzümden çektim. Yatağımın ortasına oturmuş, ona bakıyordum. "Hayır, dünyadaki en temiz insan ben değilim."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Üzerinde hâlâ bir çekingenlik vardı. Kederli hâli sözcüklerine ve hareketlerine yansıyordu. Ama bugün onda bir farklılık olduğunu hissedebiliyordum. Herkesten sakladığı benliğini belki de bana göstermek istiyordu.

Kasabanın o ve ailesi hakkında neler söylediğini biliyordum. Ne kadarının doğru olduğundan, ne kadarının dedikoduya aç olan insanlar tarafından uydurulduğundan emin değildim. Emin olduğum tek şey onun utangaç, içine kapanık ve güvensiz olduğuydu. Ama Maggie asla sıradan bir insan değildi.

Yataktayken kenara çekilerek, "İstersen gidebilirim?" diye sordum. Teklifime evet demesini istemiyordum. Kalmamı istesin diye içten içe dua ediyordum.

"Sana kalmış. Beni rahatsız etmiyorsun," dedi. Süpürgenin fişini takmak için yere eğildi. "Bana birkaç dakika izin ver, sonra seni rahat bırakayım."

Ben, "İstediğin kadar kalabilirsin, sen de beni rahatsız etmiyorsun," dediğimde güldü.

"Tamam o zaman."

Süpürgenin düğmesine bastı. Süpürgeyi ileri geri zemin üzerinde gezdiriyordu. Dakikada bir bana bakıyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyordu.

Bu hem çok fazla, hem de çok azdı. Maggie benim odamdaydı. Ortamdaki hava enerji yüklü de olsa, rahatlatıcıydı. Ateşli bir sessizlik vardı. Makinenin motoru gürültülü sesler çıkarırken, ben de yatağımın başlığına yaslanmış, onu izliyordum. Aramızda görünmez bir bağın olduğunu hissedebiliyordum.

Süpürgeyi kapattı.

Gülümsedim ama önceki şakacı hâllerimizden eser yoktu. Kafamı yatak başlığından kaldırdım ve ona baktım. Anlayamıyordum. Sinir bozucu bir sesle, "Maggie, sen kaç yaşındasın?" diye sordum.

Kaşlarını çatmıştı. Soru soran gözlerle, "On sekiz, neden?" dedi.

Bir kadındı. Olgun bir kadın... Çok daha büyük gözükse de, daha gencecikti. Anlamlandıramıyordum. Tanrım, kafam iyice karışmıştı.

"Bilmem... Okula gidecek misin? Buradan uzaklaşacak mısın?"

Maggie gülmüştü. Gülüşü aslında neşeden mahrumdu. "Hayır, William. Benim gibi kızlar okula gitmez."

"Ne demek senin gibi kızlar? Kendine bir bak." Doğruldum. "Akıllısın...Ve..."

Güzelsin, kibarsın ve *bundan* çok daha iyisine layıksın.

Kafasını sallayıp sepetten fırça ve spreyi almak için yere eğildi. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun."

Onun hakkında bir şeyler bilmeyi ne kadar istediğimi biliyor muydu acaba?

Duvarın önünde duran şifonyerin üzerindeki karışık defter ve kâğıtları üst üste yığmaya başladı. Aynadan yansımasını görebiliyordum. Yüzündeki üzgün ifade geri gelmişti. Onun bu ifadesi onu daha yaşlı gösteriyordu. Şifonyerin üzerine spreyi sıkıp yüzeyini sildi. Konuşurken başını öne doğru eğmişti. "Ben hep annem ve kız kardeşimle ilgilendim. Başka bir şey yapmayı bilmem."

İşte, bu mesafe çok büyüktü. Benden çok uzaktaydı. Yatağımın kenarına geldim. Uzansam dokunacaktım.

Dirseklerimi dizime koyup eğildim. Böylece onu aynadan görebilecektim.

"Ama şansın olsaydı? Gider miydin?"

Maggie bana baktı ve "Elbette," dedi.

O gece haklıydım. Maggie daha fazlasını istiyordu.

Göğsüm sıkışmıştı. Dayanamıyordum ama aynı zamanda bu bana kendimi iyi hissettiriyordu.

"Neden Troy, Maggie?"

Durdu ve yutkundu. Cevap vermesi sanki bir dakikayı almıştı. "Bilmiyorum... Oldu işte."

"O tam bir pislik." Kelimeleri seçerken kendime engel olamıyordum.

"İnsanları sadece iyi ve kötü olarak ikiye ayıramazsın, William. Zor bir hayat yaşadı."

"Sana böyle davranması bunun için yeterli bir sebep mi?"

Gözlerini sımsıkı kapattı. "Hayır, tabii ki değil. Her zaman o gün davrandığı gibi davranmıyor. Ben..."

Sessizlik oldu. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilmiyorduk. Maggie gözlerini açıp aynadan bana baktı.

"Onu seviyor musun?"

Annem bir anda kapımın önünde belirmişti.

"İyi misin?" diye sordu. Sesi endişeliydi ve ikimize bakıyordu.

İç geçirerek arkama yaslandım. Annemin zamanlaması her zamanki gibi harikaydı.

Maggie, ilk olarak ben cevap verdiğim için şaşırmıştı. "Evet, okul ve diğer şeyler hakkında konuşuyorduk."

"Ah." Geri adım attı. Maggie'nin rahatsız olduğunu düşünerek içeri girdiği için belli ki kafası karışmıştı. "Peki, eğer bana ihtiyacın olursa koridorun sonundayım."

"Teşekkürler, Bayan Marsch."

"Rica ederim." Annem tekrardan bana baktı. Dudakları ince bir çizgi hâline gelmişti. Bu bir uyarıydı. Sonra kafasını sallayarak koridora yöneldi.

Maggie bana doğru döndü ve zoraki bir biçimde gülümsedi. "Sanırım buradaki işim bitti."

Öne eğilerek, "Maggie," dedim.

"Önemli değil, William. Gerçekten… Ben iyiyim."

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu çok iyi biliyorduk.

Arkasına doğru bakarak, "Dinle," dedi. "Aşağıda temizlemem gereken birkaç yer daha var. Rica etsem süpürgeyi benim için taşıyabilir misin?"

Maggie bana soru sormamam için açık açık mesaj yolluyordu. Bu konu hakkında konuşmak istemiyordu.

İç çekip ayağa kalkarak, "Elbette," dedim.

"Teşekkür ederim." Gülüşü nazikti.

Bütün öğleden sonra onu odadan odaya takip etmeme belli ki aldırış etmiyordu. Şaka yaptığımda gülüyordu. Yüzündeki üzüntüyü silebilmek için elimden başka bir şey gelmiyordu. Havadan sudan konuşuyorduk. Kafama takılan sorularla konuyu değiştiremiyordum.

Birkaç saatliğine de olsa, Maggie benimdi.

William ~ Haziran, Altı Yıl Önce

Salı günleri en sevdiğim gün hâline gelmişti. Geleceği günü büyük bir umut içinde bekliyordum. Salı sabahları uyuyamıyor, perdelerimi aydınlatan sabahın ilk ışıklarıyla yerimden kalkıyordum. Sonra o gelene kadar volta atıyordum.

Tıpkı şu anda da yaptığım gibi.

Haftanın geri kalanını acı çekerek geçirmiştim. Dışarı çıktığım zamanlarda, Maggie'yi bir kez de olsa görebilmeyi umut ediyordum ama onu ne zaman görsem Troy ile beraberdi. Sanki Troy'a aitmiş gibi, elleri sürekli onun elindeydi. Yine de bence, onun yanında olmak istemediği açık açık ortadaydı.

En kötüsü de, onunla beraberken bana bir kere bile bakmamasıydı. Varlığımdan bihabermiş gibi davranıyordu. Nedeninin ise ben ve Troy arasındaki düşmanlık olduğunu anlayabiliyordum. Onunla aynı ortamda bulunan herkes eminim onu boğazlamak isterdi. Haftalar geçtikçe, çenesini sinirden sıkıyor, nefreti gözlerinden okunuyordu.

Acaba Troy, Maggie'yi ne kadar çok istediğimin farkında mıydı?

Ne zaman kapıda Troy gittiğimiz bir yerin kapısında belirse Blake oradan kalkmak için ayaklanıyordu. Blake'in nefretinin, o gün Maggie'ye yaptıklarından dolayı kaynaklanmadığını biliyordum. Özünde onu sevmiyordu. Gittiğimiz yerlerde isteksizce de olsa ağabeyime uyup onunla beraber mekândan ayrılıyordum.

Maggie'nin evimize bu üçüncü gelişiydi. Her defasında daha erken gelmeye başlıyor ve gitmeden önce daha çok oyalanıyordu. Odamızda yaptığımız sohbetlerde konuyu oraya getirmiyor, ona zaman vermeye çalışıyordum. Hayatına dair küçük şeyler öğrenmiştim. Tüm gün kitap okuma fikri onu mutlu etse de, matematik testi çözme

düşüncesi bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Harry Potter'ın kitap serisini sevdiğini söyleyince onunla dalga geçmiştim. Şarkı söylemeyi sevdiğini itiraf ettiğinde ise yanakları kızarmıştı. Küçük kardeşinin dünyadaki en değerli varlığı olduğunu, onun için her şeyi yapabileceğini söylemişti.

Yaptığımız bu havadan sudan sohbetler, ona olan sevgimi daha da artırıyordu ve eminim ki bunu sadece ikimiz görebiliyorduk.

Geçen Salı kapı açıldığında gözlerinin yaşlı ve şiş olduğunu görmüştüm, konuyu açmamak artık imkânsızdı. Annem yukarı çıkana kadar bekledim ve Maggie'nin arkasından mutfağa doğru ilerlerdim.

"İyi misin?" Cevap vermesi için yalvarıyordum. "Troy yüzünden mi?"

Sadece kafasını salladı ve bakışlarını benden uzaklaştırdı.

Yüzündeki ifade beni mahvetmişti.

"Maggie, lütfen söyle... Ne oldu?"

"Söyleyemem," dedi ama yüzünü benden saklamıyor, ifadesindeki acıyı açık açık gösteriyordu.

Orada öylece duruyordum. Çektiği acıyı çekip alabilmeyi ne çok isterdim.

Kapı zili çaldığında, onun içimde yarattığı bir şeyler tekrar harekete geçmişti. Yatağımın yanında duran saate baktım. Kapı, bir hafta öncesine göre on beş dakika önceden çalmıştı. Hemen aynada kendime bakarak parmakla-

rımı saçımın arasından geçirdim. Kapıya gelmeden önce kendimi kontrol altında tutmaya çalışıyordum.

Odadan dışarı adımımı attım ve aşağıdan gelen sesleri dinlemek için bir an için duraksadım.

Annemin, "Çok üzgünüm, Maggie," dediğini işitiyordum. "Lara az önce arayıp kendini iyi hissetmediğini söyledi, onun yerine sığınakta durmaya söz verdim."

"Ah... Özür dilerim, bilmiyordum..." Maggie saçmalıyordu, ortada bir belirsizlik vardı. "Ben sadece..."

Annem de onunla aynı anda konuşmaya başlamıştı. "İstersen eve geri dön veya burada da kalabilirsin. Sana kalmış." Annemin sesi kederliydi. "Hoş William da burada... Emin değilim..."

Boğazım düğümlenmişti. Duvarın üzerinden ikisini izliyordum. Anneme bakmak için eğildim. Cümlesini bitirememişti. Maggie'nin yanakları utançtan kıpkırmızıydı. Daha sonra cesaretlenerek, "Sorun değil, kalabilirim," dedi.

Annem ona doğru bakarak, "Emin misin?" diye sordu.

Maggie kapının eşiğinden geçti. "Sorun değil, Bayan Marsch. Gerçekten."

Benimle kalmayı seçtiğinde, kendimi nasıl hissettiğimi anlatamam. Kendini benimle güvende hissediyordu. En başta bunu niye belli etmediğini düşündükçe deliriyordum.

Annemin gitmesiyle ben de bütün günü Maggie'yi izleyerek geçirdim. Onun yanında ben de bir şeyler yapıyor,

sohbeti devam ettirmeye çalışıyordum. Kendimi geri çekemedim. Tek istediğim onun yanından olmak, aramızdaki büyüyen etkileşimi hissedebilmekti. Utanarak ama özgür bir biçimde bana doğru gülümsemeye devam ediyordu.

Ona dokunamamak acı verici bir şeydi. Onun yerine ellerimi ve ağzımı meşgul tutmaya çalışıyordum. Lisedeyken Blake ile sokak tabelasını çaldığımızda nasıl yakalandığımızı anlatırken, onun yastıkları düzeltmesine yardım ediyordum. Öylesine konuşuyordum, çünkü bu konuşmanın altında bir rica vardı. Konuşup bana açılmasını istiyordum.

Kafasını sallayıp güldüğünde konuşmaya devam ediyordum. "Blake 'Koş' diye bağırırken, polis fenerini bize tutarak, 'Durun' diye bağırıyordu. Donup kalmıştım. Benim yüzümden yakalandık diye Blake delirmişti."

"İnanamıyorum size, çok kötüsünüz." Gülümsedi. Kahverengi gözleri sevecendi ve neşe doluydu.

"Biz lisedeyken Blake hep bir sorun çıkarırdı. Eh tabii, ben de onun arkasında olmak isterdim. Yani, yaptıkları çok kötü şeyler değildi ama hep cezalıydı."

Maggie, yastıkları kanepeye vurarak kabartırken hareketleri yavaşladı ve kısık gözlerle baktı. "Şu an çok farklı biri gibi gözüküyor." Sonra yüzümü inceleyerek, "Sen de farklı gözüküyorsun," dedi.

Ortamdaki havanın değiştiğini hissedebiliyordum. Aramızda bir tür çekim oluşmuştu. Yutkunarak konuşmaya devam etmeye çalıştım. "Evet." O günü, Blake'in Gra-

ce'ten bahsedişini, onunla evlenmek istediğini anlatışını düşünüyordum. "Sanırım artık büyüdük."

Maggie kafasını salladı. Sanırım anılarıyla boğuşuyordu.

Sessizce, "Maggie," dedim. Konuya yavaş yavaş girmeye çalışıyor, bir anda üstüne gitmek istemiyordum ama daha fazla dayanamadım. Sürekli onu düşünmek ve onun için endişelenmek artık beni paramparça etmeye başlamıştı. Maggie'nin her şeyi bir anda bana anlatmayacağını biliyordum. O yüzden sormak zorundaydım. "Bana cevap vermedin."

Farkında olsa da sordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Troy'u diyorum... Onu seviyor musun?" Sözcükler ağzımdan zar zor dökülmüştü. Ne hissettiğini bilecek kadar onu tanıdığımı düşünüyordum ama eğer yanılıyorsam nasıl üstesinden geleceğimi bilmiyordum.

Yüzünü eğerek, "William..." dedi.

"Lütfen, bilmem gerek."

Yüzünden ne demek istediği anlaşılmıyordu. Belli belirsiz başını iki yana salladı ama bu hareketinin altında bir cevap gizliydi. Hayır, yine onun yaptığı tercihlere anlam veremiyordum.

"Madem öyle neden ondan ayrılmıyorsun? Biliyorum..." Ellerimi sıkıp üstüne basa basa, "Onunla beraber olmak istemiyorsun, Maggie. Ondan ayrıl... Lütfen," dedim.

Başını eğerek, "O kadar kolay değil, William," dedi.

Aldığı yaralar gözlerinden okunuyordu.

Ailesi yüzündendi. Bundan emindim. Gözlerinin kederle bakması bu yüzdendi. Troy gibi birisinin onun için uygun olduğunu ona düşündüren buydu. Neden onun gibi bir adamdan ayrılmanın kolay olmadığını ona düşündüren buydu. Gerçekleri bilmediğim sürece, ona bunun aksini nasıl söyleyebilirdim?

"Aileni bana anlatır mısın? Nasıl insanlar? Yani... Ben bir şeyler duydum da." Onu çok zorladığımı fark edince, kendimi kötü hissetmiştim.

Hareket etmeden duruyordu, yüzü solmuş, bembeyaz olmuştu. Elleri titredi ve elinde tuttuğu yastık yere düştü.

"Maggie..."

Gözlerini kapattı. Ağzını eliyle kapatarak mutfağa doğru yöneldi.

Aptal... Dikkatsiz. Koltuğa otururken kendime kızıyordum. Onu istemediği bir konuda konuşmaya zorlamıştım ama onu gerçekten tanımak istiyordum. Anladım ki öğreneceğim şeylere henüz hazır değildim.

Yanına gidip onu rahatlamaya çalışmak, bana her şeyi anlatabileceğini söylemeyi çok isterdim. Ama kendimi oturduğum yerde kalmaya zorladım ve vereceği kararı beklemeye karar verdim.

Üç dakika sonra geri döndü. Bana doğru yaklaşırken tereddütlüydü. Oturduğum yerden bir adım uzakta duruyordu, yere bakarak özür diledi. "Çok üzgünüm. Ben... Gitmeliyim."

Kalmasını istediğimi belli edercesine bileğinden tuttum. Bir bakışı bile gururumu okşamaya yeterdi.

Bu kız bana ne yapmıştı böyle?

Ona baktım. Hiçbir şey söylemeden yalvarıyor, ona hiçbir şeye değmediğini düşündüren içindeki canavardan nefret ediyordum. Benim gördüğümü onun da görmesini istiyordum. Keşke benden böyle saklanmasaydı. Sesim çatallaşsa da duygu yüklüydü.

"Gitme."

Gözlerini kapattı. Bunun da bir kaçış yolu anlamına gelmesinden korkuyordum. Ama aksine, parmaklarını ellerime doğru uzatmıştı.

Ona bakıp da bana gözlerini diktiğini görmeden önce bir dakika kadar aramızda oluşan bağı, kalbime geçip oradan mideme yerleşen sıcaklığı düşündüm.

"Senin de benim hissettiğim şeyi hissettiğini söyle." Nasıl bir duygu içinde olduğumu anlatmak istercesine dudaklarımı ıslatmıştım. "Çünkü ben seni düşünmeden edemiyorum."

Yavaşla parmaklarını uzatıp bana bir adım daha yaklaştı ve yüzümü ellerinin arasına aldı. Elleri sıcaktı ve yanaklarımın üzerinde titriyordu. Gözleri gibi dokunuşu da nazikti. Kalbim, aklım, her şeyim sanki hızlı bir şekilde hareket ediyordu. Öne eğildiğinde, saçları tutam tutam yüzünü gölgelemişti. Saçlarını geriye doğru atabilmek için uzandım. Parmaklarımı kestane rengi saçlarının arasında gezdirmek istiyordum, çünkü bunu *hissetmeliydim.*

Evet.

Çok yumuşaktı.

Arzu tüm hücrelerime kadar dolmuştu.

Kafasının arkasında tuttuğum elimi, beline doğru kaydırdım. Her zamanki ben değildim. Ağırdan almak için dikkat ediyordum. Maggie'nin daha önce beraber olduğum kızlar gibi olmadığını biliyordum.

"William," diye fısıldadı. Yüzümü yüzünde gezdiriyordu, kararsızdı. Sonra dudaklarını dudaklarıma doğru bastırdı.

Bu öpüş hem masum hem de ateşliydi. Sanki bir şeyler eksikti ve aynı zamanda da yasaktı. Bu, biriyle yaşadığım en samimi andı. Nefes nefeseydik. Ellerimiz titriyor, kalbimiz deli gibi atıyordu.

Kendini geri çektiğinde, ağlayacak gibi olmuştum.

Bir anda paniklemişti. Parmak uçlarını dudağına götürdüğünde yüzündeki üzgün ifade geri gelmişti. Bir adım geriye gitti, çektiği acı gözlerinden okunuyordu.

"Maggie," diye yalvardım ona doğru uzanarak. "Lütfen bunu yapma."

Gözlerini sımsıkı kapattı, bir eli yumruk hâlindeydi, sanki diyecek bir şey bulmaya çalışır gibiydi. Sonra arkasını dönüp koşmaya başladı.

William ~ Günümüz, O Gece Geç Saatler

Altı yıl önce işte o an artık her şey için çok geç olduğunu ve yapabileceğim bir şeyin kalmadığını fark etmiştim. Hayatımda ilk defa mahvolmuştum hem de çok fena. Bu durum beni hırpalanmış ve yaralı bırakmıştı.

Tanımadığım bir çocuğun düşüncesiyle beni baş başa bırakmıştı.

Kanepenin üzerinde yüzüstü yattım ve yastığa sarıldım.

Rüzgâr pencere camını sallandırıyordu.

Bir anda bazı şeylerden kaçabilmeyi en az onun kadar iyi becerdiğimi anlamıştım.

On Birinci Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Pizzacıdan çıktıktan sonra Troy'un kamyonetinin camına bakıyordum. Dışarıdan bakınca binalar garip şekiller oluşturuyordu ve tabela ışıkları yanıyordu. Troy'un öfkelenmesini gözden geliyordum. Direksiyonu tutarken, ellerindeki damarlar belirginleşiyordu. Yanlış olan bir şey yokmuş gibi davranıyordum. O yaz William ile aralarında ne geçtiğinden hiç bahsetmemişti.

Yaralı gururuyla, hiçbir şey yaşanmamış gibi, olayın üzerini kapatmaya çalışıyordu. Beni rahat bıraktığı nadir zamanlardan biriydi. Troy'un şüphelendiğini biliyordum. Aralarındaki mücadele hep benim etrafımda dönmüş ama bir kereliğine de olsa Troy'un egosu kurtarıcım olmuş, hayatım pahasına sakladığım sırra göz kulak olmuştu. Biliyordum, dile dökmek için, William'a ve bir anda tekrar

ortaya çıkmasına lanet etmek için can atıyordu ama bunu yüksek sesle söylerse ona haddini bildirmeye cüret etmiş tek kişinin varlığını da kabul etmiş olacaktı.

Koca bir hafta boyunca William ile tekrar karşılaşmamam hem mucize hem de ceza gibiydi. Bütün haftayı acaba gitti mi kaldı mı diye düşünerek geçirmiştim. Hem onu görmek istiyor hem de gördüğüm zaman olacaklardan korkuyordum. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Bir yandan onu görmek için can atsam da, bir yandan da gitmesi için dua ediyordum.

Normalde dinlemek istemediğim dedikoduları, nereye gitsem dinlemeye başlamıştım. Hiç kimse onun ismini bu kadar çok söylememişti.

Onu izlemekle o kadar meşguldüm ki Troy pizzacıya arabayı park ettiği an William'ın arabasını fark etmem şaşılacak bir şey değildi. Belki de Troy'u içeri sokmamak için bir bahane uydurmalıydım. Böylece mideme kramplar girmeyecekti. Ama o an William'ı görme isteği kabarmıştı içimde.

Arabayı evin garajına sokup park ederken göz ucuyla Troy'a baktım.

Durduk yere, "Lanet olsun," diye bağırdı ve arabadan dışarı çıktı. Kapıyı çarpıp hızlı hızlı eve girdi ve kapıyı açık bırakarak gözden kayboldu.

Değmişti.

William'ı tekrar gördüğüm için çok korkmuştum. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını düşündükçe korkuyordum.

Yıllar önce benim yaptığım tercihler yüzünden ondan alınan yeri doldurup ait olduğu insanlarla, ailesiyle olduğunu gördüğüm zaman ise rahatlamıştım.

Birbirimizi gördüğümüzde sanki bir yerlerde kaybolmuş gibiydik ve o an her şeyi yapabileceğimden emindim. Tek bir bakışıyla, beni eski zamanlara götürebiliyordu.

Garaj ile Troy'un girdiği ev arasındaki boşluğa dalmış bir şekilde oturdum. Soğuk hava belli ki sinirini tetikliyordu. Arabanın lastiği, bahçemizi kaplayan ağacın dibindeydi. Troy'un ardından ağacın dalları rüzgârla bir anda sallanmaya başlamıştı. Üzüntü içime işliyordu. Hayatım boyunca böyle sinirli hâllere tanık olmuştum ama yine de bunun nereden geldiğini kavrayamıyordum.

Troy'un çocukluğu da benimki gibi kötü geçmişti. Gözlerindeki nefreti görebiliyordum. Kötü hayatına bizi de esir etmişti.

Jonathan, arabanın arkasından konuşarak sessizliği bozdu, "Anne...Üşüdüm," diye şikâyet etti.

Düşüncelerimden arınıp ona gülümsedim. Soğuk yanağına dokundum. "Özür dilerim bebeğim, haydi içeri geçelim."

~

Yorganı Jonathan'ın çenesine kadar çektim. Çarşafa sarınıp bana gülümsedi. Alnındaki saçları geriye doğru taradım.

Loş odada, "Bugün en çok ne hoşuna gitti?" diye mırıldandım. Dizlerimin üzerinde, yatağına doğru eğilmiştim. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum. Dudaklarımda düşünceli bir gülümseme vardı. Bu sessiz anları seviyordum. Kapalı kapılar ardında, dünyadan uzakta, baş başa kalmak hoşuma gidiyordu. Fısıltılı seslerle ve dürüst cümlelerle paylaştığımız bu anlar, ikimizin küçük bir sırrı gibiydi. Burası Troy tarafından bile zapt edilmeyen bir barınak gibiydi.

Jonathan kaşlarını çattı. Cevabı dünyanın en önemsiz şeyiymiş gibiydi. Gözleri kapanıyordu. "Pizza yemek..."

Kıkırdadım. Onu gıdıklayarak, "Pizzayı çok seviyorsun, değil mi?" dedim.

Bir anda bir kahkaha patlattı. Tekrar gıdıklamamam için kendini koruyordu. Gülerken, "Evet, anne... En sevdiğim yemek," diye fısıldadı.

Sevgim parmak uçlarımdan, ayağıma kadar yayılıyor gibiydi.

Nefes almak için durdu ve yutkundu. Onu tekrar gıdıklayınca, tekrar gülmeye başladı. Yatıya kalan ilkokul çocukları gibiydik. Sanki yatağımıza gitmemiz söylenmişti ve yorganın altında birbirimize bir şeyler fısıldıyorduk. Elimizde bir tek fenerimiz eksikti.

Ellerimi ittirerek, "Anne," dedi. Oturdu, elleri hâlâ ellerimdeydi. Başını yana doğru eğmişti ve yüzünde çok hoş bir gülümseme vardı. Saçları darmadağın bir hâldeydi.

Güldüm ve dağılan saçlarını düzelttim.

"Tamam mı?" diye sordum. Yatağa tekrar yatsın diye çarşafını düzelttim.

Esnerken bile yüzünden gülümsemesi hiç eksik olmuyordu. "Evet."

Evet.

Böyle anlara bayılıyordum.

Alnından öptüm ve "İyi geceler," diye fısıldadım.

"İyi geceler, anne," dedi. Yorganına gömülmüştü. Tam kalkacakken, elimi tuttu. "Anne, bekle. Sen en çok hoşuna neyin gittiğini söylemedin."

Ah.

Tekrar dizlerimin üzerine oturdum. Soruyu ben sorduğumda Jonathan'ın takındığı yüz ifadesi acaba bende de oluşmuş muydu? Çünkü günün en sevdiğim yanı dünyanın en önemli şeyiydi. İç geçirdim. Bunu oğlumla paylaşmam yanlış bir şey miydi?

Sonunda konuşmayı başarabildim. "Bugün en çok iki şey hoşuma gitti." Yorganının kenarını düzelttim. Parmağımla çenesinin altını gıdıklayarak, "*Bu,*" dedim. Zevkle kıpırdıyordu ve diğer cevabımı bekliyordu. "Ve..." Ne diyeceğimi bilemiyordum. Az da olsa hissettiğim o mutlu anı paylaşmak istiyordum. "Bugün bir arkadaşımı gördüm ve bu beni mutlu etti."

Yutkunup diğer tarafa doğru baktım.

Arkadaş.

Gözlerim dolmasın diye çabalıyordum.

"Eskiden arkadaşımdı."

Tanrım. Yaptığım en kötü şeydi. Geçen hafta karşılaştığım, belki de babası olan bu adamı Jonathan'a anlatıyordum. Ama uzun amandır içimde tutuyordum ve söylemek çok iyi gelmişti. William'ı ilk defa dile getirmiştim ve bu yaşadıklarımızın gerçek olduğu doğruluyordu.

Jonathan kaşlarını çatarak, "Arkadaşın... Sana kızgın bir arkadaşın mı?" diye sordu.

Yüzümü buruşturarak ellerimi saçlarında gezdirdim. Kafasının neden karıştığını anlayabiliyordum. Bunu dillendirerek haddimi aştığımın farkındaydım ama en azından bunu ona borçluydum. William'dan kaçarken, Jonathan'ın gözlerinde korku oluşmuştu. Onu geride bırakırken, arabada oturduğu yerden ona doğru bir kez daha bakmıştı. Restoranda onu gördüğünde ise, gözlerini ondan alamamıştı. William park yerindeyken, camdan onu izliyordu. William'ın Jonathan'a öyle bakmasına dayanamıyordum. William'ın yüzünden, onu korumak istediğimi anladığı belli oluyordu, çünkü o hayatıma altı yıl önce girdiğinde de böyle bakmıştı. William vazgeçmeyecekti.

"Evet, annen uzun zaman önce onu üzecek bir şey yaptı."

"Nasıl olur?" Üzüldüğü hareketlerinden belliydi. Başka birine nasıl zarar verdiğimi anlayamıyor gibiydi ve belli ki bu, onun bana olan inancını sarsmıştı. Hatalarımı oğluma itiraf etmem çok zordu. Ona bende eksik olan bir şeyi aşılayabilmem için verilen bir şanstı bu ve bu şansı boşa harcamayacaktım.

"Çünkü yapmak istediğim şeyden çok korkmuştum." Gözlerine bakabilmek için eğildim. "Yeterince cesur değildim." Keşke cesur olabilseydim. Küçük yüzünü ellerimin arasına alıp kelimelerin üzerine basa basa, "Ama sen cesursun, Jonathan. Yapmak istediğin *her şeyi* yapabilecek güçtesin. Sadece sana nasıl davranılması gerektiğine karar vermelisin," dedim.

Belli ki Jonathan'ın kafası karışmıştı. Ya beni anlamıyordu ya da benimle aynı görüşte değildi.

Dikkati kapıya ve bu küçük sığınağın arkasında gizlenen Troy'a kaydı. Sessizce, "Senin arkadaşın... O kötü birisi mi?" dedi. Sanki kendi kendine mukayese yapıyordu.

Duygu yoğunluğu yaşıyordum. Suç ve keder, çektiğim acının üzerine biniyor gibiydi.

"Hayır bebeğim, değil."

Artık kendimi tutamıyordum. Eğilip alnından öptüm. "Dinlenmelisin, tatlım."

"Tamam, anneciğim," diyerek diğer tarafına doğru dönüp yorganı üzerine çekti.

Ayağa kalkmaya çalıştığımda, her şeyin çok ağır gelmeye başladığını anlamıştım. Bu zamana dek birbirimize korkularımızdan hiç bahsetmemiştik. Korkularımızı hep gözyaşlarımızda saklıyorduk. Birbirimize kenetlenip birbirimizin gözyaşlarını silmeye çalışıyorduk.

Oğlumun babasına kötü demesine kendimi hazırlamamıştım.

Kendimi duvara yaslanırken buldum. Ağlamamak için yumruklarımı sıkıyor, gölgelenmiş odasında oğlumun uyuyuşunu izliyordum. Kesik kesik nefes alıyordu. Kâbustan farkı olmayan hayatımızın bu gecesinde, karanlık sanki onu esir almış gibiydi, kesik kesik nefes alıyordu.

Titriyordum. Odadan çıkıp karanlık koridora yöneldim. Oturma odasında sinirden patlayacak gibi duran Troy'u görünce şok olmuştum.
O yaklaşınca titredim. Bana doğru yürürken, adımları tehditkârdı. Bir eliyle göğsümden ittirerek, beni duvara yasladı. Düzeniz bir şekilde nefes alıyordu.

Ağzını benimkine dayandı. Zorlayıcı, kızgın ve öfkeliydi.

Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Sinirini benden bu şekilde çıkartıyordu. İzler bırakır, bana sahip olurdu. Benim ona ait olduğumu tek bir kelime bile söylemeden bu şekilde belli ediyordu.

Beni odamıza doğru çekiştirerek yatağa fırlattı. Bana sahip olurken öylece yatmama aldırış etmiyor gibiydi. Sanırım istediği de buydu.

Onunla yalnızca bir kez mücadele ettim ve onda da elimde olan her şeyi kaybettim. O yüzden artık karşı koymaya kalkışmıyordum bile. Duvarda orada olduğundan habersiz olduğum bir yere sabit bir şekilde bakıyordum.

Ellerini sabırsız bir şekilde şiddetle hareket ettiriyordu. Sesi çok sert bir şekilde çıkarak, "Maggie, bana bak," dedi.

Yanağımı yatağa gömerek gözlerimi sımsıkı kapattım. Zihnimin bir yerlerinde sığınacak bir liman arıyordum.

"Bana bak dedim." Parmakları çenemdeydi. Beni ona doğru döndürürken, tırnakları tenime batıyordu. Kahverengi gözleri hiddetle ve keskin bir şekilde bakıyordu. "Beni anlıyor musun? Senin gitmene asla izin vermeyeceğim, Maggie. Asla."

Sanki bunu bilmiyordum. Eğer tekrar gitmeye kalkışırsam neler yapabileceğini açıkça belli etmişti.

İrkildi, benim olduğum taraftan çekildi. Rahatlamıştı ve sinirleri yatışmıştı.

Tüm siniri bana geçmişti.

Diğer tarafa doğru baktım. Kolunu belime doladı ve beni kendine doğru çekti.

Burnunu saçlarıma değdiriyor, ensemi öpüyordu. Ağzında geveleyerek kulağıma doğru, "Seni çok seviyorum, bebeğim," dedi. Anılarla ve pişmanlıkla başa çıkmaya çalışırken, korkudan iki büklüm olmuştum.

En kötüsü de beni gerçekten sevdiğini zannediyordu.

Nefes alış verişi yavaşlayıp uykuya dalınca, kolunu gevşetti.

Gözyaşlarımın akmasına artık izin verdim. Evin duvarlarına çarpan rüzgârı dinliyordum. Dudaklarımın arasından sözcükler sessizce çıkıyordu. "Hayır, sevmiyorsun."

Maggie ~ Haziran, Altı Yıl Önce

Onu düşündüğüm an, nefesimi tuttum. William'ın varlığı duygularımı harekete geçiriyordu. Arkamdan bana baktığını hissettiğimde vücudum karıncalanıyordu.

Ama şu andaki bakışı farklıydı. Bakışlarında bu sefer nefret ettiğim mutsuzluk vardı.

Eve doğru ilerlerken başımı olabildiğince aşağıda tuttum. Kafam karışmıştı. Kendimi tanıyamıyordum.

Sanki içimde olan bir şeyi ortaya çıkarmıştı ve bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Keşke ona bakacak kadar cesaretim olsaydı. Geçen haftaki cesaretimden en azından bir parça bulabilmeyi dilerdim.

William'ı öpmek yaptığım en cesurca şeydi.

Bu aynı zamanda hayatım boyunca gösterdiğim en dürüst hareketti.

Büyüdüğüm evde öğrendiğim tek şey saklanmaktı. Ne kadar sessiz olursam, o kadar az dikkat çekiyordum. Annem, kendi hayatı için mücadele vermediği anlarda, bize sevgi göstermeye çalışırdı ama her hareketi babam tarafından gölgelenirdi. Onun sevgisini gösterişini bile hoş karşılamazdım, çünkü böyle durumlarda daha fazla dikkat çekmiş olurdum. O yüzden hiçbir şey istemez, bana verilen hiçbir şeyi almazdım.

Ama William'la tanıştığım günden beri, onun verdiği sevgiye boyun eğiyordum. Tenini ellerimle hissetmek istiyordum. Ona dokunabilmek için yanıp tutuşuyordum.

Ona dokunmanın hayal ettiğim gibi hissettirip hissettirmeyeceğini bilmek istiyordum.

Haftalardır, onun benim için ne anlam ifade ettiğini sanırım bilmiyordu. Benim için ne kadar önemli birisi hâline gelmişti. Onu görmeyi dört gözle beklediğimi bilmiyordu. Kahverengi gözleriyle bana gülümsemesi ve beni güldürmesi için deliriyordum.

Beni hem özel, hem de normal biri gibi hissettiriyordu.

Daha sonraları, ailem hakkında soru sormuştu ve bir şeyler *duyduğunu* söylemişti. Bu beni rüyadan uyandırmış ve bana benim *normal bir insan* olmaktan ne kadar uzakta olduğumu hatırlatmıştı.

Çok utanmıştım. Hemen mutfağa koşup evden ilelebet uzaklaşmak istemiştim. Bir daha onunla karşılaşamayacağım bir yerlere gitmek istemiştim. Hemen kapıdan çıkıp gidecektim ama ona en azından bir özür borcum vardı.

Hiç kimse bana o ana kadar insanmışım gibi davranmamıştı.

Ben babama göre onun sadist düşüncelerine hizmet eden bir kuklaydım. Anneme göre ise, küçüklüğümden beri eşyaları toplayan, o ayağa kalkamadığında ona yatağında yardım eden, onu yatırıp kaldıran biriydim. Kasabadaki söylentilere göre ise yardıma muhtaç bir kızdım.

Ama William bana hiç bu şekilde bakmamıştı.

Sanki *gerçek beni* görebiliyordu.

Sonra aynı gözlerinde de hissettiğim sıcaklıkla bana dokunmuş, beni sarmalamış ve tamamlamıştı.

Gözlerimi bana baktığını görmek için açtığımda, aramızdaki bağ nefeslerimizle açığa acıkmıştı. Ona göstermek, anlamasını sağlamak istiyordum.

Korkunun beni ele geçirmesi ise sadece on beş saniyemi almıştı.

Korkumla savaşmıştım. Kalmayı, sadece gülümseyip *normal* biri olmayı çok istiyordum.

Ama kaçtım.

Bugün buraya tekrar gelmek benim için çok zor olmuştu. Tek istediğim kapı ziline bir an önce dokunabilmekti.

Şimdi ise bana huzursuzlukla bakıyordu. Keşke bu huzursuzluğunu silip atabilseydim. Önceki hâlimize dönmek için, elimden gelse her şeyi yapardım. Keşke bana zayıf, yaralı, ortalıkta dolanan bir kızdan ziyade, yine arkadaşmış gibi davranabilseydi.

O yukarı çıktığında, içimde bir şeyler paramparça olmuştu. Kapısının kapanma sesini duyduğumda içim ürpermişti.

Kendi kendime, "Tam bir aptalsın, Maggie," dedim. Hiç sahip olmayacağım birini, şimdi daha çok istiyordum ve bana biraz sevgi gösterdiğinde her şeyi mahvetmiştim.

William bana faza gelirdi.

İçimdeki genç kız onun muhteşem biri olduğunu düşünüyordu. Beni savunmak için ayaklandığında ne kadar

kuvvetli olduğunu görsem de, uzun ve zayıftı. Kasları belli oluyordu. Sert yüz hatları vardı. Yanakları yuvarlaktı ve gençliğinin yavaş yavaş kaybolması ona erkeksi bir hava veriyordu. Fakat gözlerinde çok daha fazlasını görüyordum. William kibar, yakışıklı ve zekiydi, benden bin kat daha iyi birini, onun gözlerinin içine bakabilecek birini hak ediyordu.

Mutfağa yöneldim. William'ın annesi masada oturuyordu. Masanın her yanına faturalar yayılmıştı.

Koridordan sessizce, "Benim işim bitti Bayan Marsch," diye seslendim sessizce kapıdan. İçeri davet edilmeden girmeye çekiniyordum.

"Ah, teşekkürler, Maggie. Senin yardımının ne kadar harika bir şey olduğunu bilemezsin." Konuşmaya devam ederken, önündeki çeke bir şeyler yazmaya başladı. "Hayır kurumunda Lara'ya yardım etmekten, eve hiç bakamadım. Malum, benim çocuklar da çok dağınık."

Ona yaklaştım ve birkaç adım ötesinde durdum. William ile bir hafta önce olanlardan sonra daha da utanmıştım. Oğlunu öptüğümü öğrense, benden nefret eder miydi? "Yardımcı olmaktan memnunum ve gerçekten vermiş olduğunuz iş için minnettarım," diye ekledim.

Bayan Marsch, bana tekrar dönüp baktığında, William'da duyduğum sıcaklığın benzerini tekrar hissettim. Başını yana eğdi ve yazdığı çeki bana uzatırken, "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bana bakıma muhtaç bir kızmışım gibi bakmıyordu.

Kendimi gülümsemeye zorlayıp gözlerine baktım. "İyiyim, teşekkür ederim. Biraz yorgunum. O kadar..."

Bayan Marsch, anlayışlı bir şekilde konuştu. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda bana söyleyebileceğini biliyorsun, değil mi?"

Dudağımı ısırarak yere baktım ve mırıldanarak, "Evet, hanımefendi," dedim.

Samimi ve dost canlısı bir şekilde gülerek, "Lütfen bana Glenda de," dedi.

Başımı belli belirsiz sallayarak, "Teşekkürler, Glenda," dedim.

"Her zaman."

Salona yürürken William'ın odasına doğru baktım. Böyle hissetmekten nefret ediyordum. Bir şeyi hem çok istiyor hem de bir şey yapmaktan çok korkuyordum.

Derin bir nefes alarak yönümü değiştirdim. Ağır ağır ön kapıya doğru ilerliyordum. Onun arkamda belirdiğini hissedince hem rahatlamış hem de şaşırmıştım. Omzumun üstünden bakmadan önce, bir dakika kadar elim kapı tokmağının üzerinde öylece kalakalmıştım. Merdivenlerin başında duruyordu. Yüz ifadesi kederliydi.

Belki de aptaldım ama öyle olsam bile önemsemiyordum. Bu zamana kadar kimseye açılmamıştım. Bütün hayatımı gizlilik içinde geçirmiştim ve ilk defa biriyle bu hayatı paylaşmak istiyordum.

William'ı tanımak istiyordum.

Kapı kolunu çevirerek gün ışına doğru adımı attım ve kapıyı hafif açık bıraktım. Anlaması için şansımı deniyordum.

Kaldırımda yürürken havadaki nemi hissedebiliyordum. Kollarımı bağladım ve ayaklarımın betonla temas edişini izliyordum. Onun beni takip ettiğini anlayınca endişelendim.

İstediğin de buydu. Sokağın sonuna gelince kendime bunu hatırlattım. Sakin kalmaya çalışıyordum. Yanıma gelene kadar kavşakta bekledim.

Yolun diğer tarafında ise hep saklandığım bir yer bulunuyordu.

Yaz sıcağı iyice bastırmıştı. Birkaç kişi dışarıda sıcağa tahammül etmeye çalışıyor, bir anne çocuğunu salıncakta sallıyordu. Ondan büyük iki çocuk da merdivenleri tırmanıyordu. Çocuk parkına giden yolu takip ettim. Yolun sonunda bir orman bulunuyordu. Yanından küçük bir nehir akan çalılığa göre daha yoğun bir ormandı.

William'ın arkamdan geldiğini hissedebiliyordum. Endişesi her adımda artıyordu.

Yolun sonuna geldim ve gürleşmiş çimenlerin üzerinde ayağımı sürüdüm. Güneş ışınları ağaçlar tarafından kesilmiş, hava daha serin geliyordu. Çocukların kahkahaları belirsiz bir şekilde yayılarak dal ve yaprakların arasından geçip gidiyordu.

Kesilmiş meşe ağacına doğru yaslandım. Kenarları yumuşaktı ve yosun tutmuştu. Arkama yaslanarak bütün

ağırlığımı ağaca verdim. Çimenler ve yeşil dallar bütün yerde gölgeler oluşturuyordu.

Gözlerimi kapattım ve gözden uzak olan bu yerde derin bir oh çektim.

Onun buraya gelip gelmediğini anlamam için gözlerimi açmama gerek yoktu. Yanımda durduğunu hissedebiliyordum.

Gözlerimi açarak bana bakışını izledim. Aramızda çok az bir mesafe vardı. Biz öylece dururken dakikalar geçiyordu. Hareket eden sadece uçan kuşlar ve hışırdayan yapraklardı.

Sonunda uzaklara doğru bakarak, "Burası benim babamdan saklandığım yer," dedim. Kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Yerden bir parça çimen koparıp parmaklarımın arasında yuvarladım. "Burada her zaman kendimi güvende hissederim. Geceleri bile..."

İtirafımı yaptıktan sonra bir sessizlik çökmüştü. Zamana ihtiyacım olduğunu anlamış gibiydi. Herkes bundan şüphelense de, bu durumu hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim. Sanki yapmakta zorlandığım en zor şey bunu dile dökebilmekti. Yalanlar ağzımdan kolayca dökülürken, gerçeklerin gizli kalmak için çabalaması ne kadar da gülünç bir durumdu. Ama yalanlar korku ve utançla birleşip o kadar derine işlemişti ki benim gerçeğim hâline gelmişti.

Dizlerimi göğsüme kadar çektim. Bana ailemi sormuştu. Ben de sorusuna cevap verecektim.

"Babam," diyerek başladım. "O... Hasta." William derin bir nefes aldı ama konuşmaya devam ettim. "Çok öfkeli." Dudaklarımı ıslatırken, onun olduğu tarafa doğru baktım. "Anlamıyorum... Nasıl... Nasıl bir insan başkasının canını yakmaktan zevk alabilir? O anneme vurduğunda... Sanki... Sanki gücüne güç katıyor." Tenimde hissettiğim soğuğu engellemek istercesine başımı salladım. Gözlerimin dolmasına engel olamamıştım.

William biraz daha bana doğru kaydı. Dokunacak kadar yakınımda olmasa da, teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

Konuşmaya çalışırken hıçkırıklara boğulmuştum. Bunları ilk defa *birine* anlatacağım zaman duygularımın hücum etmesini beklemiyordum.

"O korkudan beslenir. Benim, kız kardeşimin, annemin korkusundan..." Gözlerimdeki yaşları silip elimi şortumun üzerinde temizledim. Yaşlı gözlerin yerini şimdi boş bakışlar almıştı. "Anneme göre, bana ve kardeşime savurduğu yumrukları, onun kelimeleri ifade ediş şekliydi." Göğsümde bir ürperti oluşmuştu. Kelimeler ağzımdan zor zar çıkıyordu. "Hep incitir."

Yutkundum ve kızarmış gözlerle William'a baktım. Geçirdiği şoku ve duyduğu nefreti gizlemeye çalışıyordu. "Sanki tepkimizi ölçmek, nasıl ağladığımızı görmek istiyor."

Duygularını kontrol edemiyor gibi bir hâli vardı. Sanki düşüncelerini saklayamıyordu. "Yoksa o..."

"Hayır." Cümlesini bitirmeden araya girmiştim. Yüzündeki korku dolu ifadeden ne soracağını anlamıştım. Gözlerimi kapattım. Babamın yatağıma girdiğini hayal bile etmek istemiyordum.

Uzun zamandır oturuyorduk ve sonunda o kaçınılmaz soruyu sormuştu. "Neden kimseye anlatmadın?"

Bu soru normalde bir suçlama gibi gelse de, soruyu soran William olunca o şekilde hissetmemiştim. Omuz silkerek, "İnsan bu şekilde yetiştirilince, bunun bir sır olarak kalması gerektiğini biliyor. Ben bunun yanlış olduğunu anlamadan önce, bir sır olduğunu düşünürdüm," dedim.

"Tanrım, Maggie. Bunların senin başına geldiğine inanamıyorum." İzin vermemi beklercesine elini bana doğru uzattı.

Ona baktım. Hayatımda ilk defa hiçbir şeyi saklamıyordum. *Beni* tanımasını istiyordum. Avcuyla dizime dokunduğunda, kalbim yerinden çıkacak gibi olmuştu. Bana acıyışını, hüznünü ve duyduğu öfkeyi hissedebiliyordum. Hissettiği bu duygular sanki tenime işliyordu.

"İnanmak istemiyorum. Ya da..." Bir saniye için durdu ve kendini zorlayarak konuşmaya devam etti. "Sanırım bunların doğru olmadığını düşünmek istiyorum."

Çoğu insan inanmak istemezdi. Yalanlara inanmaları ise çok kolay olurdu. Annem çığlıklar içindeyken polisler kapımıza dayandığında, annemin anlattıklarını sineye

çekmişlerdi. Belli ki böylesi, gerçeklerle yüzleşmekten daha kolaydı.

William ise ilk defa işin aslını öğrenmeye çalışmıştı. Üçüncü sınıftayken, bir gün müdürün odasına çağrılmıştım. Titriyordum. Yanlış bir şey yaptığım için başımın belaya girmesinden, odadan elimde kovulduğumu gösteren belgeyle çıkmaktan çok korkuyordum. Ama odada müdür yerine, bir kadın vardı. Bana sorular sormuştu. O zaman o kadının orada bana yardım etmek için bulunduğunu anlayamasam da, şimdi onun aslında sosyal hizmetler uzmanı olduğunu idrak edebiliyordum. Elime bir şans geçmişti ve ben de bunu mahvetmiştim. Ağzımı açmaya bile korkuyordum. Sorduğu her soruya kaygıyla başımı sallayarak cevap veriyordum. Eğer başımı onaylar bir biçimde sallasaydım, şu an hayatımız çok farklı olabilirdi. Hem kardeşimi, hem annemi, hem de kendimi koruyabilirdim.

Tabii ki bu olaydan sonra dedikodular yayılmış ve bana farklı bir insanmışım gibi bakmaya başlamışlardı.

Öte yandan William... Bana sorular sormuş ve beni cevap vermem için cesaretlendirmişti. Hayatım değişmese de, evde anneme ve kardeşime olanlardan onları koruyamasam da, bir şekilde kendimi başka biri gibi hissediyordum. Bilmiyorum. Rahatlamış mıydım? Kendimi emniyette hissediyordum. Hiçbir adam bana böyle hissettirmemişti. Ama William hissettirmişti işte...

Elinin tenimle buluştuğu yere bakıyordum. Aramızdaki iletişimi ve bunun bana kendimi iyi hissettirmesine anlam veremiyordum. Onun için düşündüklerim beni

korkutuyordu. Bu düşünceler bana çok yabancı geliyordu. Yutkunup ormana doğru fısıldayarak, "Benim, benim hiç arkadaşım olmadı," dedim.

Kaçamak bir bakış attım.

Gözleri öyle duygu yüklüydü ki başka bir yöne baktım. Dizimi sıktı. Beni anladığını görebiliyordum.

Çünkü bunu ben de *hissediyordum.* Sadece ona teslim olmaktan korkuyordum.

"Gel buraya," dedi ve beni göğsüne doğru çekip dizlerinin arasına aldı.

Yüzümü gömleğine yasladım. Ağlıyordum. Ama bu sefer ağlayışım korkudan veya çektiğim acıdan kaynaklanmıyordu. Kendimi bırakmıştım. Sakin ama beni güvende hissettirecek bir şekilde sarılmıştı. Beni başımdan öperek mırıldandı. "Ne olmamı istersen o olacağım."

Bana sonsuza kadar sarılmış gibi gelmişti ama beni bıraktığında ise bu sürenin o kadar da uzun olmadığını anlamıştım.

~

Maggie ~ Temmuz, Altı Yıl Önce

Gecenin karanlığında ilerliyordum. Hareketlerim hızlanmıştı. Ağaç gölgelerinin içinden geçerken, kimsenin beni görmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden arkama doğru baktım ve karanlık ormana girdim.

Dallar ayağımın altında çıtırdıyordu ve çalılar bacaklarıma değiyordu.

Kendimi *buna* inandırmaya çalıştıkça, kalbim çok hızlı bir şekilde atıyordu.

Buluştuğumuz yere geldiğim zaman, dalların arasından süzülen ay ışığının William'ın yüzünü aydınlattığını fark etmiştim.

Kalbim küt küt atıyordu.

"Merhaba," dedi. Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılmıştı. Bacaklarını öne doğru uzatmış bir şekilde ağacın gövdesine yaslanmış vaziyette duruyordu.

Fısıltıyla, "Merhaba," dedim.

Ayın büyük bir bölümü boyunca, bulduğumuz her fırsatı değerlendirmeye çalışmıştık. Her gün, Troy ve babam işteyken, buraya geliyorduk ve her gece ailemiz uyuduğunda, ağaçların altına uzanıp saatlerce konuşuyorduk.

Bu buluşmalar tek beklediğim şey hâline gelmişti. Buluşma zamanının gelmesini beklerken tüm duygularım harekete geçiyor ve William'ın tek bir bakışıyla sakinleşiyordum.

Ona doğru yürürken, iki kolunu da bana doğru uzattı. Kollarının arasına girmek için hiç tereddüt etmemiştim. Sarılmış bir vaziyette dururken, rahatlamış bir şekilde nefes verdim. Tenlerimiz birbirine değdiğinde midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu.

Büyük bir mutlulukla, "İyi," dedim. Sorusunu endişeli bir şekilde sorduğunu fark etmiştim. En son görüştüğümüz zamandan bu zamana, bana zarar gelmesinden endişe ediyordu. Troy'un saat altıda gelip beni yemeğe çıkarmak istemesinden bahsetmemiştim. Troy'un bahsi geçtiğinde takındığı yüz ifadesine dayanamıyordum.

En kötüsü de Troy ile beni yan yana gördüğü zaman verdiği tepkiydi. O an sanki üzerinde kara bulutlar toplanıyordu. Troy ile ilişkimi bitirememem benim zayıflığımdan kaynaklanıyordu. Ama ben Troy'u uzaklaştırmaya çalıştıkça, sanki beni daha çok sahipleniyordu. Bitirmeye çalışıyordum ama nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Sinirleneceğini tahmin edebiliyordum. Karşımda dikildiği zaman, söyleyeceğim şeylerden vazgeçiyordum. Onunla yüzleşmek en çok korktuğum şeydi ama bir şeyler yapmam gerektiğini de biliyordum. Bu şekilde devam edemezdim. Hem William'ı hem de Troy'u aynı anda idare ediyormuşum gibi hissediyordum.

Hatırım için, bu ilişkinin adını arkadaşlık olarak koymuştuk. Paylaştığımız şeylerin arkadaşlıktan fazlası olduğunu biliyordum ve sığındığım bu sessiz liman sanki giderek William'a dönüşüyordu. Bunu, birinin gelip elimden alması düşüncesine dayanamıyordum, o yüzden hayatımda önemli olan tek kişiyi içimde saklıyordum. *William'ı.*

William, yanına uzanmam için beni aşağıya doğru çekti. Nemden gömleğim ıslanmıştı ve altımdaki çimlerin

serinliğini hissedebiliyordum. Ona doğru sokulup onun bana vermiş olduğu rahatlıkla kendimi tamamlanmış hissediyordum.

Sıcaklığına doğru çekilerek, "Akşam ne yaptın?" diye sordum.

Beni daha çok kendine çekti. Ağız hareketleri kulağımın alt tarafını gıdıklıyordu ve eli belimdeydi.

Vücudumun titrediğini anlamasını istemiyordum. Üzerimde yarattığı etkiyi fark ediyor muydu acaba?

"Ailemle vakit geçirdim. Lara Teyzem gitti, babam da vardiyasını değiştirdi o yüzden erken yatmasına gerek kalmadı. Dışarıda barbekü yaptık. Grace de gelmişti. Çok güzeldi." Burnunu çenemdeki hassas bölgeye yaslamıştı. Kolumdaki tüyler diken diken olmuştu. "Eğer sen de olsaydın, daha da güzel olacaktı," diye mırıldandı.

Blake ve Grace gibi olmak için, kendimi normal ve özgür hissedebilmek için her şeyimi verebilirdim. William ile birlikte özgür olabilmek için...

"Evet, ben de çok isterdim. Çok iyi bir ailen var, William." Parmaklarımı saçlarının arasında gezdirip saçlarının uçlarıyla oynuyordum. Değer verdiğim kişinin hak ettiği şeyleri yaşamasından dolayı mutluydum.

Yüzüme bakmak için başını kaldırdı. İfadesi sakindi. Sanki çok farklı kişiliklerde olduğumuzun farkındaydı. "Biliyorum. Onlardan asla şüphelenmem."

Dudaklarımda özlem dolu bir gülümseme belirdi ve William beni yine kendine doğru çekti.

Gününün nasıl geçtiğini, izlediği diziyi ve buraya gelmeden önce okuduğu dergiyi anlatıyordu. Bahsettiği en ıvır zıvır şeyler bile bana çok önemliymiş gibi geliyordu. Onu dinlerken sesinde kayboluyordum.

"Bana Los Angeles'ı anlatsana," dedim. Birçok şeyden konuşmuştuk ama ileride ne olacağından hiç bahsetmemiştik. Yaz hızla geçiyordu, her gün bir diğerinden daha kısaydı. Düşündükçe keyfim kaçıyordu. O gittiğinde hayatımın nasıl olacağını düşünmek bile istemiyordum.

William dirseğinden güç alıp sırtıma yaslandı. Diğer eliyle saçlarımı okşuyordu. Yüzünün ifadesi içimi ısıtıyordu.

"Çok büyük bir yer. Kalabalık ama aynı zamanda samimidir." Kafasını eğip güldü. Bir tutam saç gözünü kapatıyordu.

Elimle saçlarını geriye doğru ittirdim.

"Oradaki insanlar çok farklı. Takım elbiseli adamlarla dolu olan masaya tüm vücudu dövmeyle kaplı ve piercingli biri otursa kimse aldırış etmez. Ve her zaman yapacak bir şeyler vardır." Kıkırdayıp çenemi okşadı. "Orada hiç sıkılmazsın."

Sırıttım ve dokunuşuna kendimi bıraktım. Kimsenin kimseye karışmadığı o yeri hayal etmeye çalışıyordum. Harika bir şeydi ama bu düşünce aynı zamanda beni garip bir şekilde üzmüştü.

"Orada mı kalacaksın?" diye sordum. Soruş şeklimden kendimi ele vermiştim.

"Ben..." Bana bakarken tereddüt etmişti. "Düşünüyorum ama emin değilim."

Elini karnıma koydu. Dokunuşu beni alev alev yakıyordu. Haftalar önce Troy beni öptüğünde elini tişörtümün altına doğru kaydırmıştı ve neredeyse panik atak geçirecektim. Bu çok tanıdık bir duyduydu ve beni kötü hissettiriyordu. Şimdi ise aynı hareketi William yapsa ne hissederim diye düşünüyordum.

Titredim. Onun bunu yapmasını istediğim için kendimden korkuyordum.

Gözlerimi kapattım. "Orada... Biri var mı?"

Bana baktığını görebilmek için gözlerimi tekrar açtım.

Dudaklarını kapatıp başını salladı. "Görüştüğüm bir kız vardı. Buraya geldiğim zaman ayrıldık."

"Peki onu..." Sesim kısıldı, utançtan dudaklarımı ısırıyordum. Neden sormaya mecburmuşum gibi hissetmiştim, bilmiyordum bile. Ama onu öptüğümden beri bu soru başıma bela olmuştu.

"Evet," dedi. Soruma şaşırmış gibiydi. Aksini düşünmek saçma olurdu diye aklından geçirdiği belliydi.

Benim dışımda bu herkese saçma gelirdi. Ben kendi küçük, saf, berbat dünyamda yaşıyordum. Hissetmeye hazır olmadığım kıskançlık duygusunu göstermemeye çalışıyordum.

Kapalı gözlerimin ardında görmek istemediğim görüntüler oluşuyordu. Umursamıyormuş gibi görünse de,

dediklerinin arkasında bu kızdan çok daha fazlası vardı. Göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissediyordum.

William, birden doğrulup oturdu. Bana doğru bakmadan önce saçlarını düzeltti.

"Troy'la ikinizi beraberken düşünmek beni öldürmüyor mu zannediyorsun?"

Bunu düşünürkenki bulantı iliklerime kadar işlemişti. Dudaklarımı kenetleyip başımı iki yana doğru salladım.

Kendimi zorlayarak, "Hiç olmadı," dedim. Kendimi Troy'a tamamen verdiğimi düşünemiyordum bile.

Bana dönerek, "Ne?" dedi

"Hiç olmadı." Kelimeleri bu sefer fısıldayarak söyleyip bu zor soruya cevap verdim.

Hiç olmadı. Kimseyle.

"İnanamıyorum... Maggie."

Bana doğru gelip sıcaklığıyla tamamen sarmaladığında şaşırmıştım.

"Sen bana ne yaptın böyle?" dedi. Sorusu sanki bir yalvarıştı. Sıcak dudaklarını çeneme doğru götürdü. Sevgiyle karışık bir çaresizlik hissediyordum.

Midem kasılıyor, kalbim çok hızlı atıyordu.

Konuşamıyordum, çünkü beni mahveden kişi oydu.

On İkinci Bölüm

William ~ Günümüz

Ertesi gün Blake'e, evlerindeki misafirlere ayırdıkları yerde kalmam için sunduğu teklifin hâlâ geçerli olup olmadığını sormuştum. Arabayı evlerinin garaj önüne park ettim. Buradaki evler ailemin mahallesindekilere nazaran daha küçüktü. Çoğu eski gibi dursa da bakımlıydı. Dar yol boyunca ağaçlar uzanıyordu. Blake her zaman çalışkan biri olmuştu ve kendi evi de bunun en iyi göstergesiydi. Çalılar budanmış, çimler biçilmişti. Veranda yeni boyanmıştı ve pırıl pırıl parlıyordu.

Emma verandanın merdivenlerinden koşar adımlarla indi ve çimlik alana çıktı. Arkasında uçuşan saçlarıyla çok tatlı duruyordu. Geldiğim için heyecanlıydı.

Arabadan indiğimde gülümsedim. "Merhaba, Emma. Nasılsın?"

Bana bir bakış fırlattı. Sırıttığını görebiliyordum.

"Merhaba, Will Amca."

Çitin arkasından ona doğru baktım.

"Bil bakalım ne yaptım? Anneme küçük evi hazırlamasında ona yardım ettim. *Tüm* gün orayı temizledik ve annem toz bezi kullanmama izin verdi."

Yüreğim cız etmişti, göğsümü elimle ovaladım.

"Yardım mı ettin?" Sesim yapmacık gibi çıksa da, öyle değildi. "Çok incesin, canım. Teşekkür ederim."

Blake avluyu geçip kapıyı açarken mahcup bir şekilde kıkırdamaya devam ediyordu.

"Geldin." Planlarımı kalma yönünde yaptığım için Blake hâlâ şaşkındı.

Burnumdan nefes vererek ağabeyimin evine şöyle bir göz gezdirdim. Artık burası benim de evimdi. "Geldim."

Blake güldü ve spor arabamın arkasına doğru geçerken omzuma vurdu. "Sen neden her zaman böyle ağırbaşlısın, Will?" Bagajdan valizlerden birini alırken bana doğru baktı. "Annem en küçük oğlunu uyuşturucu ve rock and roll'un göbeği olan bir şehre gönderiyor, sen de tanıdığım en ezik insan olarak geri dönüyorsun."

"Kapat çeneni." Valizi elinden alırken, kıkır kıkır gülüyordum.

Blake nispet yaparcasına sırıtıyordu. Çocukluğumdan beri bana sataşırdı. İsterse beni fena benzeteceğini söyleyen de, aramızda ne geçerse geçsin daima en yakın arkadaş olarak kalacağımızı söyleyen de oydu.

Ben de ona gülümsedim.

~

Yatağın üzerine koyduğum valizden birkaç tane gömlek alıp dolaba yöneldim.

Blake şaka yapmamıştı. Misafir evleri gerçekten küçüktü. Arkada bulunan küçük banyo dışında sadece bir odası vardı. Sağ duvara dayalı bir yatak, hemen yanında ise rahat bir sandalye duruyordu. Kapının karşısında ise şömine vardı. Mutfağa benzeyen bölüm ise sol taraftaydı ve dolap duvara dayalıydı.

Yine de Blake haklıydı. Ailemin evindeki odamda hapsolmaktan iyiydi. Son altı yıldır yaşadığım evle karşılaştırıldığında ise burası bana cennet gibi geliyordu. Orada mutsuz olduğumu biliyordum. Kendimi oradaki dünyamdan uzaklaştırdığımda ne kadar kötü bir hâlde olduğumu anlamıştım.

Kapı hafifçe çalınmıştı.

Dolaptan askı alıp gömleği asarken, "İçeri gelin," diye seslendim.

Tüm gün kızlar kapıyı çalmadan içeri girip çıkmışlardı. Blake ise haber vermeden etrafta dolanıyordu, o yüzden bu gelenin Grace olduğunu biliyordum. Ahşap döşemelerin üzerinde dikkatli bir biçimde atılan adımları duyunca haklı olduğumu anlamıştım. Omzumun üzerinden baldızıma baktım.

Temkinli bir şekilde bana doğru bakarken, "Bunlar kurutucudan yeni çıktı," dedi. Katlanmış havluları yatağın üzerine koydu. "Daha önce getiremedim, kusura bakma. Burada çamaşırlık yok, o yüzden içeride yıkayacaksın." Kapıya yöneldi. "Bir şeye ihtiyacın olursa, haber verirsin."

Grace'in bu huyunu seviyordum. İçi dışı birdi ve hiçbir zaman yapmacık bir insan olmamıştı. Alçakgönüllü davransa da güvensizliği belliydi. Güvensizliğini yenmeye çalışıyordu. Blake'in yaptığı gibi o da beni tekrar kabul etmek istiyordu.

Sessizce, "Teşekkür ederim, Grace," dedim. Etrafa bakınarak, "Burası harika bir yer. Ne kadar minnettarım bilemezsin."

Kapının orada durup anlamamış gibi baktı. Yine de başını sallayarak, "Bir şey değil, Will," dedi.

Eşyalarımı yerleştirdikten sonra akşam olurken ateş yaktım ve soğuğu engellemesi için kapıyı kapattım. Camın kenarında durup Blake'in arka bahçesine bakıyordum. Dışarıdan Emma'nın ağlama sesleri ve tencere tıkırtılarının yankıları geliyordu.

Blake'e bana yaptıklarından dolayı minnettardım. Beni içtenlikle karşılamış, kalacak yer vermişti. Yine de kendimi tamamen yalnız hissediyordum.

Yalnızlığımı ve korkumu bastıracak nedenler arıyordum. Bir cevap istiyordum.

Dirseklerim dizlerimin üzerinde, başım iki elimin arasındaydı.

Önce polise gitmeye niyetlendim ama ne diyecektim? Birinin tehlikede olduğunu mu söyleyecektim? Yıllardır konuşmadığım birinin hem de... İhbar etmeye çalıştığım bu kişi bunu reddetmeyecek miydi?

Kaliforniya'dan ayrıldığımda amacım Maggie ile arama mümkün olduğu kadar mesafe koymaktı. Onun seçtiği hayattan kendimi uzaklaştırmak istiyordum. Çok kızmıştım. Bunca şeyden sonra benim yerime Troy'u nasıl seçebilmişti? Onun için endişeli olmam bunun asıl sebebiydi. Babasının zulmünü Troy'un gaddarlığına tercih etmişti.

Annemlerin evinin önünde sergilediği duruş ise bunu kanıtlıyordu.

Tanrım. İşin içinden çıkamıyordum.

Derin bir nefes alarak arkama yaslandım. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Hiçbir şey yapmadan burada öylece durmam imkânsızdı.

Alevler küçük odanın içinde gölgeler oluşturuyor, yüzümü ısıtıyordu. Gözlerimi kapattım. Göz kapaklarımın ardında alevler âdeta dans ediyordu. Gözümde Maggie ile yaşadıklarımız canlanmıştı. Ateş yüzünü aydınlatıyordu ve yanaklarını öpüyordum. O gece hayatım tamamen değişmişti.

Onu özlüyordum.

Onu istiyordum.

Alevler canlanıp çatırdayan sesler çıkardıkça nefes alış verişim yavaşlayıp düzenli bir hal aldı.

Uykuya daldım.

"Bahse girerim, beni bulamazsın."

Sarı saçlı biri ay ışığında bir anda belirmiş ve gölgeler içinde kaybolmuştu.

William çığlık atmaya çalışıyor, kalması için onu uyarmak istiyordu. Kendini olabildiğince zorladı. Çocuğa ulaşamıyordu ve kahkahası William'ın korkusunu daha da tetikliyordu.

William, "Bekle," diye bağırdı. Sesi rüzgârda dalda dalga yayılıyor ama kimseye ulaşamıyordu. "Jonathan," diye seslendi.

Rüzgâr durulmuştu. Ormanın engebeli zemini ayaklarının altından kayıyor gibiydi.

Küçük çocuk büyük bir ağaç gövdesinin arkasından William'a büyük kahverengi gözleriyle baktı.

William'ın daha önce hiç hissetmediği bir duygu iliklerine kadar işlemiş, ruhunu ele geçirmişti.

Çocuk başını kaldırıp tatlı tatlı güldü. Ağzına dolan kan dişlerine bulaşmıştı. Gülümseyişi soldu ve burnunu çekip elinin tersiyle sildi.

Silkinip kendime geldim. Ona ulaşmak için sanki bedenim ve ruhum sanki haykırıyordu.

Ayağa kalktım. Küçük odaya göz gezdiriyordum. Sönmeyen ateş korları için için yanıyordu. Ateş sönmeye yüz tutmuş, belli belirsiz ışık saçıyordu. Çocuk hâlâ zihnimin odacıklarındaydı. Korkusunu hissetmiştim. Ruhunu ve çaresizliğini tenimde bile hissedebiliyordum.

Bağırdım. Bu çaresizliğin bir alameti, faydasız bir öfkeydi. Küçük masanın üzerinde duran lambayı fırlattım. Karşı duvara çarptı.

Aklımı yitirmek üzereydim.

~

Blake, soğutucudan bir şişe çıkararak, "Bir bira daha ister misin?" diye sordu.

"Tabii. Teşekkürler," dedim. Kapağını açıp bir yudum aldım. Ön bahçeye doğru bakıyordum.

Öğle güneşi havayı ısıtmıştı. Kızlar bağrışarak çimlerin üzerinde birbirlerini kovalıyordu. Olivia on adımda bir düşüyordu. Sonra kıkırdayıp hiç acımamış gibi tekrar ayağa kalkıyordu.

Blake bahçede dolanıyor, kızlarının oynayışına bakarak gülüyordu.

Kızlar etrafında dolanırken, "Hey..." dedi. Yakalamak imkânsız olsa da arkalarından koşarken, kahkahaları bütün mahalleye yayılıyordu.

Grace ise verandada tek dizini göğsüne çekmiş bir şekilde duruyordu. Diğer ayağını aşağıya doğru sallandırıyordu.

Beni burada tutan, yıllardır peşimi bırakmayan şey dışında her şey olması gerektiği gibiydi.

İki gecedir bu konuk evine kendi evim diyordum. Hafta sonunun çoğunu Blake ve ailesiyle geçirmiştim. Yıllar önce kurmam gereken samimiyeti şimdi kurmaya çalışıyordum. Grace yavaş yavaş bana ısınmaya başlamış gibi görünüyordu. Kapılarından içeri girdiğimde, gülüşü her seferinde daha içten oluyordu.

Emma verandanın merdivenlerine koşarak, "Yakala bizi, Will Amca," diye seslendi.

Çocuk oyunlarına hiç alışık değildim. Bu durumdan dolayı kendimi ne kadar keyifsiz hissetsem de bu küçük kızın bu kadar çabuk bana bağlanması beni güçsüz hissettiriyordu. Gülerek çimlerin üzerinde onu kovalıyordum. İki adım kala onu yakalayıp beline sarıldım. Onu etrafımda çevirirken, Emma kahkahalara boğuluyordu.

Yere indirmeden önce ona sıkıca sarıldım. Bana gülümseyip koşmaya başladığında gülüyordum.

Çitlerin yanında duran Blake'in yanına gittiğimde, bana sevgi dolu bir ifadeyle bakıyordu.

"Burada olman çok güzel, Will," dedi ve birasından bir yudum aldı. Kollarını tahta çitlere dayayarak dinlendiriyordu. Birasını diğer tarafa koydu ve yere baktı.

Akşam, temiz havayı içime çekerek, kollarımı çitlere doladım ve sessiz caddeye doğru baktım.

"Ben de burada olmaktan mutluyum." Bir yudum alıp kardeşime doğru baktım. "Kızların... Harikalar." Bunu

başka nasıl açıklayabilirdim, bilmiyordum. Blake adına çok mutluydum. Ona neredeyse imreniyordum. Sanırım bütün hayatımı ona imrenmekle geçirmiştim. Belki de bu o kadar da kötü bir şey değildi.

Blake omzunun üzerinden kızlarına baktı, sonra bana döndü. "Evet. Onların olmadığı bir hayatı düşünemiyorum." Başını salladı. "Bunca yıl onlar olmadan yaşamak delilikmiş. Doğdukları an, hayatın onlar oluyor."

Ayakkabımın ucuna odaklanmıştım. Ayağımı çimlerin içine sokmaya çalışıyordum. Onun ne demek istediğini belki de anlayabilirim diye aklımdan geçiriyordum.

Blake bana doğru bakarak, "Hepimiz sen geldiğin için çok mutluyuz ama Kristina konusunda üzgünüm. Çok zor olacağını biliyorum. Sen nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Çenemi sıvazlayıp bir yudum daha aldım. Yuttuktan sonra keyifsizce güldüm. "Başlamadan bitmişti zaten."

Blake kaşlarını çattı. "Altı yıldır onunla berabersin. Bunu nasıl söyleyebiliyorsun? Şimdi bana onu sevmediğini mi söylüyorsun?

Başımı sallayıp ağabeyimin gözlerinin içine baktım. "Evet... Hem de hiç sevmiyorum."

Blake bana bakıyordu. Kuşku içindeydi. "Seni hiç anlamıyorum." Hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu. "Bunca zaman ortada yoktun ve şimdi de gelmiş bana onun senin için bir anlam ifade etmediğini söylüyorsun. Olay neydi peki? *Para* mı?" diye sordu.

"Hayır, tabii ki."

"Ne o zaman?"

Yapabildiğim tek şey orada bulunarak yaratmış olduğum kasvetin benim yerime konuşmasına izin vermekti. Bahanem yoktu. Bunun nedeni kimseye anlatmadığım bir sır olarak kalmıştı.

"Bu da neyin nesi şimdi, Will? Yıllardır yoksun ve şimdi bunun hakkında tek bir kelime dahi edemiyor musun? Eskiden her şeyi birbirimize anlatırdık."

Elimi çeneme götürdüm ve caddeye doğru baktım. "Her şeyi değil."

Endişesi azalmış gözükse de öfkesi iki katına çıkmıştı. "*Anlat* o zaman."

Yüzüne bakmaya yeltendim ve benim yokluğumun onda yarattığı hasarı açıkça gördüm.

"Blake..." Boğazım düğüm düğüm olmuştu.

Kaşlarını çattı ve başını eğdi. "Haydi, Will. Söyleyeceğin şey o kadar da kötü olamaz. Aile bunun içindir. Sanki kardeşimi bir parçası eksilmiş bir hâlde tekrar bulmuşum gibi hissediyorum. Hepimizin hayatında kötü şeyler oluyor. Benden saklamana gerek yok."

Şişeyi elimle kavrayarak, "Burada kalamam, tamam mı?" dedim. Bir anda terlemiş olan kaşımı sildim. "Hiç olmaması gereken bir şey oldu ve bunu artık geride bırakmalıyım."

Olmaması gereken mi?

Altı yıldır bunu kendi kendime söylüyordum. Bu yalanı söylemek daha kolaydı.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Senlik bir durum yok, Blake."

"Sen birdenbire çıkıp gittiğinde, biz bunu üzerimize alınmadık mı zannediyorsun?"

"Anlıyorum, Blake. Özür dilemiştim ve şimdi geri döndüm. Sadece... Unut gitsin."

Grace verandadan, "Beyler," diye seslendi. "Yemek hazır."

Bana bu konuşmanın burada bitmediğini ima eden bir bakış fırlattı. Bahçeyi geçip verandanın merdivenlerini çıktı. Grace gülümsedi, Blake onu öpebilsin diye başını eğdi. Sonra elinden tuttu ve içeri geçtiler.

Hava kararmak üzereydi. Ilık kış güneşi batmaya yakın havada inceden mavi ve pembe renkler bırakıyordu.

Yemek mükemmeldi. Sonrasında ön bahçede günün son dakikalarını keyif içinde geçirmiştik. Kızlar çimende oyuncaklarıyla oynuyordu. Grace ise en sevdiği yer olan verandadaki salıncağa geri dönmüştü.

Soğutucudan bir bira daha alarak çitlere doğru yaslandım ve kızların oynayışını izledim. Blake de bana katıldı. Keyifle birasını açtı.

"İşler nasıl?" diye sordum. Gece olmak üzereydi.

Birasını içmeden önce, "İyi," dedi. "Bu bok çukurundan bozma kasabanın beni sürekli oyaladığı kesin." Sırıttı. Ben de sessizce güldüm. Hayatı inşaatlarda geçmişti ve kasabadaki evlerin yarısı darmadağın hâldeydi. "Ne zaman rüzgâr esse birileri..."

Blake'in konuşmaya devam ettiğini anlasam da sesi kulaklarıma belli belirsiz geliyordu. Altı ev ötede, caddenin karşısında duran kamyonete odaklanmıştım.

Blake beni dürtükledi, sarsıldığımda bilincim yarı açık hâlde gibiydi. Söylediği şeyden dolayı ona kulak verebilmiştim. "Maggie Krieger. Tanrım... Zavallı kız. Geçen gece az kalsın anneme pot kıracaktım. Hamile kalıp o pislik herifle evlendiği zaman senin burada onu korumak için bulunmaman çok kötü oldu."

Gözlerimi Maggie'den ayıramıyordum. Kamyonetten çıkıp Jonathan'ı almak için diğer tarafa yönelmişti. Sadece oraya odaklanmıştım.

"Küçük kardeşi bir yıl önce taşındı... İşte, Maggie arada bir... Oğlu çok tatlı." Blake ipsiz sapsız konuşmaya devam ediyordu ve her kelimesi beni daha da kötüleştiriyordu.

Kamyonetin önünde durduklarında nefesimi tuttum. Maggie'nin rüzgârda karışan saçları parça parça yüzüne düşüyordu. Çocuk ise benim olduğum tarafa doğru bakarken annesine âdeta yapışmış bir vaziyetteydi.

Başka tarafa bakamıyordum. O benim kalbim, hayatımdı. İkisini de bırakamazdım. Sanki onlar da hissetmiş gibi, hareket etmeden duruyorlardı. Sanki aramızdaki mesafe kaybolmuştu.

Parmaklarım onların olduğu yöne doğru bir anda hareket etti.

"Aman Tanrım." Blake'in alçak ve iğrenmiş sesiyle kendime gelmiştim. "Seni adi herif." Sanki biri boğazına sarılmış gibiydi, dönüp Blake'e doğru baktım. "Sana inanamıyorum... Olmaması gereken şey bu muydu?" Maggie'nin Jonathan'la kaldırımdan yürüyüp kardeşinin evine girmesini izlerken Blake başını çevirmeden duruyordu. Bana bakınca midesi bulanıyormuş gibi bir hâli vardı.

"Blake..." Onu durdurmak için uzandım.

Beni ittirip, parmağını yüzüme tuttu.

"Sakın bunun için bahane bulmaya kalkma... Ben..." Blake döndü ve bira şişesini bahçeye fırlattı. Kaskatı kesilmişti ve kendini zor tutuyordu. Eve fırladı.

Olivia ağlayıp annesine koştu ve kucağına oturdu. Grace, Olivia'nın kulağını kapayıp onu göğsüne doğru iyice çekti.

"Sakin ol, Blake." Grace nefesini tutarak, "Kızları korkutuyorsun," dedi.

Blake hiçbir şey söylemeden kapıyı sertçe açtı. Kapı arkasından kapandı.

Çığlık atmak istiyordum. Yumruklarımı başıma götürerek, Maggie'nin az önce durduğu boş caddeye tekrar baktım."

Lanet olsun!

Elimi saçıma götürdüm.

"Buraya geri döndüğünde ne olmasını bekliyordun?" Grace, salıncakta sallanırken öfke doluydu. "Sence bunu kimsenin anlamayacağı kadar zaman geçti mi?"

Kalbim duracak gibi olmuştu. Korku ve kızgınlıkla oluşan bir buz parçası derimin altında yüzüyor gibiydi. Kafam eğik bir şekilde dönüp Grace'e doğru yürüdüm. "Ne dedin?"

Gözlerini kıstı.

"Sen biliyor muydun?" Onu hem suçluyordum hem de yalvarır gibi bir hâlim vardı.

Somurtarak kızına iyice sarıldı. "Bebeğin senden olduğunu onu gördüğüm günden beri biliyordum. Sonra bunun mantıklı olmadığını düşündüm, Will." Bana bakarken alnı kırış kırış olmuştu. "Belki....*belki*... onu sevecek biri çıkar diye düşünmüştüm ve herkes gibi sen de ona bir hiçmiş gibi davrandın. Böyle bir sırrı kalbi kırılır diye kocandan saklamak ne demek biliyor musun? Blake her zaman senin için en iyisini istedi. Seni her zaman haklı çıkarmaya çalıştı. Annene, kendini toparlaman için zamana ihtiyacın olduğunu söyledi. Kardeşinin aslında aşağılık bir herif olduğu gerçeğini bilmek ne demek biliyor musun?"

Elimin ayasını gözüme götürdüm ve "Bilmiyordum," diye bağırdım.

Yere doğru bakıp başını salladı. "Yapma..."

Verandaya giden üç merdiveni çıktım, Grace'in öfkesine hâkim olmasını sağlamak istiyordum. Hayır. Bu onun hatası değildi ama altı yıl önce bununla ilgili bir şey söylemesini dilerdim. Elimi yüzüme götürdüm. Delirmiş gibi göründüğümü biliyordum, çünkü öyleydim. "Bilmiyordum, Grace. İnan bilmiyordum."

Grace başını kaldırdı. Kuşkuyla bakıyordu. Caddeye doğru baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Tanrım." Kaşını kaldırmıştı ve bir an bir şeyin farkına varmış gibiydi. "Ben düşündüm ki... Bunca zaman sana neden bu kadar kızgınım sanıyorsun? O gece sen çekip gittin zannediyordum. Will..."

Grace'in dediği ve bildiği şeylerle nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Başımı salladım. Ön kapıyı açıp onu orada öylece bıraktım.

Blake içeride, başı öne eğik bir biçimde duruyordu. Eli belindeydi ve bana arkası dönüktü.

Elimin tersini ağzıma götürdüm. Benim geldiğimi anlayınca, omuzları kasılmıştı. Sessiz odada nefes alış verişini duyabiliyordum.

"Blake."

"Evimden gitmen gerek." Bana dönüp baktığında, gösterdiği hoşgörüden eser yoktu. "Seni ailemin yanında görmek istemiyorum."

Ona doğru bir adım attım. "Ben..."

"Dalga geçmiyorum, Will." Geriye doğru bir adım atarak ellerini kaldırdı. "Sen tam bir korkaksın ve benim seninle işim *bitti*." Sesi üzgün çıkıyordu. "Kararlarını savunmak için yeterince zaman harcadım. Sana inanmıştım, Will. Ama bu... Onu bu şekilde bırakman... Bunu affedemem."

Arkamı döndüm, duvara bakıyordum. Bir şeyler söylemek istiyordum. Maggie benim için bir sırdı. Bu sırrı

tutmamı Maggie istemişti ve bunu nasıl açıklayacağım hakkında hiçbir bilgim yoktu.

"Ona ilk görüşte âşık olmuştum..." Blake'in yüzüne bakacak cesareti bulmuştum.

Beni izliyordu. Kuşkuyla gözlerini kısmıştı. Kızgınlığı az da olsa gitmişti.

"Onu sevmekten asla vazgeçmedim."

Yüksek sesle itiraf edince bir rahatlamıştım. Çok gerçekçiydi. Bu, Maggie'yi hayal olmaktan çıkarmıştı. Yaşadıklarımızın o an gerçek olduğunu hissetmiştim. Rüyalarımı bile gerçek kılıyordu. Üzerime bir titreme geldi. Yutkundum.

"Beni mahvetti, Blake. Dönemedim, çünkü onu o adamla görmeye katlanamazdım."

William ~ Eylül, Altı Yıl Önce

Grace, Blake ile aramızdaki boş kalan yere oturmuştu. Yüzüne kocaman bir gülümseme yerleşmişti.

Kemerini takarken, "Selam, Will," dedi. Güneş batarken, sol elini gözüne siper etmişti. Güneş ışınları Grace'in parmağındaki elmasa gelmiş, parıl parıl parlıyordu. Takdir eden bir ses tonuyla, "Harika, değil mi?" diye sordu.

Blake bir gece önce ona evlenme teklifi etmişti.

"Eh işte... İdare eder," diyerek onunla dalga geçtim. Grace koluma vururken gülüyordum. "Tamam, tamam." İki elini de tutmuştum.

"Tersim pistir, Will." Sırıttı. "Artık sizin ailedenim, biliyorsun." Bu kelime çok kutsal bir kelimeymiş gibi şakayı bir kenara bırakmıştı.

Anlayışlı bir gülümsemeyle baktım. "Gerçekten çok güzel, Grace. Gerçekten... İkiniz için de çok mutluyum."

Issız yola çıkmadan önce, Blake ikimize bakıp güldü.

Bu akşam kutlama vardı.

Yirmi dakika sonra gözlerden uzak bölgeye gelmiştik. Tam ortada çoktan yanmaya başlamış olan ateş, davetkâr bir şekilde bizi çağırıyordu.

Kamyonetten indiklerinde Grace ve Blake ıslıklarla ve tebriklerle karşılandı. Arkadaşlarının yanına yürürken elleri birbirine kenetlenmişti. Blake, Grace'e bakmaya devam ediyordu. Her bakışında aşk vardı.

Onları elim cebimde arkalarından takip ettim. Kendi kendime bencil bir salak olduğum için kızıyordum. Aynı şeyin benim de başıma gelmesini istiyordum en nihayetinde.

Maggie ile işler çok karışıktı.

İki aydır, küçük ve gözden uzak dünyamızda yaşıyorduk. Coşku ve ızdırap arasında bocalayıp duruyorduk. Bir yandan ilişkimiz başıma gelen şey olsa da, bir yandan da tam bir işkenceydi.

İki arkadaş.

Bu ilişkinin adını ne koyarsak koyalım biz arkadaştan fazlasıydık. Arkadaşlar saatlerce birbirine sarılmış bir şekilde uyumazlardı. Kalbi sanki ellerimdeydi. Burnumu

teninde gezdirip dudaklarımı dudaklarına değdirirken, kesik kesik nefes alıyordu. Arkadaşlar midelerinde kelebekler uçuştuğunu hissetmezlerdi. Bu beni şaşırtan bir duyguydu ve keşke içimden söküp çıkarabilseydim.

Bazı geceler onu öylesine istiyordum ki öleceğim zannediyordum. Bütün fantezilerim Maggie ile sevişmelerimiz üzerineydi. Bütün yüzler onun yüzü, her dokunuş onun dokunuşu, her el onun eliydi. Çoğu zaman onu yarattığımız güvenli bölgeye götürüp kıyafetlerimiz üzerimizdeyken yaşadığımız o karışık ve samimi ilişkiyi tekrar tekrar yaşamak istiyordum.

Ama zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bana güveniyordu ve ben de bu güvene saygı duymayacak bir pislik değildim.

Ona beslediğim duygular, fiziksel çekimden çok daha fazlasıydı. Onunla konuşmayı, benimle bir şeyler paylaşmasını, kibarlığını, onunla ilgili her şeyi seviyordum.

Bunu düşününce gülümsemeden edemiyordum. Maggie'nin gülüşünü görmekten daha güzel bir şey olamazdı. Konuştuğumuz zamanlarda, yüzünde arzu dolu bir ifadeyle güler, *o* gülüş bütün yüzüne yayılmış bir şekilde bana bakardı.

Ben onun gözlerinde kaybolurken, o kelimelerin arasında kaybolurdu.

Ama birbirimize ne kadar yakın da olsak, bizi ayıran bir duvar vardı. Troy görünen en büyük engel olsa da, bu-

nun altında yatan nedenlerde Troy'dan fazlasının olduğunu biliyordum.

Maggie korkuyordu.

Her şeyden korkuyordu.

Troy'la kalmak, onun için gerçekten bir şey ifade eden biriyle kendini riske atmaktan daha kolay geliyordu.

En yakın arkadaşlarıyla sohbet eden Grace ve Blake'e doğru baktım. Grace yüzüğünü gösteriyor ve herkes de onların mutluluğuna ortak oluyordu.

Burada onları kutlamak için bulunuyordum. O yüzden içimde yaşadığım karışıklığı bir kenara bıraktım.

Ama bir faydası yoktu. Yanımda olmadığında burnumda tütüyordu. Gözümün önünde olmadığı her dakika içimi bir endişe kaplıyordu. Tek istediğim onu korumaktı.

Bu bana neredeyse acı veriyordu.

Her gece kimsenin bilmediği bu kızın izini sürüyordum. Onu cehennem diye tabir ettiği evine uzaktan bırakıyordum. Yaşadığı o berbat evin kapısından girip gözden kaybolduğu an, içimi korku kaplıyordu. Onu orada koruyamamaktan nefret ediyorum.

Yerde, eski ağaç kütüğüne yaslanmış bir hâlde otururken bu korkudan kaçış yoktu.

Blake'in en eski arkadaşlarından olan şimdi ise iş ortağı Justin, birasını havaya kaldırarak, "Mutlu çiftimizin şerefine içiyoruz," dedi.

Herkes içkilerini kaldırdı.

"Çok güzel bir hayat yaşayın... Ve asla... Birbirinizden sıkılmayın." Justin imalı bir şekilde kaşını kaldırdı ve Grace'in yüzü kızardı. Yüzünü Blake'in boynuna saklamıştı.

Blake onu temin ederek, "O dediğin hiçbir zaman olmayacak, arkadaşım," dedi. Gömleğini çekiştiren Grace' bakıp Justin'e sırıttı. Grace'i, alay eden arkadaşlarının cehenneme kadar yolu var dercesine sımsıkı tutarak öptü.

Güldüm ve yarısı boş olan şişemi havaya kaldırdım. "Şerefe! Şerefe!"

Blake şişesinin ucunu benim olduğum tarafa doğru kaldırdı.

Uzaktan bir motor sesi geliyordu. Dikkatimi Blake ve gelecekte baldızım olacak Grace'ten çevirdim. Kaslarımın gerildiğini hissediyordum.

Bu buluşmaya gruptakilerden başka birinin de geleceğinden kimse bahsetmemişti ama duyduğum şeyden emindim. Yaz boyunca, Troy'un kamyonetinin çıkardığı sesi artık ezberlemiştim. Troy kamyonetiyle ne zaman hızlansa, kendimi onu Maggie ile beraber görmeye hazırlıyordum. Kamyonet motorunun çıkardığı ses beynimin içinde uğulduyordu. Kendimi şartlıyormuşçasına içimi kuşku ve nefret kaplıyordu.

Maggie'yi yanımda istiyordum ama bu şekilde değil.

Başımı öne eğerek, ateşin yanından bir parça çimen kopardım. Troy'un düzensiz sakin adımlarını duyduğumda başımı kaldırmaya çalıştım.

Lanet olsun.

Aniden başımı çevirip elimin tersiyle gözlerimi ovdum. Kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Kendimi ele vermemek için sakin davranmak zorundaydım. Daha ne kadar kendimi tutabilirdim, bilmiyordum.

Kendimi tutamazsam da onu kaybedeceğimi biliyordum.

Gruba doğru yaklaşırken, takındığı yapmacık gülümsemeyi görmezden geldim. Onu Maggie ile görmeye dayanamadığımı biliyormuşçasına mutluydu. Maggie'ye nasıl baktığımı görmüştü. Onun yerine beni görmeye geldiğini bilse kim bilir ne düşünürdü.

Ateşin karşısında duran Maggie'nin pis zemine oturduğunu hissedebiliyordum. Bu sefer ona bakmamak için kendimi engellemedim. O tatlı kahverengi gözlerde teselli bulmak istiyordum.

Alevlerin arasından onun bakışlarıyla karşılaşmıştım.

Bunun beni nasıl etkilediğini biliyor muydu? Onun benim olmadığı her dakikanın işkenceden farksız olduğunu anlayabiliyor muydu?

Diğer tarafa dönerken gözleri yarı kapalıydı. Hareketleri yumuşak ve sevgi doluydu.

Troy Maggie'nin arkasından kolunu dolayıp ona sahiplenircesine sarıldığında, kendimi kandırıp gözlerimi kapattım.

Onun yerine buluştuğumuz yerde ona sokulduğumu, yanımda güvende olduğunu hayal ediyordum. Bana sakla-

dığı gülümsemesini ve parmak uçlarını yüzümden başlayarak dudaklarıma getirişini gözümde canlandırıyordum.

Onun da aynı şeyleri hayal ettiğini hissetmek istiyordum.

Değişimi ve huzurumuzun kaçtığını hissedebiliyordum.

"Kes şunu." Bu laf Troy içindi ve ses Maggie'den gelmişti. Başımı kaldırdığımda, ilk geceki manzaranın aynısını görmüştüm. Troy'un dudakları Maggie'nin ensesindeydi ve onu öpmeyi hayal ettiğim yerden öpüyordu. Ağzı daha dün gece onu öptüğüm yerdeydi.

İçimi sahiplenme duygusu kaplamıştı. Buna tanık olduğum için umutsuz bir hâldeydim. Gözlerimi onlardan alamıyordum.

Troy gülüp tişörtünün üzerinden Maggie'nin göğsünü tuttu. "Haydi ama Maggie... Hep böyle mi yapacaksın?"

İçimde yanan ateş, aramızdaki alevlerden daha güçlüydü. Alevler kanıma karışıyordu.

Hayır. Buna tahammül edemezdim. Tırnaklarımı yumruklarıma geçirdim, sabit durmaya çalışıyordum.

Maggie Troy'un elini itip ayağa kalktı ve gruptan ayrıldı. Kollarını birbirine dolamış, kafasını öne eğmişti.

Karmakarışık bir hâlde oturuyordum. Aklım ve ruhum herkes hiçbir şey olmamış gibi devam ederken onu savunmamı söylüyordu.

Troy ayağa kalmış, sırtını ateşe vermiş, yirmi adım uzakta duran Maggie'ye yumruklarını sıkarak bakıyordu.

Troy ona doğru ilerlediğinde, kimsenin duymayacağı bir şekilde, "Ondan uzak dur," dedim.

Tartışmaları sessiz ve tek taraflıydı. Troy, Maggie'nin aklını zehirlerken, dediklerini duyamıyordum. Onu sarmalayıp yüzünü kendine döndürmeye çalışıyordu. Onu sarsıp kollarını bedenine sararken donmuş bir vaziyette onları izliyordum.

Ona biraz daha yaklaşırsa, harekete geçmeye hazırdım.

Ama durum öyle değildi. Donup kalmıştım. Maggie'nin ne dediği anlaşılmasa da, onun yanındaymışım gibi duyabiliyordum.

"Seninle olmak istemiyorum... Hiç istememiştim. Lütfen Troy... Sadece... Beni yalnız bırak."

Bir an için keyiflenmiştim. Ta ki Troy'un Maggie'ye vurduğu an çıkan sese kadar... Gözlerim kararmıştı ama Maggie'nin yüzündeki şok ve korkuyu hiç bu kadar net görmemiştim.

Sonra kendimi kaybettim. Ona zarar veren bu piç kurusundan başka gözüm hiçbir şey görmüyordu.

Arkasında belirdiğimde, Troy etrafında dönüyordu. Tam o anda kolumu kaldırıp çenesine vurdum. Acıyı elimdeki kemiklere kadar hissediyordum. Aynı zamanda tatmin olmuştum. Troy'un kafası geriye doğru gitmişti.

Maggie çığlık attı.

Troy kendine gelince beni sağ şakağımdan vurdu. Aldığım darbe gözümü karartmıştı, bilincimi yitirecek gibi

olmuştum. Sonra kendimi toparlayıp neden burada olduğumu hatırladım. Onun için savaşırdım. Eğer o yaşayacaksa, bu onu daha iyi edecekse onun için ölürdüm bile.

"Adi herif... Bir kıza mı vurmak istiyorsun?" Kelimeler boğazımdan kaba bir şekilde çıkmıştı. Hırıltıyla soluyarak havayı içime çekip yumruğumu burnuna geçirdim. Kanlar aktı ve Troy yere yığıldı.

Üzerine saldırdım. Gömleğinin üzerinden yumrukluyordum. Onu kendime doğru çekip tekrar vurdum. "Cevap ver... Bana cevap ver!"

Troy ağzındaki kanı üzerime tükürdü. "Neden bu kadar çok ilgileniyorsun? Bu erkekleri peşinde gezdirmeye bayılan beş para etmez kızın teki."

Bastırdığım öfke açığa çıkmıştı. Aklımı kaybetmek üzere olduğumu hissedebiliyordum. Sürekli yüzüne vuruyordum.

"Adi herif... Seni öldürürüm. Eğer ona bir daha dokunursan, yemin ederim seni öldürürüm." Ellerimin altında derisinin açıldığını, kemiklerinin ortaya çıktığını hissedebiliyordum. Kulağıma belli belirsiz yakarışlar geliyordu.

Bir çığlık.

Bağrışmalar.

Umurumda değildi.

Kolumu tekrar kaldırdım. Beni tutmaya çalışanları engellemeye uğraşıyordum. Troy'dan beni uzaklaştırmaya çalışırlarken bir tekme attım. Ayakkabım Troy'un yüzünü sıyırıp geçmişti.

Tekrar, "Seni öldürürüm," diye bağırdım. Geriye doğru çekilip Blake'in kamyonetinin yanına getirildiğimde bacaklarım sallanıyordu. "Seni öldürürüm." Bu sefer sessiz bir biçimde söylemiştim.

İnsanlar etrafımda korku ve panikle hareket ediyorlardı.

Sisin ortasında Blake'in bağırdığını duydum. "Justin... Maggie'yi buradan götür."

Karışıklığın ortasında hıçkırarak ağlayan birinin sesini duydum.

Bir anda Grace gözümün önünde belirmişti. Eğilmiş, anlayamadığım bir şeyler fısıldıyordu. Adrenalinin etkisiyle Grace'in yüzüne odaklanmaya çalışıyordum. Saçlarımı geriye doğru tarıyordu.

"Şşt... Will... Tamam... Tamam..."

O an anlaşılmayan kelimelerle bir şeyler söylemeye çalıştığımı fark ettim. O kelimeler beynime işlemişti.

Onu kaybettim.

"Onu arabaya bindirin." Blake, beni kollarımın altından tutup ayağa kaldırdı. Beni içeri sokmaya çalışırken hareketleri acele ve telaşlıydı.

Arkamdan Grace bindi. Beni kollarına almış, başımı kucağına koymuştu. Adrenalin vücudumu terk ederken istemsizce kımıldıyordum.

Onu kaybetmiştim.

Onun gözünde öfkesine ve yumruklarına hâkim olamayan biri olmuştum. Korkulması gereken biri olmuştum.

Blake gaza bastı. Kamyonet dönerek saplandığı yerden çıkmaya çalışıyordu. Lastikler yola çıktığında biraz kaydık. Dar yola geldiğimizde, kamyonet sallandı.

Kaldırıma çıktığımızda lastiklerden tiz bir ses çıktı. Blake gaza bastıkça, motordan gürültülü sesler geliyordu.

"Lanet olsun." Blake bir yandan bağırıyor, bir yandan direksiyona vuruyordu. Yoldan aşağı doğru inerken, ses karanlık kamyonetin içinde asılı kalmıştı. "Kahretsin, Will."

Blake'in kendine gelmeye çalıştığını hissettim. Bana doğru bakarak, "O iyi mi?" dedi.

Grace beni kendine çekerek parmaklarını saçlarıma götürdü. "Hayır, iyi olduğunu sanmıyorum."

Dediklerinin Blake'e değil de bana olduğunu bir şekilde biliyordum.

"Al." Grace, küçük mutfak masasının yanına sandalye getirerek gözüme buz torbası koydu. Hepimiz fısıldayarak konuşuyor, sessiz evin içinde kontrollü bir biçimde hareket ediyorduk. En son isteyeceğimiz şey annemin bu yüzden uyanmasıydı.

Sandalyeye çöküp buzu gözümde tutarken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Beni izleyen Blake'e doğru baktım. İki adım ötemde duruyordu ve endişe içindeydi. "İyi olduğuna emin misin? Bence acile gitmeliyiz."

Dört dakikadır tam beş kez aynı lafı söylüyordum. "İyiyim." Yere bakmaya devam ettim ve derin bir nefes verdim.

"Orada aklını kaybettin, Will... Senin için endişeleniyorum."

Başımı kaldırdım. "Ona vurdu."

Blake elini saçının arasından geçirdi. "Biliyorum, ama..."

Grace sözünü kesti. "Yardıma ihtiyacı olan bir kızı savundu, Blake. Bunun için özür dilemesi gerekmiyor."

Blake tekrar başını salladı. Bir ileri bir geri gidiyordu. "Grace'i eve götürmeliyim. Sonra dönerim. Bir şeye ihtiyacın olmadığına emin misin?"

"Evet... İyiyim."

Blake arka kapıya yöneldi. Grace kapıya geldiğinde tereddüt etti. Nedenini anlamadığım bir şekilde bana bakıyordu. "İyi geceler, Will," dedi ve Blake'i takip etti. Kapı arkalarından kapandı.

Odama doğru ilerledim ve kapıyı açtım. Sırtüstü yatıp şişen gözümün üstüne buzu yerleştirdim.

Her yerim zonkluyordu.

Eklemlerim de, yüzüm de, kalbim de...

Her şeyi mahvetmiş, Maggie'yi kaybetmiş, korkutmuştum.

En korkunç şey ise durmayacağımı biliyordum.

Buz torbasını yere atıp duvara döndüm.

Ay ışığı odanın içine dolmuştu. Gölgelik tamamen açıktı. Ağaç gölgeleri duvarda sanki dans ediyordu.

Dışarısı hâlâ sıcak ve bunaltıcı olsa da üşüyordum.

Soğuktu. Yatağın içinde kıvrıldım. Troy'dan nefret ediyordum. Maggie'nin benim olmamasından nefret ediyordum. Doğabilecek bütün şanslarımı da muhtemelen mahvetmiştim.

Kapı çalındığında, uyuklayıp uyuklamadığımdan emin değildim. Karnımın üzerinde dönerek yastığımın içinde homurdandım. "İyiyim, Blake. Uyumaya çalışıyorum."

Kapı açıldığında gıcırdadı. Blake beni yalnız bırakmadığı için sinirlenerek omzumun üzerinden baktım.

"Maggie," diye fısıldadım ve hemen doğruldum. Çekinerek bana doğru geldi ve kapıyı kapattı. Loş ışıkta, karşımda duruyordu. Yüzü gözyaşları içindeydi ve kirliydi. Saçları dağınıktı. Gözleri... Yutkundum. Keşke gözlerindeki hüzne tanık olmasaydım.

"Buraya nasıl girdin?" diye sordum. Yavaşça ayağa kalktım, tedbirli bir şekilde hareket etmeye çalışıyordum. Yanlış bir şey yaparsam kaçmasından korkuyordum.

Bakışlarını dışarıdaki ağaca çevirmişti.

"Seni bekledim." Sesi gergin çıkıyordu, benim Maggie'm gibi değildi. Benim olduğum tarafa bakmıyordu.

"Maggie..." Ona doğru ilerledim.

"Bekledim." Hıçkırıklara boğulmuştu.

"Çok üzgünüm. Ben düşündüm ki... Beni görmek istemeyeceğini düşündüm." Bir adım daha atarken yalvarıyordum. "Ben asla..."

Benden korkmasına dayanamazdım.

Gözlerini sımsıkı kapattı. Kafasını sallarken, yavaşça hareket ediyordu. "Bunu bilmiyor muyum zannediyorsun?"

Son bir adım daha atarak onu kapıya yasladım. Onun burada olmasının vermiş olduğu mutluluğa karşı koyamıyordum. Bakabildiği en uzak noktaya bakıyordu ve kederliydi. "Maggie, bana bak."

"Canını yaktı mı?" Bu ani soruyu mırıldanarak sormuştu. Yüzüme bakarken yaşlı gözleri gözlerimle buluştu.

Başımı salladım ve yana eğdim.

Gözüme dokunmaya çalışırken eli titriyordu.

Tenime bir sıcaklık yayılmıştı.

"Önemli değil." Önemli değil.

"Canını benim yüzümden yaktığı düşüncesine katlanamam," dedi. İfadesi acı içindeydi. Hissettiğim şeyin tam tersini söylüyordu. *Ben buna değmem.*

Parmak uçlarımı alt dudağında gezdirdim. Sonra dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Anlamış mıydı? Tenlerimiz birbirine değdiğinde, benim hissettiklerimi o da en az benim kadar hissediyor muydu? Benim için buna *değecek* tek kişinin o olduğunu anlıyor muydu?

Maggie nefes nefese kalmıştı ve kapıya dayanmış bir şekilde duruyordu. Ellerini gömleğime geçirmişti. "William."

"Sana çok âşığım, Maggie." Yüzünü avuçlarımın içine alıp öpmeden önce tereddüt etmiştim. "Seni o kadar

çok seviyorum ki düzgün göremiyor, düzgün düşünemiyorum." Bir elimde kapıdan güç aldım. Diğer elimi beline doladığımda ise yüzü kızardı. Hiç bu kadar yakınlaşmamıştık.

Ağzım onunkini yakaladı, dudaklarına yapıştım. Dilimi diline doladım. Çok tatlıydı. Tam da hayal ettiğim gibiydi. Dudaklarına iyice yapışmıştım. Onu böyle öpmeyi, sıcaklığını hissetmeyi uzun zamandır bekliyordum.

İnledi ve onu kendime doğru iyice çekerken, parmaklarını kalçamda gezdirdi.

Vücudum bu zamana kadar hiç hissetmediğim şekilde tepki vermişti. Onu kapıya yasladım.

Dudaklarına iyice bastırarak, "Söyle," diye yalvardım. "Lütfen, Maggie... Sen de aynı duyguları hissettiğini söyle."

Ellerini belimden göğsüme doğru getirdi. Sonra beni hafifçe kenara ittirdi.

Sendelemiştim. Çok ileri gitmiştim işte. Güvenini zedelemiştim.

"Maggie, ben..."

Önümde olanları izlerken kelimeler ağzımdan çıkamıyordu. Nefesini tuttu ve gözlerini kapattı. Tişörtünün ucundan tutarak kafasından çıkarttı ve yere attı.

"Maggie... Hayır." Bakmamaya çalışıyordum. Böylesine mahvolmuş, kontrolden çıkmış bir geceden istifade etmek istemiyordum. Onun için ölüp bitsem de bu şekilde olsun istemiyordum.

"Lütfen," dedi. "Seni seviyorum, William. Sen... Her şeyimsin." Yutkundu. Gözleri parlıyordu. "Lütfen... Bunun seninle olmasını istiyorum."

Bedenim onu arzuluyordu. Bakışlarımı beyaz sütyenine çevirdim. Yumuşak göğüslerini ortaya çıkarmıştı. Beyaz boynu ay ışığında âdeta parlıyordu.

Tekrar, "Lütfen," dedi.

"Maggie." Bu bir itirazdı. *Lütfen dur.* Ona karşı koymanın bir yolu olmadığını bilsem de kafamda sürekli bunu tekrar ediyordum. Tek istediğim oydu. Her şeyim.

Maggie.

Titreyen eline uzanıp ona dokunduğumda deliler gibi titriyordum. Elimi çenesinde gezdirip nazik boynuna dolandım. Yüzüne bakarken, avcumu göğsünde gezdirdim. Vücudunu bir titreme almıştı. Kalbi sanki elimde atıyordu.

Elimi biraz daha indirerek, "Böyle iyi mi?" diye sordum.

Nefes nefese, "Evet," dedi.

Avuçlarımı teninde gezdirdim ve onu kollarımla sardım. Sonra parmak uçlarımı göğsünden karnına doğru indirdim. Bedenim bedenine değince heyecanlanmış, onunkine karışmıştı. Onu çok istiyordum ama başka bir hata yapma düşüncesine katlanamıyordum. Ellerimi yüzüne götürdüm ve ona baktım.

"Emin misin?"

Gözleri iki aydır bana güvenle bakıyordu. Bakışları benim ona hissettiğim aşkla yanıyordu.

"Seninle olmak istiyorum," diye tekrarladı.

Belki de bu yanlıştı. Belki daha çok zamana ihtiyacı vardı. Ya da bu berbat durumu düzeltecek başka bir şey yoktu.

Ama bildiğim tek şey, ne kadar zaman geçerse geçsin ona hissettiklerim değişmeyecekti.

Alnımı alnına dayadım, ona doğru nefes alıp veriyordum. Sonra öptüm. Dudaklarımız yavaşça hareket ediyor, birbirimizi tanıyorduk. Şehvetimiz durmadan artıyordu. Ellerimle kollarına dokundum. Onun elleri ise tişörtümün altındaydı ve karnıma bastırıyordu.

"Buraya gel," diye fısıldadım. Bir adım geriye attım ve yatağın kenarına oturdum. "Buraya uzan."

Maggie dudağını ısırdı, kızarmıştı ama yatağa geçmekten bir an bile tereddüt etmedi. Dirseklerine dayanmış beni izliyordu.

Eğilip ayakkabılarını çıkartırken bile gözlerimi ondan alamıyordum. Gözlerindeki o şefkat endişeyle karışık bir şekilde parlıyordu.

O anda bana duyduğu güven başımı döndürmüştü.

"Durmamı istediğin zaman söyleyeceğine söz ver," diye mırıldandım. Bileklerinden tuttum ve yatağa geçtim.

Teni karıncalanmıştı ve titriyordu. Başını onaylar bir biçimde salladı ve "Söz ama bunu istiyorum, William. Seni istiyorum," diye fısıldadı.

Giysilerini yavaşça çıkarttım. Ona zaman tanımak için acele etmiyordum.

Ellerimi sırtına götürdüm ve sütyenini açtım. Dudaklarını omzuna bastırdım. Parmaklarımla sütyenin askısıyla oynuyordum. Sonra yavaşça kollarından çıkarttım ve sütyenini yere bıraktım.

Beyaz tenine pembelik yayılmıştı.

Yüzüne, bakışının mazlumluğuna bakıyordum. Tepki vermemi bekliyordu. "Çok güzelsin, Maggie."

İfadesi bu cümleye ilk defa inanır gibiydi.

Kızaran yerlerini öptüm. İçindeki korkuyu söküp atmak istiyordum. Dudaklarımı göbeğine götürdüm. Nazik parmakları saçlarımdaydı ve yavaşça iç geçirdi.

Ellerimden destek alarak dizlerimin üstüne kalktım. Onu öpmek için başımı eğmiştim. Dillerimiz yavaşça ve uzun uzun dans ediyordu. Dudaklarım ağzının kenarında, çenesinde ve dudaklarında geziniyordu.

Beni saçlarımdan tutuyordu. "William."

Usul usul göğsünü ağzıma aldım.

Maggie nefes nefese kalmıştı. Nazik ellerini boynumda ve omzumda gezdiriyordu. Kaslarım gerilmişti. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Ellerini sırtıma götürüp tişörtümü başımdan çıkarttığında, istediğim daha da artmıştı.

Dizlerimin üzerinde eğildim ve külotunun ucundan tuttum. "Emin misin, Maggie? Bunun geri dönüşü yok."

Kahverengi gözleri ay ışığında ışıl ışıldı. Yanaklarıma dokunarak, "Asla pişman olmayacağım," dedi.

Yutkunarak yatakta kaydım ve iç çamaşırını çıkartırken onu izliyordum. Vücuduna bakarken sesim sert çıkmıştı.

"Bir saniye bekle," diye sessizce mırıldandım. Hemen banyoya gidip çömeldim. Yerde duran kumaş çantanın içini karıştırdım. İçinden kutuyu alarak yırttım. Ellerimin çok fena titrediğini fark etmiştim. Beni izleyen Maggie'ye baktım. Meraklı ama utangaç bir şekilde bana bakıyordu.

Tamamen çıplak şekilde beni bekliyordu. Saçları yüzünden omuzlarına dökülüyor, çarşafıma değiyordu. Bunun onun ve benim için ne anlama geldiğini düşündükçe saygıyla karışık korku dolu duygular içindeydim.

Ayağa kalkıp yatağa doğru ilerlerken gülümsedim. Pantolonumu ve iç çamaşırımı çıkartırken, onda rahatsızlığa dair en ufak bir ipucu yoktu. Durmam için hiçbir işarette bulunmamıştı.

Sadece güvenle bana bakıyordu.

Prezervatifi taktım ve bacaklarının arasına tırmandım.

Geriye doğru yatıp bana uzandı. Dudaklarımız buluşurken, "William," diye fısıldadı.

Kolumu sırtına doğru uzatırken nefes nefeseydi. Bir elimle başını tutarken, diğer elimle onu destekliyordum. "Canın yanabilir."

Boynumdan öptü ve dudaklarını çeneme götürdü. Tırnaklarını sırtıma geçirirken yanağını yanağıma yasladı. "Biliyorum. Sorun değil. Haydi... Lütfen."

Aşk, şehvet ve korku beni delip geçiyordu.

İçine girdiğimde inlemişti. Gözlerini sımsıkı kapatmıştı ve gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti. Tırnaklarını etime iyice batırıyordu.

Saçlarını geriye atıp onu gözyaşlarından öptüm.

"Şşş... Şşş... Maggie, seni seviyorum... Seni seviyorum, bebeğim. Lütfen ağlama," diye yalvardım. Gerginliğini azaltmak için dudaklarımı yüzünde gezdirdim. Canının acımasından nefret ediyordum.

Onu tutup sarsıntısını geçirmeye çalışırken vücudum alev alev yanıyordu.

Kolları boynumdanken kendini bıraktı ve göğsünü göğsüme bastırdı. "Beni sev."

Onu öptüm, onu sevdim. Her dokunuşta aşk vardı. Artık bastırılmış duygular ortadan kalkıyordu. Bedenlerimiz birbirini önceden tanıyormuşçasına mükemmel bir şekilde hareket ediyordu. Bu dünyanın en güzel şeyiydi.

"Maggie." Kesik kesik nefes alıyordum. Parmaklarımı parmaklarına geçirdim ve ellerini dudaklarıma bastırdım.

Maggie.

Bu kız beni mahvetmiş, temelden sarmıştı ve tüm inançlarımı yok etmişti.

Maggie.

Bildiğim tek şey.

"Maggie."

Kendimi bırakmıştım.

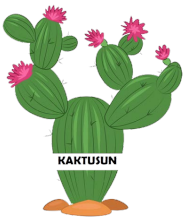
William ~ Günümüz

Odanın karşı tarafında duran Blake'e baktım. Haklıydı. Korkaktım ama en başta inandığı nedenlerden dolayı bunu söylemiyordu.

Korkaktım, çünkü kaçmıştım.

Böyle olmasına izin vermemeliydim. Asla vazgeçmemeliydim. Yine de hiç yalan söylememiştim.

Maggie'ye olan hislerim hiçbir zaman değişmemişti.

On Üçüncü Bölüm

William ~ Günümüz

Kapı çaldığında, sırtım dönük bir şekilde yatağın kenarında oturuyordum. Cevap vermediğim hâlde kapı açılmıştı. Buna şaşırmamıştım. Arkamda duran kişinin suçluluk duygusunu hissedebiliyordum. Nefes sesi odayı doldurmuştu.

Grace, "Gelebilir miyim?" diye sordu.

Omuz silktim ama onun olduğu tarafa bakmıyordum.

Hareket ederken gelişigüzel bir biçimde, "Blake şu an bana çok kızgın," dedi. Mutfak lavabosundaki muslukla oyalanıyordu. Eline bir süngerr alıp lavaboyu ovalamaya başlamıştı. Dikkatini dağıtmak istiyordu. "Sanırım sen de kızgınsın." Bu sefer kelimeler ağzından gelişigüzel çıkmamıştı.

En sonunda omzumun üzerinden kardeşimin eşine baktım. "Anlamıyorum, Grace. Sen beni tanıyorsun. Öyle bir şey yapacağımı nasıl düşünürsün?"

Arkasından baktığımda, omuzları düşmüş, başını eğmişti. Konuştuğunda sesi alçak çıkıyordu.

"Sen gittikten sonra neler oldu bilmiyorsun. Yılbaşı için eve gelmedin, aramayı kestin, Blake sana düğüne gelmen için yalvarırken bahaneler uydurdun. Ona bunu yaptığın için sana çok kızgındım. Onu incittin, Will." Durdu. Belli ki doğru kelimeleri seçmeye çalışıyordu. "Maggie ile ilk karşılaştığımda, Jonathan muhtemelen beş aylıktı. Sana yemin ederim o an kalbim duracak gibi oldu. Seni çoktan kendinden başka kimseyi düşünmeyen pislik bir adam olarak mimlemiştim. Seni öyle bir sıfatla anmak çok kolaydı. Onunla konuşmaya, birtakım cevaplar almaya çalıştım. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sordum." Bana doğru baktı. "Tabii ki iyi olduğunu söyledi. Bilmem gerekirdi." Derin bir nefes çekti.

Kalbimi ele geçiren acı ve kırgınlıkla başa çıkmaya çalışıyordum. Grace'i arkadaşım zanneder, aileden bilirdim.

"Will, gerçekten özür dilerim."

Kafamı sallayarak diğer tarafa baktım. "Ben de."

Küçük konuk evinden çıkıp kendimi karanlığa attım. Gece boğucu, ağır ve yoğundu. Dünya sessiz ve sakindi. Sessizliğin içinde nefes alıp vererek, ellerimi ceplerime soktum. Blake'in evinin etrafında dolanıyordum. Çakıl

taşları botlarımın altında sesler çıkartıyor, sesler uyuyan sokağın sonuna gelirken yankılanıyordu.

Soğuk akşam havasını içime çektim. Çevremdekilere, uyuyan kasabaya bakarak kalbimdeki sevdaya kulak verdim.

Aptaldım. Bunu biliyordum. Kendime böyle yaparak eziyet ediyordum. Ama konu Maggie olunca aptallaşıyordum. Onu gördüğüm an afallıyordum. Yıllardır her şeyi bir kenara bırakıp inkâr ederek yaşamak delilikti. Şimdi ise tüm bunlar beni ele geçirmek için geri geliyordu. Kendime bile burun kıvırıyordum. Aldırmamaya çalıştığımda ise daha çok üstüme geliyor gibiydi.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim. Yılın ne vakti olursa olsun, her zaman canlı gözüken kereste deposunun arkasındaki gür ormanlığın karanlığına girmeden önce, bir an düşündüm. Bu kısa yoldan milyonlarca kez, kendimize yalanlar söyleyerek geçmişizdir. Asla ayrı kalamayız diye düşünüyorduk. İkimiz de vazgeçecek kadar cesur değildik.

Ama iki haftalığına da olsa, o benimdi.

Eski yolun üzerindeki devasa ağacı geçtim. Yol üzerinde kubbesi olan bir cennete uzanıyor gibiydi. O ağaca yaslanışını hayal ettim. Dünyalarımız şehvet ve gülücüklerle birleşirken, kalbi benimle atardı ve salak gibi bir geleceğimiz olduğuna inanırdık.

Sessizce ilerleyerek ağaçların ve çalıların arasından geçtim. Ruhu sanki ciğerlerimdeki havayı emiyordu. Anı-

lar o kadar canlıydı ki nefes alamayacak gibi olmuştum. Sığınağın yanına geldiğimde donakaldım. Bir zamanlar özgürlüğümü kazandığım bu yer şimdi beni esir ediyordu. Otlar yoğunlaşmış ve büyümüştü. Kendimi adım atmaya zorlayarak çiğle kaplı uzamış çimenlerin üzerine bastım.

Meşe ağacına yaslanınca, bunun bana ağır geldiğini düşündüm. Göğsümde dinlenişini, yüzündeki özgür gülümsemesiyle parmaklarının parmaklarıma kenetlenmesini neredeyse hissedebiliyordum.

Sessizlikte sanki gülüşünü duyabiliyordum.

William ~ Eylül, Altı Yıl Önce

Onu tutmak ve hiç bırakmamak istiyordum. Bedeni bedenime karışmıştı. Çıplak teninin sıcaklığı vücudumun tamamına yayılmıştı. Aylardır onun benim olacağı günü bekliyordum. *O* kelimeler ağzından çıktığında nasıl hissedeceğimin hayalini kuruyordum. Bu gerçekle kıyaslandığında hayallerim bunun yanında bir hiç kalıyordu. Kurduğumuz bağ mükemmeldi.

Maggie, küçük yatağımda bana daha da sokuldu ve kolumu etrafına sardı. Vücudunu bir titreme almıştı.

Burnumu vanilya kokan saçlarına getirdim. Arkasından sarılırken yanağımı yanağına dayadım. Dudaklarımı kulağının altında gezdiriyordum. "İyi misin?"

Sırtının üzerinde döndü. Ona bakabilmem için dirseğiyle destek aldı. Gözlerinde şefkat vardı. Yavaşça başı-

nı sallarken yanağına dokunup gülümseyişini hissettim. Yutkundu ve yüzüme baktı. Alt dudağını ısırıyordu. Endişemi azaltmak adına sessizce konuşurken utanmış gibi görünüyordu.

"Bu şekilde olacağını hiç hayal etmemiştim."

Onu öpmek için eğildim. Nazikçe dudaklarımı dudaklarına değdirdim. Elimi kaydırarak ensesinden tuttum.

Bilmesini istediğim tek şey, dokunulmanın ona acı vermemesi gerektiği ve sevilmenin güzel bir şey olduğuydu.

Parmaklarım saçlarındayken, "Seni seviyorum, Maggie," diye mırıldandım.

Yumuşak elini boynuma doladı ve o da beni öptü.

~

Ertesi gün çok zor geçmişti. Izdırap dolu saatlerin geçmesi için yalvarıyordum. Tüm gün boyunca Blake ve Grace yanımda oturdu. Eminim Blake beklenmedik bir şekilde o geri gelir diye benim koruyuculuğumu üstlenmişti. Bir saldırı bekliyormuşçasına sürekli camdan dışarı bakıyordu.

Evet, bu sabah zonklayan, siyah ve mavi karışımı bir renge bürünmüş bir gözle uyandım ama ne Troy'u ne de başka bir tehdidi düşünmedim. Şu an önemli olan tek şeyin Maggie'nin özgür ve benim olmasıydı.

Bu kadar mutluyken, olumsuz şeyler düşünmek gerçekten çok zordu.

Onu tekrar görebilmek için evden çıkmayı dört gözle bekliyordum. İçimi bir beklenti kaplamıştı. Bu gecenin nasıl olacağını düşünüyordum. Aramızdaki tüm duvarlar yıkılacaktı.

Grace kanepenin diğer ucuna kıvrılmıştı. Dizlerini kırıp ayaklarını yastıkların içine sokmuştu. Bir eliyle kanepeden destek alarak başını tutuyordu. Aklımdaki düşünceleri okumaya çalışır gibi bakıyordu.

"Dik oturur musun, William? Beni endişelendiriyorsun. İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

İç geçirdim. "İyiyim, Grace... Gerçekten." Yola bakmak için perdeyi aralayan Blake'e doğru baktım. Anlaşılan ikisi de endişemi farklı yorumlamıştı. "Blake, durur musun artık? Gelirse gelsin. Gerçekten umurumda değil."

Blake döndü. "Anlamadın değil mi, William? Olay çıkarttın ve hiç önemli değilmiş gibi oturuyorsun."

Dudak büktüm. Troy'un yoluma koyacağı taşlarla bir bir mücadele etmekten mutluluk duyardım. Buyursun gelsin diye düşündüm. Ona *vurmuştu* ve tek düşündüğüm şey kırık bir çenenin ve on beş tane dikişin onun için yeterli olmadığıydı. Bir yanım bu işi gün ışığında bitirmek istiyordu.

"Ne dememi bekliyorsun?" Konuşurken başımı eğmiştim. "Çünkü dün gece olanlardan pişman değilim." Blake'in bilmedikleri şeylerden de, o gecenin devamında olanlardan da...

"Troy'un bunu yanına bırakmayacağını bildiğini demeni istiyorum. Yaptığını ödetmek için bir yol bulacaktır."

"On iki yaşında değilim, Blake. Beni koruman gerekmiyor artık."

Blake başını eğip sessizce güldü. "Eh, bunu dün gece ispatladın." Tekrar baktığında ifadesinde acelecilik vardı. "Buradan gidene kadar göze batma, olur mu? Benim için?"

Düşünceli bir şekilde başımı salladım. Sadece iki haftam kaldığının hatırlatılmasına gerek yoktu. "Tamam, merak etme, Blake. Dikkatli olacağım."

Saat on olmadan hemen önce, arka kapıdan dışarıya sızdım. Sabırsızlık adımlarımı ve kalbimi hızlandırıyordu. Onu görmek için can atıyordum.

Annem ve Lara birkaç saat beni tutup gözümle ilgili sorular sordular. Asla cevabını vermeyeceğim yanıtlar istiyorlardı. Blake'le gaz almak için durduğumuzda, yan kasabadan hiç tanımadığım çocukların üzerime atlamasıyla ilgili inanması güç bir yalan uydurdum. Sonra annem ve Lara'yı iyi olduğum konusunda ikna edebilmiştim ve iki saat kadar çay sohbetlerini dinledikten sonra kaçabilmiştim. Tek kurtuluşum gecenin geç saatleriydi.

Ve bu kasabanın cidden artık dedikoduya doyduğunu anlamıştım. Sadece soru sorup cevap arıyorlardı. Zaten bu zamana kadar nasıl duymadıklarını merak ediyordum. O gece sadece Blake ve onun küçük arkadaş grubu ve korkak Troy olduğu için kimse tek kelime etmemiştir

diye tahmin ettim. Bir yanım, sonuçlarına katlanmak zorunda kalacak olsam da Troy'un ne yaptığını bütün kasaba duysun istiyordu. Diğer yanım ise Maggie'nin daha fazla utanmaması için onu korumak istiyordu.

Bu düşünceleri bir kenara atmaya çalıştım. Kendi kendime *artık bitti, artık önemli değil* diyordum. Maggie benimdi. Şimdi ise onu o evden nasıl çıkarıp tamamen özgür kılarım diye düşünüyordum.

Sığınağımıza vardığımda Maggie çoktan gelmişti. Yaklaştığımı duyunca kafasını kaldırdı. Gözlerimiz buluştuğunda *o* gülüş tüm yüzünü aydınlatmıştı. Ona doğru koşarken hiçbir çekincem yoktu. Eğilerek onu kollarıma aldım.

Onu soğuk çimlere yatırdığımda, nefes nefese kalmıştı ve kıkırdıyordu.

Üzerinden çekildiğimde, "Selam," dedi. Ay ışığı yapraklardan yansıyarak yüzüne geliyordu. Gözümdeki yara izini görünce neşesi bir anda kaybolmuştu. Uzanıp parmaklarını yüzümde gezdirdi.

Bir şey söylemesine fırsat vermeden elini çekip parmaklarını dudaklarıma götürdüm.

"Buna değerdi, Maggie... Sen buna değersin. Buna inanman lazım." Onu özgürleştirecekse, o gece yaptıklarımı bin kere de yapmam gerekse yapardım.

Yüzündeki kuşku ve belirsizliği izliyordum. Anlamış gibi başını sallamadan önce gözlerini kapattı. Sanki geçmişiyle boğuşuyordu.

Bir anda gözlerini açtı. "Seni seviyorum, William."

"Bunu söylemen için ne kadar beklediğimi biliyor musun?" Bacaklarının arasına yerleşip ona daha sarıldım. Derin bir nefes aldı. Yanımda rahatlamış bir hâlde dururken sanki ruhu ruhuma karışıyordu. Gülümsedi. Gözleri açıktı. Aramızdaki duvarlar henüz yıkılmış olsa da, üç aydır âşık olduğum bu kızın böyle bakmasını seviyordum.

"Sanırım uzun zamandır biliyordum," dedi. Enseme düşen saçlarımla oynuyordu. "Neden kabullenemediğimi ben de bilmiyorum." Dudaklarını ıslattı. Dikkatini bana vermeden önce uzaklara doğru bakmıştı. "Aslında çok istediğim *bu şeyden* korkuyordum ama kaybetmekten daha çok ürküyordum."

Onu cesaretlendirerek sıktım. Beni asla kaybetmeyecekti.

"Ben normal bir kız değilim, William." Bunu söylediğinde gözleri alev alevdi. Sanki beni uyarıyor, bana bir kaçış yolu sunuyordu.

Yüzündeki perçeme dokundum. "Sence ben seni *tanımıyor muyum,* Maggie?"

Evet, kalbinin kırık olduğunu biliyordum. Hayatta nereye gelecek olursa olsun, geçmişi peşini bırakmayacaktı. Üstesinden gelmesi gereken çok şey vardı. Yine de her şeyin ötesinde onun güçlü olduğunu da biliyordum. Bunu gözlerinde görmüş, ruhunda hissetmiştim. Kibar, iyi ve güzel biri oluğunu biliyordum. Ve bildiğim bir diğer şey de onu asla sevmekten vazgeçmeyeceğimdi.

"Ben *sana* âşık oldum."

Dudağının ucunda bir gülümseme belirmişti. "İşte, bu kısmı anlamıyorum."

Onu öpmek için eğilerek, "Maggie," diye fısıldadım. Sonra geri çekildim. "Mutlu olmayı hak ediyorsun." Ve bunun için ne olması gerekiyorsa yapacaktım.

Yanağıma dokunarak başparmağını gözümün altına getirdi. "Sen beni mutlu ediyorsun."

Yüzüme yayılan gülümsemenin devam etmesi için uğraşmama gerek kalmıyordu bile.

Sonbaharın yaklaşmasıyla hava soğumaya başlamıştı. Ilık rüzgâr ağaçların arasından esiyordu. Yapraklar hışırdadıkça, Mississippi geceleri uğulduyordu. Dudaklarım dudaklarıyla buluşup akışkanlık içinde dans ettiğinde ve sadece bize ait olan bu bölgede onu soyduğumda cenneti bulmuş gibiydim. Onu sevdiğimi ve hep seveceğimi söylüyordum.

Bir elimle kendimi kaldırmaya çalışırken, parmaklarımı kirin içine sokmuştum. Diğer elim ise onun sırtındaydı. Maggie daha önce bilmediği bir hazla inledi, gözlerini fal taşı gibi açmadan önce, sımsıkı kapadı.

İfadesi hafızama ilelebet kazınmıştı. Gördüğüm en güzel manzaraydı.

Bütün hayatımı mutlu olduğumu sanarak geçirmiştim. Hâlimden memnundum. Ta ki Maggie Krieger hayatıma girip kontrolümü kaybettirene kadar... Sonra ona sahip olmanın hayatımdaki en doğru şey olduğunu anlamıştım.

William ~ Eylül Sonu, Altı Yıl Önce

Bana bir gün gibi gelse de, neredeyse iki hafta geçmişti. Gülüşlerle, öpüşlerle, nazik dokunuşlarla ve yumuşak sözlerle zaman hızla akıp gitmişti. Bulduğumuz her fırsatta kaçıp geldiğimiz yerde, geçirdiğimiz sayısız saatler boyunca, çimenler ezilmiş ve düzleşmişti. Bana göre bu, geçirdiğim en iyi iki haftaydı.

Sırtüstü yattığımızda, Maggie omzumun üzerinde dinlenirdi. Yıldızları örten yaprakları izlerdik.

Gece, "Burada sonsuza kadar böyle kalabilirim," diye fısıldadı.

Onu kendime doğru iyice çekerek, başının kenarından öptüm. "Ben de."

Avcu karnımın üzerindeydi. Benim elim ise kalçalarını sıkı sıkı tutuyordu.

"İki gün içinde gideceğine inanamıyorum," dedi. Her kelimesinden kalp kırıklığı akıyordu. "Ben..."

Baktığımda dudakları titriyordu. Yüzünü göğsüme sakladı. Gözyaşları akarken bana iyice sokulmuştu.

"Şşt... Bebeğim... Ağlama." Okulun bitmesine sadece bir yıl kalmıştı ama bu bana bir ömür gibi geliyordu. Her fırsatta ziyarete gelecek olsam da, ondan bu kadar ayrı kalmayı hayal edemiyordum bile. "Beni bekleyecek misin?" diye saçına doğru mırıldandım.

Gözyaşlarıyla başını salladı. Bana bakmak için yönünü değiştirdi.

"Sence beklemez miyim? Ben... Ben..."

Yüz ifadesinde hissettiğim her şeyi görebiliyordum.

Onu öperek sözünü kestim. *Bu* kızdan bu kadar zaman ayrı kalmaya tahammül edemiyordum. Gecelerimi yalnız geçirecektim ve ben uzaklardayken emniyette olup olmadığından endişe duyacaktım. İşkence gibi olacaktı.

Her gün, onun her parçasını içime çekmek istiyordum.

Maggie nefes nefese kalarak birdenbire üzerime çıktı. Suratını tutarken şaşırmıştım. Sıcacık gözleri hem güzel hem de bir o kadar üzgündü ama ilk kez ateşin diğer tarafında gördüğümden çok daha farklıydı. Şimdi bana bakarken, gözlerinden neşeyle beraber aşk akıyordu. Bu âdeta *hayatın* başlangıcıydı.

Bir anda, "Evlen benimle," diye fısıldadım. Şok içindeydi ve kafası karışmıştı. Geri çekilmeye çalışsa da gitmesine izin vermedim ve tekrar söyledim. "Evlen benimle... Gidelim buralardan. Okulu bitirdiğimde küçük bir daire falan alırız."

"Sen delirdin mi?" diye sordu. Elleri başımın iki yanında çimenlerin üzerindeydi. Saçları suratından omzuma dökülüyordu.

Güldüm. "Aynen."

Gülümsedi ama başını iki yana salladı. "William..." İsmim her şeyi özetliyordu. Böyle derken hem beni gerçekten ne kadar çok sevdiğini söylüyor, hem de ne kadar

korktuğunu belli ediyordu. O kadar üzgündü ki bu ona bir peri masalı gibi geliyordu. "Annemi ve kız kardeşimi bırakamayacağımı biliyorsun." Sadakat ve korku ruhuna işlemişti. Bir anda ellerini çekti.

Sesimi alçalttım. "Ben ciddiyim, Maggie. Benimle evlen. Seni seviyorum ve birkaç aylığına olsa bile senden ayrı kalma düşüncesine katlanamıyorum. Seni burada *bırakamam.* Kardeşini sevdiğini ve onunla ilgilenmek istediğini biliyorum ama sen ne olacaksın? Bana ne istediğini söyle."

"Sen gerçekten delisin." Sessizce ve kuşku içinde güldü.

Gülümsedim ve sevmekten asla vazgeçmeyeceğim bu kıza tekrar sordum. "Maggie, evlen benimle."

Üzerime atıldı ve coşku içindeydi. Mırıldandığında delirecek gibi olmuştum. Dudaklarıma doğru, "Evet," dedi. Beni derinden vurmuş, kararlılığı âdeta damarlarımdan kalbime akmıştı.

Evet.

Ormanın içinde yuvarlanırken gülüyorduk. Gelecek vadeden ellerimiz ve heyecanlı sözlerimiz sanki bir kasırga gibiydi. Onu gölgeye çekerek en yakın ağaca dayadım. Dudaklarım dudaklarındaydı ve ruhum hararetle canlanıyordu. *Ondan* başka hiçbir şey göremediğim için belki de deliydim.

"Aman Tanrım, Maggie," diye mırıldandım. "Seni ne kadar çok sevdiğim hakkında en ufak bir fikrin var mı?"

Parmaklarımı tenimin derinliklerine bastırarak, "Evet," dedi. Tek cevabı buydu.

Söylediğine tekrar güldüm. Hareketlerimi yavaşlatarak onu yeniden öptüm. Yüzünü örten saçlarından parmaklarımı boylu boyunca geçirdim ve fısıldadım: "Evet."

Elinden tuttum ve kasabanın karanlığına doğru ilerledik. Işıkları yanmayan binaların olduğu karanlık arka sokaklardan geçiyorduk. Caddenin sonunda saklanarak ona elveda öpücüğü verdim ve evin ön kapısından sessizce girişini son defa izledim.

Yarın gece, geri gelmeyecekti.

Rahatlama ve duyduğum neşeyle derin bir nefes aldım.

Geldiğim yoldan geri dönüyordum. Eve giden kaldırıma çıktım. Aklım yarındaydı. Sonra arkamdan beni izleyen kamyoneti fark ettim. Üzerime nefret çöktüğü için adımlarım yavaşladı.

Omzumun üzerinden baktığımda, sadece dört metre uzağımda olan kamyonetten gelen ışıklar gözümü neredeyse kör etti. Gözlerimi kıstım. Kendimi kavgaya hazırlarken sinirlerim zıplamıştı. Saat sabahın üçüydü ve kasaba ölü gibiydi. Tek istediğim Troy'un yalnız olmasıydı, çünkü eğer değilse başım belaya girecekti.

Blake'in yaptığı uyarı beynimin içinde dönüyordu. *Bu yaptığını sana ödetmek için bir yol bulacaktır.*

Kendimi hazırladım. Blake'e de söylediğim gibi, Troy'u elimden kimse alamazdı.

Kamyonet hızlanıp birdenbire üzerime geldiğinde geri zıpladım. Sonra cadde boyunca yoluna devam etti.

Saçlarımı ellerimle çekiştirerek ışıkların kayboluşunu izledim. Hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya ve az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Kahretsin. Bu çok aptalcaydı. Belki de Blake'i dinlemeliydim. Onun dediği gibi gecenin bir körü ana caddede dolanıp durmak yerine, yatıp dinlenmeliydim.

Yatağa geçtim. Yarın her şey son bulacağı için Tanrı'ya şükrediyordum.

William ~ Günümüz

Ormanlık alanda üzerime yorgunluk çökmüştü. Burada yaşananlar bende kafa karışıklığı ve belirsizlik yaratıyordu. Avcumu soğuk çimenlerin üzerinde gezdirdim. Maggie ve ben burada çok şey paylaşmıştık. Hem en büyük mutluluğum hem de en büyük kalp kırıklığına burada tanık olmuştum. Hangi birine katlanabilirdim, bilmiyordum. Tek istediğim ailemin güvende olmasıydı. Duygusal yorgunluğum beni ele geçirmişti. Keşke altı yıl geriye gidebilseydim ve o burada olsaydı.

Ay ışığında sarışın biri bir anda gözükmüş, gölgelerin içinde kaybolmuştu. William yavaş yavaş yürürken ayağının altındaki tuzağın ağlarına dolanmıştı. "Bekle," diye seslendi. Gölgelere doğru uzanmaya çalışıyor ama başaramıyordu.

Ümitsizlik içine işlemişti. İlerledi ve çalıların ve gecenin karanlığının içinde kayboldu.

Bir ağacın altında çocuk kendi kendine sallanıyordu. Dizlerinin üzerine çökmüş sessizce ağlıyordu.

William, "Jonathan," diye fısıldadı.

Çocuk irkilerek baktı. William soluk soluğa kalmıştı. Çocuğun yüzü kan içindeydi. "Babam çok kızgın."

Aynı şekilde nefes nefese uyanmıştım. Başımı sıkıca tutuyordum.

Ellerim dizlerimde, ayağa kalktım. Ormana giden yolda ağır ağır koştum. Uyuyan kasabanın ana caddesinde yürüyordum. İlerledikçe içimi bir üşüme kaplıyordu. Blake'in caddesini geçtim ve üçüncü sağdan döndüm.

Gidecek başka bir yerim yoktu.

Yolun ortasında durmuş, izliyordum. Bu küçük ve soluk maviye boyanmış bir evdi. Gece gölgelerle kaplıydı. İlerledim ve duvarların yanından gizlice geçtim. Elimi cama yasladım. Duvarlarda mutsuzluğu hissedebiliyordum. Bu evde hiç neşeli bir an yaşanmamıştı. İçimde kızgınlık acı ve bağlılık vardı.

Gözlerimi kapattığımda çocuğun yüzü gözümün önüne geliyordu.

Gözlerimi aralayarak kızgınlığı hissetmeme izin verdim.

Altı yıl önce beni ele geçiren öfkeyi tekrar hissediyordum. Yine aynı şekilde onun ölmesini istiyordum. Rüzgârda ilerledim. Blake'in evinin önünden geçerek kendimi dağınık yatağa attım.

On Dördüncü Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Bileklerimi çıtlattım. Battaniye açılmış, rüzgârın etkisiyle çimlerin üzerinde dalgalanıyordu. Havada hafif bir soğuk vardı. Battaniyeye uzandım, bacaklarımı altıma çektim.

Çocuklar parka koşuyordu. Amber'ın iki küçük evladı sendeleyerek kumluk alana ilerliyordu. Jonathan da hemen arkalarından onları takip ediyordu. Yardım istermişçesine, omzunun üzerinden dönüp baktı. Çenemle işaret ederek devam etmesini ima ettim.

Böyle utangaç olmasından nefret ediyordum.

Amber arkamdan büyük ve hantal kamerasıyla geldi.

"Tanrım... *Harikalar,* değil mi?" dedi. Çocuklar oynarken, kameranın lensini ayarlayarak fotoğraf üstüne fotoğraf çekiyordu. On sekiz aylık kızı tiz bir sesle gülüyor,

ses parkta yankılanıyordu. "Bazen onların benim çocuklarım olduğuna inanamıyorum."

Jonathan kahverengi gözleriyle bana baktı. Yüzüne ürkek bir gülümseme yayılmıştı. Dikkatli bir biçimde oyuncak merdivenin tepesine çıkmıştı. Oğlumun bana hissettirdiklerini tarif edemiyordum.

Dizlerime tutunarak sürekli fotoğraf çeken kız kardeşime baktım.

Gülmeden edemiyordum.

Kardeşim kendini kurtarabilmişti.

Amber, beni onu izlerken yakalamıştı. Yüzüne düşen saçlarını geriye atarken güldü.

"Ne?" Koyu ela gözleri neşeliydi.

"Senin adına mutluyum," dedim.

Amber onu seven, ona saygı duyan bir kocaya ve onun da dediği gibi harika iki çocuğa sahipti.

Amber bana bakmadan önce çocuklara göz attı. "Senin sayende."

Neden böyle söylediğini anlıyordum. Alt dudağımı ısırıp başımı salladım. "Bu doğru değil, Amber."

Kaşlarını çattı. "Sen olmasan burada olur muydum? Sence gerçekten hayatta kalabilir miydim?"

Bir anda kendimi o küçük odamızda hissettim. Eminim o da öyle hissetmişti. Korku. Korku, ilerleyip duvarlar boyunca tehditkâr bir şekilde uzanıp sanki havada asılı kalıyordu. Boğuyor ve eziyordu.

Küçük kızın yanıma gelip yatağa tırmanışını neredeyse hissedebiliyordum. Amber kollarımdayken, yüzünü saklardı. Ağlarken titrediğini duyardım. Ona her şeyin iyi olacağını söylerdim.

Dizlerime sarılıp uzaklara baktım.

"Ben kurtuldum ama sen kurtulamadın." Amber'ın yanımdaki varlığı eziciydi. Fısıltıyla konuşsa bile ses tonu ısrarcıydı.

Zorla gülümseyerek ona döndüm. "Ben hâlâ hayattayım, Amber."

"Sadece bir kısmın..." İfadesi mutsuzdu. Ve eminim benimki de öyleydi...

İçimde yanan ateş, William'ın hayalini kurduğum ve gerçeklerin artık son bulduğuna inanacak kadar aptal olduğum o gece sönmüştü. Ben... Bir hiçtim. Bomboştum. Ölüydüm. Kalbimin attığına dair tek kanıt William'dan kalma acılardı.

Bu ateşi tekrardan sadece Jonathan yakabiliyordu. Şimdi derinlerde bir yerlerde için için yanan bu ateş, anılarımdan saklı bir şekilde duruyordu.

"Sen ikimiz için de güçlü kaldın." Amber, Jonathan'ın olduğu tarafa doğru bakıyordu. Küçük kuzeni onu kovalarken, saçları önüne gelmişti. Güldü ve kumun üzerinde sendeledi.

"Bunu başarmak için bu sefer ikiniz için de güçlü olman gerektiğini biliyor musun?"

Bunu bilmiyor değildim. Anlıyordum da... Her gün

kaçıp kurtulduğumu hayal ediyordum. Sonunda özgür olmak nasıl bir duyguydu kim bilir. Her gün hayal gibi geliyordu, tıpkı William'ın bana her gece sarılması gibi. Bir yerden patlayacağını biliyordum. Çatlaklar derinleşmiş, büyümüş ve artık çökmeye başlamıştı. İkimizden *biri* düşecekti.

Ben olmayayım diye dua ediyordum.

"Bir şeyler yapmalısın, Maggie. Böyle yaşamanı daha fazla görmek istemiyorum."

"O kadar da kötü değil." Kelimeler düşünmeden ağzımdan çıkmıştı.

Dediğime inanamıyormuş gibi başını eğdi ve üzgün bir şekilde iki yana doğru salladı.

Başını çevirip çenesini omzunda dinlendirdi.

"Tanrım, bu adam tam bir korkak, değil mi?"

Onun baktığı yöne doğru başımı çevirdim. Caddenin karşısına siyah bir spor araba park edilmişti.

İçimde saklanan ateş alevlenmişti. Midem duyduğum endişeden dolayı kasılmıştı. Jonathan'a, daha sonra tekrar ona baktım. William'ın ne yapmaya çalıştığını anlamaya çalışıyordum.

Burada olmasına şaşırmamalıydım. Dün gece onu Amber'ın evinin orada görmüştüm. İki kere beni izlerken yakalamıştım. Bu sabah Jonathan'ı kreşe bırakırken ve annemin evinden çıkarken onu yine görmüştüm. Bir yanım onun planlarından korkanken, diğer yanım onun gözetimi altında olmaktan dolayı ona güveniyordu.

Amber William'ı hatırlamayacak kadar küçüktü. Yıllar boyu onunla hiçbir bağlantısı olmamıştı.

Benim gibi William da dedikodu konusu hâline gelmişti.

Onu izliyordum. Oğluma bakarken yüzünde koruyucu bir ifade vardı.

İçimi eskiden de olduğu gibi bir rahatlık kaplamıştı.

Salı günü restorana girdiğimde de bakışında aynı şefkat vardı. Kardeşimin evinin önünde dururken bunu daha çok hissetmiş, William'da kaybolmuştum.

"Belli ki bir adamın arabasında oturup parkta oynayan çocukları izlemesinin garip olduğunu bilmiyor." Şaka yapıyor gibi görünse de, ses tonundaki gerginlik onu ele veriyordu. "Cuma günü kardeşinin konuk evine yerleştiğini biliyor muydun? Onu birkaç kez gördüm. Sadece bakıp duruyor." Tüyleri ürpermişti.

Konuşurken bile gözümü William'dan alamıyordum. "O iyi bir adam, Amber. Ondan korkmana gerek yok."

Kardeşimin durgunluğunu ve düşüncelere daldığını hissetmiştim.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu.

Kafasının karıştığını anlamıştım.

William.

O benim sırrım, kalbimdi.

Yıldızların altında saatlerce beraber uzandığım güzel adam... Masal gibi olan hayatlarımız sel olup akmıştı.

Beni en çok yaralayan şeyleri onunla paylaşırken beni tutardı. Öyle bir tutardı ki kendimi inanılmaz güvende hissederdim. Kendini bana kenetleyip parmaklarını dudaklarımda gezdirdiğinde duyduğum güven bir anda coşkuya dönüşürdü.

Ona elveda dediğimde gözlerinde kalbinin ne kadar kırıldığını görmüştüm.

Her şeyi biliyordum.

"Evet." Sesim alçak çıkıyordu. "Onu tanıyorum."

Kamyonetin içinden Amber'a el salladım. Bir bahar günün daha sonuna geliyorduk. Tüm gün çocuklarımız oynamıştı ve biz de onları izlemiştik. Günün tadını çıkarmıştım. Oğlumun koşup karnının üzerinde salıncakta sallandığını ve dilediği gibi güldüğünü görünce kendimi çok iyi hissetmiştim. Birkaç saatliğine de olsa özgürdü. Güneşin sıcaklığı ve hafif esinti mükemmel bir ikili olmuştu.

Ve *onu* görmekten mutluluk duymuştum. Tekrar ortaya çıkması duygularımı harekete geçirip hayatımı karmakarışık bir hâle de soksa, onun ışığından kaçamazdım.

Bir saat kadar öylece oturmuştu. O da benimle aynı duyguları hissedebiliyor mu diye düşünüyordum.

Onu eskisi gibi sahiplenmiş miydim? Nefesini kesen bir kargaşaya mı sürüklemiştim? Bir şeylerin değişmekte olduğunu gösteren sezgileri o da hissetmiş miydi?

Beni korkuttuğu gibi onu da korkutuyor muydu?

Tanrım, ne çok istiyordum.

Peri masalları kalbime ve aklıma giriyordu. Bu masallar artık uzakta ve ulaşılması zor gelmiyordu.

Çocuk bahçesinin kenarındaki büyüyen ve birbirine karışan ağaçlara baktım. Sığınağımız orada bir yerlere gömülmüştü. Yıllardır oraya gitmemiştim. Sadece bir kere yalnız kalmak için gitmiştim. Ama orada onsuz olunca kendimi hiç o kadar yalnız hissetmemiştim. Altı yıl boyunca, buraya geri gelmeme kararı almıştım.

Şimdi...

Tehlikeli düşüncelerden arınmak için başımı salladım ve dikiz aynasından oğluma baktım.

Mantıklı düşünemediğimi biliyordum. Korkuya uyum sağlayarak, isteklerine boyun eğerek yaşamıştım. Artık bunu Jonathan'ı ve kendimi korumak için yaptığıma inanmayı bırakmıştım. En kötüsü de bunların aslında doğru olmasıydı. Yine de bir şeyler yapmazsam bu durum hiç değişmeyecekti.

Ters yöne dönerek caddeye çıktım ve eve doğru yol aldım. Garajda Troy'un arabası duruyordu. Arabamı onunkinin yanına park ettim ve anahtarı kontaktan çıkarttım.

Uzun günün sonunda Jonathan arabada uyuyakalmıştı ve kafası sallanıyordu. Onu kaldırırken gülümsedim.

Kollarımda her şey yolundaymışçasına kendini çok iyi hissediyordu. Kulağının üstüne düşen saçlarına burnumu değdirdim. Nefesini ensemde hissediyordum.

İçimde yarattığım kaos tekrar harekete geçmişti.

Aniden arkama baktım. Gözlerimi kısarak boş caddeye göz gezdirdim.

İçimi huzur kaplamıştı.

Kendimi toparlayıp içeri geçtim. Kapıyı kapatmadan önce omzumun üzerinden bir kez daha arkama baktım.

Troy, bira şişesini ağzına dikmeden önce, "Neredeydin sen?" diye sordu. Bu ses tonunu biliyordum. Bu suçlama aslında bana değildi. Onun ne kadar acınası bir insan olmasıyla alakalıydı. Üstsüz bir şekilde masaya oturmuş, baştan aşağıya beni süzüyordu.

"Amber ve çocuklarla beraber parktaydık." Mutfağı geçerek oğluma daha da sıkı sarıldım. Hayatımı benden çalan bu adama bir an için durup baktım. "Sana nereye gideceğimizi söylemiştim."

Onu tıpkı babam gibi zayıf, hasta ve acınası buluyordum ve ne zamandır böyle düşündüğümü içten içe merak ediyordum. Yıllarca onun beni kontrol etmesine izin vermiştim, o da bunu layığıyla yerine getirmişti. Bana nasıl ulaşacağını, beni zapt edeceğini çok iyi biliyordu.

Hiç hareket etmeden dudak büktü.

Bekliyordu.

Jonathan'ı odasına götürdüm ve onu orada öylece bıraktım. Olabildiğince yavaş bir şekilde ayakkabılarını ve çoraplarını ayaklarından çıkarttım. Uykusunu bölmeden gerindi ve battaniyeye kendini doladı. Saçını geriye doğru tarayarak onu alnından öptüm. "Seni seviyorum, benim canım oğlum."

Sonra ayağa kalkıp odanın dışında beni bekleyen şeyle yüzleşmeye karar verdim.

Mutfağa girip lavaboya yöneldim. Bu sabahtan kalma bulaşıkları yıkamaya başladım. Troy'a babasından geçen siniri beni artık bunaltıyordu. Kendi içimde kök salan korkuyla savaştım.

Fırtına öncesi sessizlik gibi yanıma yaklaşarak sapkınca kulağıma fısıldadı: "Seni öldürürüm, Maggie... Seni bulurum ve bu sefer öldürürüm."

Gözlerimi kapattım ve boğazımdaki düğümlenmeye engel olup ağlamamak için dudağımı ısırdım.

Başım dönüyordu, midem altüst olmuştu.

Maggie ~ Altı Yıl Önce

Karanlık eve girdiğimde kalbim hâlâ küt küt atıyordu ve gülüyordum. Kapıya yaslanıp sakinleşmeye çalıştım. Parmak uçlarımla dudaklarıma dokunarak gülüyordum.

William beni seviyordu. Sonsuza kadar onunla olmamı istiyordu. Bazen bir yazda hayatımın nasıl bu kadar değiştiğine anlam veremiyordum.

İki hafta önce, Blake ve Grace için toplandığımızda, Troy'a onu sevmediğimi söylemiştim ve böyle korkunç bir şeyi daha önce hiç yapmamıştım. Bundan önceki zamanlarda kendimi hiç savunmamıştım. Ormanda geçirdiğimiz uzun saatler boyunca William'ın bana hissettirdiklerine, gücüne güvenmiştim.

Troy'un tepkisinin böyle olmasını ve William tarafından o şekilde karşılanmasını beklemiyordum. O yumruklar, o kanlı anlar sanki ağır çekimde yaşanmıştı. Tek düşündüğüm şey benim yüzümden William'a bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğimdi.

Sonra kendime itiraf etmiştim.

Ona âşıktım.

Justin beni evimin önüne bıraktığında hâlâ titriyordum ama ona iyi olduğumu söyleyip buluştuğumuz yere koşmuştum. William gelmemişti.

Yürürken kalbimi ve beynimi endişe kaplıyordu. William'ın canı yanmıştı. William kızgındı. Sonunda tüm bunların bana değmeyeceğini anlamıştı.

Daha fazla dayanamayınca, Bayan Marsch'ın bana yerini gösterdiği anahtarları verandadaki kavanozun içinde buldum ve arka kapıdan içeriye girdim. Haddimi aştığımı biliyordum. Bu ben değildim ama William bana kim olduğumu unutturmuştu.

Kendime onun iyi olduğundan emin olmak için gittiğimi söylüyordum. Odasına girdiğimde gelmediğini görürsem kalbim kırılmayacaktı.

Üç aydır ilk defa o gece gelmemişti. Kahreden bir suçlama gibi reddedilme bana acı veriyordu.

Sonra o kelimeleri dilinden döküldü ve beni sevdiğini söyledi, ilk defa kendimi değerli bir insanmış gibi hissediyordum.

O beni gerçekten seviyordu ve hayatta istediğim tek kişiydi. Saf olduğumu bilsem de, bunun bir tepki ya da çaresiz bir yakarış olmadığını bilecek kadar akıllıydım.

Onu sevdim.

Ona kendimi *verdim*. Kafamı sallıyordum, çünkü hâlâ anlayamıyordum. Bu sevdiğim kişi için yaptığım bir fedakârlık olacaktı. Ya da o gittiğinde kendime hatırlayacağım bir anı yaratmak istiyordum. Onun hissettiği hayatı ve mutluluğu benim de hissedebileceğim aklımın ucundan geçmezdi. Her şeyin de ötesinde, artık utanmak diye bir şey yoktu.

İçinde büyüdüğüm eski oturma odasına baktım. İçerisi tamamen karanlıktı ve camdan içeriye inceden ay ışığı giriyordu.

Özleyeceğim tek şey vardı.

Yukarı çıkarak kendimi odama attım. Amber battaniyelerin altına kıvrılmış, küçük yatağında yatıyordu.

Derin bir nefes alarak kardeşimin yattığı yerdeki tümseğe göz attım. Onu bu şekilde bırakamazdım ki. Yatağa girip yanına kıvrıldım.

Yıllardır her şey ters gidiyordu.

Onu kollarıma aldım. Gergin bir şekilde uyurken, sarıldığımda rahatlamıştı. Uyanık bir şekilde William'ın dediklerini düşünüyordum. Gidişimin annemi acıtacağını, kardeşimin ise yıkılacağını bilsem de benim için doğru olanı yapma zamanı artık gelmişti.

Amber'a sıkıca sarılarak fısıldadım. "Çok üzgünüm."

Ama William olmadan yaşamam imkânsızdı.

~

Alacakaranlık bastırmıştı. Hala nem olsa da, hava diğer haftalarda olduğu gibi bunaltıcı değildi.

Ve o haftalar ne kadar da kısaydı...

Gülümseyip kollarımı göğsümün üstünde bağladım. Bu sefer kendimi korumak için değil, William'ın bana sarılışını hayal etmek ve olacaklara şimdiden heyecanlandığım için böyle yapmıştım.

William ile evlenecektim.

Ana caddedeki bankamatiğe gidip, yaz boyu Marschlarda biriktirdiğim bütün parayı hesabımdan çektim. Parayı cüzdanıma koydum. Çok olmasa da hepsini ben kazanmıştım.

Caddeyi geçip eve doğru ilerledim.

Şimdi kardeşime veda etmenin zamanı gelmişti. Başım eğik eve doğru yürürken ne diyeceğimi düşünüyordum. Onu çok özleyecektim ve iyi olması için dua edecektim.

Sağa döndüm. Kasabanın sonuna giden uzun yola gelip eve giden caddeyi geçtim. Adımlarımı sayarken, çıkan sesler kulaklarımda çınlıyordu. Bu gecenin evdeki son gecem olduğunu düşündükçe, cesaretim artıyordu. Gidecek olduğuma hâlâ inanamıyordum. Başımı soğuk havaya doğru çevirdim. Rüzgâr batıya doğru esiyordu ve havada tek bir yıldız seçilebiliyordu.

Arkamdaki motor sesini duyunca, korku sanki midemde düğümlenmişti. Onu o günden beri görmemiştim. Başımı eğdim ve hızlandım. Şu anda uğraşmak istediğim en son insan Troy'du.

Troy, "Seninle konuşmak istiyorum, Maggie," dedi. Sesi alçak ve nefret doluydu.

Onun bu nefreti içimi ürpertmişti. Kendimi neredeyse bir anda ortadan kaybolacakmışım gibi sıktım.

"Seninle konuşmak istiyorum dedim."

Koşar adımlarla yürüyordum. Sanırım Troy tam olarak ne yaptığımı biliyordu.

Kamyonet yanımda durdu.

"Maggie... Dalga geçmiyorum. Bin şu arabaya."

Ne kadar çabalasam da, omzumun üzerinden baktım. Troy'un yüzünü görünce gözlerim iyice açılmıştı. Böyle bir görüntüye karşı hazırlıksızdım. Gözlerindeki çürükler burnuna kadar inmişti. Gözündeki ve çenesindeki dikişler alınmıştı. O dikişlerin yerini büzüşük yaralar almıştı.

Troy tepkimi fark etmişti. Burun delikleri büyüyordu. "Seni uyarıyorum, Maggie... *Arabaya bin.*"

Binemezdim... Teslim olamazdım. Bir kez daha gözlerimi kapattım. Derin bir nefes aldım ve o an içimde bir şeyler harekete geçti.

Koştum.

Hava yüzüme çarparken, ayakkabılarımın tabanı betona çarpıyordu. Caddenin sonuna kadar gelmek zorundaydım.

Kamyonet yanımda durmadan önce ileriye doğru hareket etti. Kapı hızla açıldı ve Troy tam arkamda belirdi.

Kalbim çok fena atıyordu. Damarlarımdan korku akıyor, kulaklarım uğulduyordu. Nefret dolu ve çarpık düşüncelerini açığa vuruyor, lanetler yağdırıyordu.

Saçımdan tutarak çekti. Dizim burkuldu. Eklemlerim ateş gibi yanıyor, yırtılırcasına acıyordu.

Attığım çığlık boğazımı yırtıp geçmişti.

Troy elini ağzıma götürdü ve sırtımı göğsüne doğru çekti. "Kapa çeneni, orospu."

Ağzımı eliyle tutarken teninin mide bulandırıcı kir, yağ ve ter karışımı tadını hissettim. Ağzımı tıkamıştı ve çığlıklarımın yerini huysuzluk almıştı.

Beni tutmaya çalışan kollarıyla boğuşuyordum. Beni iki evin arasındaki karanlık gölgelere sürüklediğinde korku âdeta beni ele geçirmişti.

Topuklarımı yere bastırırken, ayakkabımın altını kir ve çimen kaplamıştı. Karşı koymaya çalışıyordum. Ellerini tırmalayıp avcunu ısırdım.

"Seni öldüreceğim, Maggie," Kulağıma sessizce bağırarak tehditler savuruyordu.

Daha fazla sallanmaya başlamıştım.

"Yardım edin... Lütfen... Yardım edin!" Yalvarışlarım, avcunun içinde kaybolup gidiyordu.

Evlerin izbe duvarlarının arasından geçtik ve çitle çevrili olmayan bahçelere doğru ilerledik. Bir köpek hav-

ladı, boynundaki zincir gerilmişti. Arka verandadan ışık geliyordu.

Beni nereye götürdüğünü biliyordum. Çocukken burada yüzlerce kez oynamıştım.

Gözlerimden yaşlar aktı. Uzaktaki ışıklar söndüğünde, öfkeden ve korkudan gözüm kararmıştı. Ağaçlar iki kenarda duvarlara kadar uzanıyor, karanlık bizi âdeta yutuyordu.

Troy beni yere fırlattığında bağırdım. Sırtım, ardından başım acıyla ormanın sert zeminine çarpmıştı. Dirseklerimden ve topuklarımdan güç alarak geriye doğru gitmeye çalıştım. Bana iğrenerek bakan bu adamdan çaresizce kurtulmaya çalışıyordum. Sanki benden hem nefret ediyor hem de bana sahip olmak istiyor gibiydi.

Bunun olmasına izin veremezdim. Hele ki William benim için savaştıktan, beni *sevdikten* sonra…

Dönerek zeminin üzerinde emekledim. Dallar dizlerimin ağırlığımdan dolayı kırılıyordu ve derimi çiziyordu. Nemli yaz gecesinde, yapraklar ilginç bir şekilde soğuktu ve dizimdeki sıyrıklara değince, canım yanıyordu. Küf ve çürük kokan keskin hava burnuma dolmuştu.

Tüm gücümü toplayarak ayağa kalktım. Bir el omzunda belirdi ve beni kenara itti. Sağ kalçamın üzerine düşüp yere savruldum.

Troy güldü. "Nereye gittiğini sanıyorsun, Maggie?"

Üzerime saldırarak dizlerini kalçama dayıyordu. Ağır kolunu göğsümün üzerinden geçirmişti.

Hayır. Suratına tükürdüm. "Adi herif."

Troy bağırdı. Ağzının kenarındaki tükürüğü sildi ve parmak uçlarına baktı. "Seni küçük kahpe." Yumruğu yüzümün kenarına gelmişti. "Benimle böyle konuşmana... Beni aptal durumuna düşürmene izin vereceğimi mi zannettin?"

El yordamıyla pantolonunun düğmesini açtı. Tamamen açtığında metal sesi gelmişti.

"Hayır," diye inledim. Diğer tarafa dönerek gözlerimi kapattım. *Hayır*.

Mahvolmuştum.

Hayır.

"Lütfen." *Aman Tanrım. Lütfen bana bunu yapmasına izin verme.*

Şortumu yırtarak açtı ve tek bacağımdan çıkarttı. İç çamaşırımı da bedenimden parçalayarak çıkarmıştı.

Dizlerimi birbirine bastırdım. Dizlerim sadece Troy'un çıplak bacaklarına baskı yapabiliyordu.

Bana sahip olana kadar, hayatımın başlangıcını benden çalana kadar onunla mücadele etmiştim. Parlamaya başlayan bir kıvılcım bana belki de bunun değeceğini söylüyordu.

Korku dolu gözyaşlarım artık boyun eğmişti.

Hâlâ, *hayır* diye inliyordum. Gözlerimi kapatıp Troy'un yaptığı bu işkenceden kendimi kurtarmak istiyordum.

"Bana bak."

Gözlerimi iyice sıktım.

Elini çeneme götürdü ve parklarını tenime iyice bastırdı. "Bana bak dedim."

Soluk ışığın altında gözlerimi açtığım zaman, hayatım boyunca görebileceğim en kötü şeye tanık olmuştum.

"Bunu hatırlamanı istiyorum, Maggie... Eğer benden bir daha kaçmaya çalışırsan... Bunu... Hatırla."

Çeneme iyice bastırdı ve hızlandı.

Troy hızlı bir şekilde içime girip çıkıyordu. İntikamını alırcasına sırıtıyordu ve gözlerinden memnuniyet okunuyordu. Üzerime yığıldı. Kulağıma fısıldarken yanağımı sıktı. "Bunu unutma."

Ayağa kalkmak için geri çekildiğinde, kıvrıldım. Acı içinde ağlıyor, haykırıyordum.

Gece sessizliğinde, Troy omzunun üzerinden baktı ve karnıma vurdu. Acıtacak kadar sert vurmamıştı, sadece bana ne kadar değersiz olduğumu hatırlatacak şiddetteydi.

"Ayağa kalk." Eğildi ve şortumu üzerime attı. Parçalanmış ve lekelenmişti. "Giyin."

Kemerini takıp saçlarını yatırırken ona baktım.

Ondan nefret ediyordum. *Nefret*... Tabii, bu kendime duyduğum nefretin yanında bir hiç kalırdı.

Ürkerek yırtılan şortumu bacaklarımdan geçirdim.

Aman Tanrım, ayağa kalktığımda vücudumda ve ruhumda dayanılmaz bir uyuşma hissetmiştim.

Troy elini uzattı ve ben de tuttum. Ona karşı koymak için artık bir nedenim kalmamıştı.

Karanlık gecede, beni yerle bir ettiği yerden çıkıp orman yolundan, geldiğimiz yolu geri döndük. Sokakta, kamyonetinin kapısı ardına kadar açık duruyordu. Arabanın içindeki ışık hâlâ yanıyordu ve motor çalışmaya devam ediyordu.

Kimse fark etmemişti bile.

Troy diğer kapıyı açtı ve içeri geçtim. Eve doğru gelirken dışarıyı seyrediyordum. Kaçabileceğimi düşündüğüm yere gelince, arabayı durdurdu.

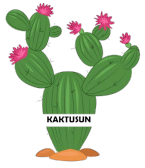
"Yarın işten çıkınca, seni almak için burada olacağım."

Kapı koluna uzanırken ona bakmamıştım. Tekrar konuşmaya başladığında ise donakalmıştım.

"Umarım seni polise giderken yakalamam ve umarım bu olayı daha da büyütmezsin, Maggie. Zaten sana inanmazlar. Bu kasabadaki herkes senin bana ait olduğunu biliyor. Ama ola ki böyle bir şey yaparsan, kardeşini bulur, aynısını ona da yaparım."

Dediklerini sineye çektim, çünkü sözünde durmasını çok iyi biliyordu. Sonra kapıyı açıp yavaşça indim.

Maggie ~ Günümüz

Troy'un nefesini boynumda hissediyordum. Tezgâhın üzerinden beni tutmuştu. Dedikleri kafamda tekrarlanıyordu. *Seni öldürürüm, Maggie.*

Bu tehdidi bana üçüncü kez ediyordu. İlkinde kalbimi paramparça etmiş, William'ı benden çalmıştı. İkincisi, boşuna çabalamış olsam da, oğlumu böyle yaşamaktan kurtarmak istediğim için olmuştu. Asıl o gece beni gerçekten öldüreceğini düşünmüştüm.

Ve bu gece hiçbir şey söylememişti. Niyetini belli ettiğinde içim ürpermişti.

Gözlerimi kapatsam da Troy'un yüzü gözlerimin önündeydi.

Yaşadığım kaos şiddetleniyor ve sona geldiğimi hissediyordum.

On Beşinci Bölüm

William~ Günümüz

Salı günü, kreşin bulunduğu ilkokulun karşısındaki sokağa oturdum. Bekliyordum. Dün tüm gün onu izleyerek çocukla ve Maggie ile olan ilişkimi anlamlandırmaya çalışıyordum. Pazar günü onları gördüğümde, bunu daha fazla görmezden gelemeyeceğimi anlamıştım. Dün sabah, Jonathan'ı okula bırakışını ve ardından annesinin evine gidişini izledim. Maggie'nin nasıl bir tepki vereceğini bilmiyordum. O öğlen onları parka kadar takip ettiğimde cesaretimi toplamıştım. Ondan ayrı kalamadığımı ve kalamayacağımı bilmesi gerekiyordu.

Mavi kamyonet okulun park yerine geldiğinde, yüzümde bir gülümseme belirdi. Doğrulup bakmaya çalıştım. Maggie arabadan çıktı. Yüzündeki sakin ifadeyi ördüğüm zaman yüzümdeki gülümseme iyice yayılmıştı.

Onu ne kadar iyi tanıdığımı neredeyse unutuyordum. Yüzünün ifadesine bakarak onun tam olarak ne hissettiğini çözebiliyordum.

Bu sabah mutluydu.

Kapıyı çekip Jonathan'ın koltuktan inmesine yardımcı oldu. Annesi çocuğun altın renkli saçlarına parmaklarını geçirdiğinde, çocuk gülümsedi. Duygulanmıştım.

Maggie bunu görmeyecek kadar kör müydü, yoksa kabullenemeyecek kadar korkuyor muydu, merak ediyordum. Sanırım ikisi arasında kalmıştı. Kıskançlık artık sinirlerime dokunmaya başlamıştı. O aşağılık herifin onu zorla yatağına alacağını kim bilebilirdi ki. Bu düşünceye katlanmak istemesem de, gittiğim günden beri biliyordum.

Oğlumun annesinin arkasından elini tutup ön kapıya doğru koşturduğunu ve dar koridorda kalabalığın içinde kaybolduğunu gördüm.

Hayır, bir gün çocuk sahibi olup sevgimi bir zamanlar olduğu gibi tekrar aileme adamayı istesem de, baba olmak çok özlem duyduğum bir şey değildi. Bütün düşüncelerimde Maggie vardı.

Araya mesafelerin girip bunca kopukluk yaşanacağı ise hiç aklımdan geçmemişti. Şimdi ise can atıyordum. Bir bebeğin yaşadığı küçük mutluluklarını, sevinçlerini, yaşanılan tecrübeleri asla bilemeyecektim. Hiç tanımadığım bu çocuk hakkındaki bu düşünceler korkunçtu. Onu sadece rüyalarımda görüyordum ve yüzü benimkine benziyordu. Korkularımı bir kenara bıraktığım zaman ise,

Jonathan'ı tanımamanın ne kadar acı verici olduğunu idrak edebiliyordum.

On dakika sonra Maggie kapıda belirdi. Park yerine bakarken tereddüt etmişti. Caddenin sonunda onu beklediğim yere bakmamıştı bile. Arabayı park yerinden çıkarttığında, döndüm ve arabayı onun arkasında duran üç arabanın arkasına koydum.

Bu aptalca mıydı?

Belki de. Artık bilmiyordum ve öyleyse bile umurumda değildi.

Nereye gittiğini biliyordum. Jonathan'ı bıraktıktan sonra dün sabah da oraya gitmişti. Neden öyle yaptığını anlamamıştım. O evde yaşadığı işkence hikâyeleri midemi hâlâ altüst ediyordu. Onu tek kelime etmeden dinlerdim. İçten içe paramparça olsam da, daha önce dile getirememesinin nedeni anlardım.

Kaliforniya'ya döndüğümde, yorgun bir hâldeydim. Sevgiyle alakalı tüm duygular için kendime duvarlar örüyor, bunu zayıflık olarak görüyordum.

Bunu kendimi korumak için yaptığımı fark etmiştim, çünkü Maggie'nin canının yandığını bilmek beni mahvediyordu. Mississippi'de kaldığım her dakika bu kalkanı ortadan kaldırıyordum.

Maggie'nin eski evinin olduğu sokağa geldim ve onun arkasından caddeye döndüm.rak,

Dün, Maggie'nin ailesinin yaşadığı evin arka tarafında yürüyüşünü izledikten sonra yoluma devam etmiştim.

Troy'un orada olduğundan emin olmak için, çalıştığı pis dükkâna doğru arabayı sürdüm. Troy'un orada olması, kısa süreliğine de olsa Maggie'nin güvende olduğunun teminatıydı.

Ama bugün değildi.

Arabadan indim ve arabayı kilitledim. Arabadan alçak bir bip sesi çıktı ve ışıkları yanıp söndü. Etrafa şöyle bir göz gezdirdim. Bu iğrenç mahallede, arabamın çok ortalık yerde olmadığından emin olmak istiyordum.

Aptal.

Yolun sonuna koşar adımlarla geldim. Burada olduğumu biri fark etti mi diye sürekli etrafıma bakıyordum. Bir köpek yanımda belirdiğinde yerimde zıpladım ve tel örgüye tosladım.

Hem korkuyor hem de sabretmeye çalışıyordum. Kalbim küt küt atıyordu.

Onunla konuşana kadar gitmeyecektim.

Dört metre ileride boş bir alan vardı. Dikenli teli ittirerek arasından geçtim. Endişeli olduğum içi durup tekrar etrafıma baktım. İlerlerken, adımlarımı mümkün olduğunca sessiz atmaya çalışıyordum. Gün ışığında, etrafı kolaçan ederek yürüyordum. Yürürken otlar dizlerime değiyor ve kotum hışırdıyordu. Eski lastikler ortaya rastgele dizilmişti ve arka tarafta bakımsız bir salıncak vardı.

Üzüntüm artmış, bir an için bu duvarların yıkılmasını istemiştim.

Arsanın sonunda ağaçlar sınırı belirlercesine dizilmişti. Ağaçların gövdeleri uzundu ve dalları birbirine girmişti. Bütün bahçeye gölge yapıyordu. Gölgede durup ağaçlardan birine elimle dayandım ve Maggie'nin eski evine baktım.

Öfkeyle karışık duygularımı anlamakta zorluk çekiyordum ve benliğimi ele geçiriyordu. Üzüntü ve aşkı, merhamet ve şehveti, kızgınlık ve kalp kırıklığını artık saklayamıyordum, çünkü nasıl başa çıkacağımı bilemez hâldeydim.

Çöple dolu pislik içindeki yere bir anda düştüm ve içeriden gelen sesleri dinledim. Aramızdaki tek şey derme çatma bir çimenlik ve eski bir kapıydı. Farkında olmadan, onu gördüğüm an sanki ele geçirilmiştim. İki saat boyunca, orada oturup düşüncelerin ve anıların içinde kaybolmuştum.

Kapı kolu oynayıp arka kapı açıldığında yerimden zıpladım.

Maggie, omzunun üzerinden seslenerek, "Yarın görüşürüz," dedi.

Dışarı bir adım attı ve arkasından kapıyı kapattı. Kapı kolunu sarsarak tam kapandığından emin oldu. Yavaşladığını, sanki aniden şaşkına dönüp ayaklarının yere zincirlenmesini izledim. Sırtı bana dönük bir şekilde bir eli kapıdaydı. Vücudu sabit duruyordu.

Ona dokumayı deliler gibi istesem de, ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Ağaçların ardından yavaşça yaklaştım. Dikkatle attığım her adım beni ona yaklaştırıyordu. Beni hissettiğini, varlığımın farkında olduğunu biliyordum. Derin bir nefes aldı ve kollarını iki yana bıraktı.

Arkasını dönmeden bekledi.

Bir adım kala durdum. Vücudu benimkiyle aynı anda inip kalkıyordu. Zorla aldığım nefes, onun kesik nefes alışlarıyla uyumluydu. Rüzgârla uçuşan kestane rengi saçları yüzüme geliyordu. Tatlı kokusu burnuma doluyor, duygularımı harekete geçiriyordu. Parmaklarım öne doğru kıpırdandı saçlarını tutarken ne kadar yumuşak olduğunu hatırlayınca.

Onu istiyordum.

Maggie'nin titremesini ben bile hissedebiliyordum.

Kollarımı ona doladım, avuçlarım karnının üzerindeydi.

Yanak yanağaydık. Tenlerimiz birbirine değiyordu.

Yanıyordum.

Burnumu çenesine götürdüm ve kulağına fısıldadım: "Seni sevmekten nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum."

Ben onu tutarken titriyordu. Ellerimi tutuğunda ağlamaklı olmuştu. Vücudunu vücuduma bastırdı. Daha çok yaklaşabilmek için başını eğdiğinde, boynunu açık bir şekilde görebiliyordum.

Beyaz tenine yüzümü yasladım. Duygularım harekete geçtikçe, onu daha da sıkı tutuyordum. Bu duygular uzun zamandır açığa çıkmadığı için, bana neredeyse acı veriyordu. Dudaklarımı tenine iyice bastırmıştım.

Maggie ismimi fısıldadı.

Kontrolümü kaybetmiştim.

Bir anda onu sarmalayıp duvara dayadım. Dudaklarım dudaklarıyla sabırsız ve ateşli bir şekilde buluşmuştu. Elimi saçlarına götürdüm, dokunmak için can atıyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, ona daha sıkı sarılıyor, daha çok öpüyordum.

İnleyerek ağzını açtı. Sanki hıçkırıyordu. Benim de uzun süredir bastırmış olduğum hıçkırık içimde bir yerlerdeydi.

Bu kızı çok seviyordum. Hem de çok.

"Maggie... Tanrım... Maggie," diye mırıldandım. Onu sanki bir solukta içime çekecektim. Âdeta içimdeki boşluğu doldurmaya çalışıyordum. Gözyaşları ellerime gelmişti ve bir an için kendini bıraktı, o da beni öptü.

Yüzünü tutarak ona baktım. Kahverengi gözlerinde aşk ve utanç vardı. Dudaklarında ise saklı bir gülümseme duruyordu. Hatırlamaya, hafızasına kazımaya çalışır gibi, ürkekçe parmak uçlarını yüzümde gezdirdi. Gittiğinde sanki benden bir şeyleri de beraberinde götürmek istiyordu. Dokunuşu içimi ürpertmişti. Acıyı tenimde hissediyordum. Bu öyle bir sancıydı ki dayanabileceğimi sanmıyordum. Dokunuşundan, kendini bıraktığı belliydi ama gözleri çok üzgün bakıyordu. Kendini serbest bırakamayacağını biliyordum.

"Hayır," diye yalvardım. Dudaklarım aceleci ve güçlüydü. Beni bıraktığında ondan uzaklaşmak yerine yapmam gerektiği gibi öpmüştüm.

Israrcı ellerim ince kollarında geziniyordu. Nazik boynuna, göğsüne ve kalçalarına gitmesin diye yalvararak dokunuyordum.

Lütfen.

Gitmesine izin veremezdim, buna katlanamazdım ama çoktan gittiğini biliyordum. O gece kaçtığı uzak yere geri çekildiğini biliyordum.

Yüzünü tutarak, "Lütfen, Maggie," dedim. "Bırak hayatına gireyim."

Gözlerini başka bir tarafa çevirdi. "William, yapamayacağımı biliyorsun."

Aramızdaki boşluğu kapatmak için ona daha da yaklaştım. Başının iki kenarından tuttum. Yanaklarımı yanaklarına değdiriyordum. "Neden... Neden olmasın? Neden senin olamıyorum?" Dudaklarım çenesindeydi. "Neden böyle bir hayatı seçtin?"

Maggie duygularıyla boğuşuyordu ve yüzünü boynuma doğru bastırarak sakladı. "Ben seçmedim."

Beni çenemin altından öpüp okşadı omuzlarımdan tutarken.

Sonra beni bir anda itti.

Tökezlemiştim. Yıllardır ona duyduğum kızgınlığın son kırıntısı onun acı dolu bakışıyla son bulmuştu.

Koşmak için döndüğünde onu bileklerinden tuttum. Bana doğru bakamasa da, bu sefer geri çekilmemişti.

"Bu sefer senden uzaklaşmayacağım, Maggie... Ne senden ne de Jonathan'dan. İkiniz için savaşacağım."

Sözümü tutmamı istercesine ellerimi sıktı. Sonra bir eliyle ağzını kapattı ve gitti. Arkasından gitmedim. Sadece evin etrafında kayboluşunu izledim.

Canımın bu kadar yanacağını hiç tahmin etmezdim. Altı yıl önce, ondan böyle uzaklaşmak kadar acı veren bir şey olmayacağını düşünürdüm.

Ama yanılmıştım.

Kalbim ve bedenim hâlâ onun dokunuşunu hissediyordu. Bu duyguyu ortaya çıkaran sadece Maggie'ydi. Annesinin bahçesinden geçip gecekonduların olduğu caddeye girerken bacaklarım güçsüzdü ve ayaklarım ağırlaşmıştı. Spor arabama binerken, verandasından kilim çırpan ve meraklı gözlerle bana bakan yaşlı teyzeye çok dikkat etmedim.

Maggie'nin hayal kırıklığı yaratan sözlerinden başka hiçbir şey umurumda değildi.

Umurumda değildi.

William ~ Eylül, Altı Yıl Önce

"Bu sabah çok mutlusun. Bahse girerim, yarın gideceksin diye sabırsızlanıyorsun." Annem böyle dalga geçse de, kelimelerin ardındaki üzüntüsünü sezebiliyordum. Her gidişimde ağlardı. Yıllardır, bir gün temelli gideceğime ve asla dönmeyeceğime inanırdım. Elbette ziyarete gelecektim ama annem de ben de asla eskisi gibi olmayacağını biliyorduk.

Şimdi ise geleceğin bana ne getireceğini bilmiyordum. Maggie Los Angeles'ı sevip orada evimiz olsun isteyecek miydi, buradan ayrılmak onu iyileştirecek miydi, geçmişinden uzaklaşabilecek miydi, bilmiyordum.

Ya da burayı özleyip geri mi dönmek isteyecekti?

Umarım geri dönmek istemez diye düşünsem de, Maggie nereye gitmek isterse istesin bundan mutluluk duyacaktım.

Anneme gülümsedim. "Size... Güzel haberlerim var."

"Öyle mi? Nedir?"

"Bu akşam söyleyeceğim."

"Şimdi de annenden sır mı saklıyorsun, William?"

Ona sarıldım. Kucaklarken, "Seni gerçekten özleyeceğim, anne," dedim.

Sırtımı sıvazladı.

"Yılbaşında döneceksin. Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçecek." Beni biraz daha sıktı. "Sadece bir sene kaldı." Sanki kendine söz verir gibiydi.

Suçluluk duygusu mideme oturmuştu. Annemin kendini benim yerime koyduğundan emin olsam da, bu yaz Maggie'yle de çok ilgilenmeye başlamıştı. Maggie ile olan ilişkimi saklarsam, incinebilirdi.

"Seni seviyorum, anne."

"Seni ne kadar çok sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

~

Kapımdan tıkırtı geliyordu. Omzumun üzerinden baktım.

Blake, sırıtarak içeri bakıyordu. "Ne yapıyorsun burada?"

Omuz silktim ve güldüm. Ne yaptığım gayet *açıktı.* O sırada yatakta ağzı açık olarak duran valize bir gömlek daha yerleştiriyordum. Eşyalarımın geri kalanı etrafta üst üste duruyordu. Geriye bir tek banyodaki eşyalar ve sabah için giyeceklerim kalmıştı.

"Mississippi'den tekrar kaçıyorsun, ha?" Blake yatağıma atlayıp uzandı. Bacağıyla yatakta duran kotlarımı ittirdi ve kollarını başının altına aldı. İşte giydiği ayakkabıları pislenmişti ve çamur içindeydi.

"Kardeşim, yatağımdan botlarını çeksene."

Blake ayağını iyice bastırdı. Gömleklerin bir kısmı yataktan yere düşmüştü.

Başımı salladım ve gülmeden edemedim. "Tam bir adisin."

Blake gülüyordu. "Bu yüzden seviyorsun beni, değil mi küçük kardeşim?" İç geçirip tavana baktı. "Seni özleyeceğim, Will. Yakınımda olmayacak olman berbat bir şey."

Toplanmayı bıraktım ve ona baktım. "Evet, ben de seni özleyeceğim."

Bana baktı. Bakışları keskindi. "Bak, sana bir şey sormak istiyordum. Gelecek yaz düğünümde sağdıcım

olmanı istiyorum." Elini ağzına götürdü. Yatağın kenarına oturmuştu ve sırtı bana dönüktü. Omzunun üzerinden bakmadan önce bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Sen benim en iyi arkadaşımsın, Will. Kardeşim olman ya da olaman önemli değil. Orada yanımda durmasını istediğim tek kişi sensin."

Birbirimize çok yakındık, fakat böyle şeyleri çok az konuşurduk. Anlamıştım. Her şey değişiyor gibiydi. Yetişkin hayatına adım atarken, hayatlarımız sanki hızla akıyordu.

"Elbette, Blake. Hayatta kaçırmam."

Bir an için birbirimize baktık. Sakladığım sır dilimin ucundaydı. Kendimi suçlu hissediyordum. Ağabeyimden bir şey saklamaktan nefret ediyordum ama söylemek için henüz hazır değildim. Aileme ondan bahsettiğim zaman, Maggie'nin de yanımda olmasını istiyordum. Onu ne kadar çok sevdiğimi ve bunun basit bir yaz aşkı olmadığını görmelerini istiyordum.

Yönünü değiştirerek bir bacağı yataktayken bana baktı. İfadesinde korku vardı. "Evleneceğime hâlâ inanamıyorum. Dürüst olmak gerekirse, korkuyorum."

Kaşlarımı çatmıştım. "Ne demek istiyorsun? Tereddütlerin mi var?"

Blake omuz silkti. "Hayır, tereddüt etmiyorum. Sanırım, sadece korktum."

Korku. Bu duyguya hiç yabancı değildim ama benim korkularım tamamen farklı yöndeydi. Kıyafetlerimin bir

kısmını daha valize yerleştirdim. Gelecek hakkında düşünmek için *gerçekten* hiç kendime zaman yaratmadığımı fark etmiştim. Maggie ile ilgili olan kararlarım hep fevriydi ve içgüdüseldi. Kardeşimin duyduğu endişeleri neden ben de duymuyorum diye kendimden şüphe etmiştim.

Blake boynunu esnetip dikkatini yere vermeye devam etti.

"Ama onu seviyorum. Onunla olmama düşüncesi beni deli ediyor." Gülüp bana baktı.

İşte, şimdi anlayabiliyordum.

~

Arka kapı arkamdan kapandı. Gece üzerimi örtmüştü. Ayın olmadığı gökyüzünde milyonlarca yıldız vardı. Bunun mükemmel geçen bir yaz olduğunu düşünerek ayaklarımı verandanın tahta döşemelerine uzattım.

Kendimi hiç bu kadar tedirgin ve heyecanlı hatırlamıyordum. Bu evden son çıkışım olabilirdi. Bu gece hayatıma yeni bir sayfa açıyordum. İlişkimizi saklı tutsak da, artık Maggie geceleri görüştüğüm bir sır olarak kalmayacaktı.

Sekiz saat içinde yola çıkmış olacaktık ve geleceğimize doğru yol alacaktık. Beraber yemek bile yememiştik ama Maggie'yi herkesten daha iyi tanıyordum. O benim derinlerime kadar inmişti ve içimdeki gerçek erkeği ortaya çıkartmıştı. Beni daha iyi hissettirmiş, beni mutlu etmişti.

Duygular midemi hareketlendirince gülümsedim ve mahalleyi geride bırakıp yolun karşısına geçtim. Maggie bende bu duyguları tetikleyen tek kişiydi. Bunu yaşadığım zaman anlamıştım.

Park sessizdi. Lambadan yayılan sarı ışık bulunduğu bölgeyi aydınlatıyordu. Parkı geçtim ve yolu takip ettim. Kollarımı ona dolamak, yüzündeki heyecanı görmek için sabırsızlanıyordum.

Bunların hiçbiri bir mantıklı olmadığı için neredeyse gülecektim. Yaz tatili için eve gelmiştim ve üç ayda olabilecekleri hayal bile edemezdim. Hayatımın tepetaklak olacağı, aceleci davranacağım aklıma bile gelmezdi. Bir yolculuğa çıkacaktık. Bir kızı ölesiye seviyordum.

Maggie ile evlenecektim.

Düşünürken adımlarım hızlandı. Bir planımızın ve kalacak yerimizin olmaması önemli değildi, çünkü onu oda arkadaşlarımın yanına zaten götürmeyecektim. Önemli olan, onu sonsuza kadar onu yanımda istememdi.

Yolu hızla geçerek dalları ittirdim. Buluştuğumuz yere hiç bu kadar hızlı bir şekilde gelmemiştim. Koşarken onu görmüştüm. Göğsüm sıkışmıştı ve kalbim kaburgalarımı delercesine hızlı bir şekilde atıyordu.

"Maggie," diye fısıldadım. Yavaşça yaklaştım. Garip duygular sanki damalarımdan akıyordu.

Ortada, açık alanda yüzü dönük bir şekilde duruyordu ama saklandığını biliyordum.

"Maggie, bebeğim, ne oldu?" Titreyerek elimi omzuna koydum.

Geri çekildi.

Nefes aldım ve onu cesaretlendirmek için elimi saçlarının altından ensesine koydum. "Mag..."

Bana bakmak için döndüğünde, söyleyeceklerim içimde kalmıştı. Yüzünün ifadesi sanki boğazıma yediğim bir yumruk gibiydi. Âdeta ciğerlerimdeki bütün hava yok olmuştu.

"Maggie."

O an suratına baktım ve elimi uzattım. Dokunuşum onu sanki paramparça etmişti. Beraber geçirdiğimiz zamanlarda onu hiç böyle görmemiştim. Yüzü ifadesiz ve solgundu. Gözleri günlerdir ağlıyormuşçasına kıpkırmızıydı. Bu kızarıklığın ardındaki kahverengi gözlerde kendimi kaybederdim ama şimdi ise bu gözler *bomboştu.* Benim Maggie'm artık yoktu.

"Maggie." Onu sıkıca tuttum ve salladım. *Lütfen bana geri dön.*

Gözlerine baktığımda bir şey olduğunu hissetmiştim.

"Maggie." Dudaklarımı yavaşça dudaklarına değdirdim ve yüzünü tuttum. Onu kendine getirmeye çalışıyorum. "Maggie, buradayım. Buradayım."

Ağlamaya başladı.

"Bebeğim, ağlama... Ağlama... Şşt." Geri çekilerek başparmağımla gözyaşlarını sildim. Yavaşça gülümsedim ve nazikçe fısıldadım. "Geçti, canım, geçti. Bana ne olduğunu söyle."

Daha da yüksek sesle ağlamaya başlamıştı. Beni öpmek için birden boynuma yaslandığında gözyaşlarının tadını aldım. Elinden kaçan bir hayata tutunurcasına, parmaklarını etime geçiriyordu. Hiçbir şeyin *iyiye* gitmeyeceğini anlayınca, içimi bir korku kaplamıştı. Onunla alakalı bir şey değildi ve o an ne söylemeye geldiğini anlamıştım.

"Hayır, Maggie, bunu yapma." Bunun olmasına izin veremezdim. Ona güven vermeye çalışarak kollarıma aldım. Belki de kendime güven vermek istiyordum ama beni geri itmişti.

"Git, William," diye yalvardı. Kollarını birbirine bağlamıştı ve yere bakıyordu.

"Hayır, Maggie. Sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Dünle bugün arasında ne değiştiğini söyle." Ona doğru bir adım. Başını salladı ve tekrar geri çekildi.

"Bir şey değişmedi." Yalan söylediğini biliyordum. Doğruyu söylemek için kendini zor tutuyordu. "Ben... Annem... Kardeşim... Bana burada ihtiyaçları var."

"Bu saçmalık ve bunu sen de biliyorsun." Sinirlenmiştim. Ona doğru yaklaştım ve sinirime hâkim olarak durumu anlamaya çalıştım. "*Bana ne olduğunu söyle.*" Kelimeler ağzımdan onu suçlar gibi çıkmıştı.

Başını daha da eğdi. "Seninle gelmiyorum, William. Sen benden daha iyilerini hak ediyorsun. Bunu daha sonra anlayacaksın. Bensiz gitmen en iyisi olacak."

Sadece kendini teselli ettiğini çok iyi biliyordum.

"Yanılıyorsun. Tek istediğim sensin."

Sadece, "Özür dilerim," dedi.

"Hayır, Maggie, lütfen. Bunu yapma."

Geri çekildi. Çaresiz bir hâlde ona sarıldım. Sanki ona biri vurmuşçasına çığlık attı. "Beni rahat bırak," diye bağırdı.

Reddedilmek kalbimin teklemesine neden olmuştu.

O ise hıçkırıklara boğulmuştu.

Tek yapmak istediğim, onu rahatlatmak, ne olduysa önemli olmadığını anlamasını sağlamak ve onun hakkında hissettiklerimin değişmediğini göstermekti. Bunu halledebilirdik. Ama ona doğru attığım her adımda, Maggie daha da yüksek sesle ağlıyordu. Yerimde durabilmek için yumruklarımı sıktım.

"Seni seviyorum, Maggie." Kollarımı ona doğru çaresizce uzattım. "Yarın sabah benimle gelmen gerekiyor... Benimle *evleneceğini* söylemiştin," dedim göğsüme dokunarak. "Ve şimdi *gitmemi* mi bekliyorsun?

Ayaklarına bakarak, "Evet," diye fısıldadı.

"Hayır." Başımı dimdik kaldırdım ve çenemi sıktım. "Sensiz gitmiyorum. Beni seviyorsun, Maggie. İnkâr etme."

Başını salladı. Kestane rengi saçları yüzünü kapatıyordu. "Ben sana ait değilim, William. Buraya, anneme ve kardeşime aitim. Kekeleyerek, "Troy'a aitim," dedi.

"Hayır." Acıyla nefes verdim. Bedenim çökmüştü. Söyledikleri şeyler aklımı delip geçmişti. "Lütfen,

Maggie." Ona biraz daha yaklaştım. "Bunu yapmana izin veremem."

Magge bir adım geriye gitti ve sonunda bana baktı. Gözyaşları yüzünü ıslatmıştı. "Lütfen... Sadece... Git." Kendine daha da sıkı sarıldı. Kelimeler boğazında düğümleniyordu. "Seni artık istemiyorum."

Geri çekildim ve dimdik durdum. Kalp kırıklığını hazmetmiştim ve kızgınlığım artmıştı.

"İyi." Yanından hızla geçtim. Omzumda tenini hissetmekten nefret ediyordum. Bu sanki kaybımı daha da artırıyordu. Her adımda onu kaybediyordum.

"William, bekle," diye arkamdan seslendi.

Ona doğru dönmeden önce durdum ve toparlanmaya çalıştım. Kolları bağlı bir şekilde durmaya devam ediyordu ve gözyaşları yüzünden akıp gidiyordu.

Kalbim kırılsa da sinirime engel olamıyordum. "Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Gecenin sessizliği hıçkırık sesiyle doldu ve başını iki yana salladı.

Buz kesmiştim. Onu hiç sevmemem gerekirdi. Döndüm ve kendimi gitmeye zorlarken, kızgınlığın kalbimi ele geçirmesine artık izin verdim.

Maggie arkamdan ağlıyordu. Adımı defalarca haykırırken acı çekiyordum.

Onu duymamaya çalıştım. Kalbimden gelen sesleri de engelleyeme çalışıyordum. Bir daha asla böyle bir *aptallık* yapmayacaktım. Blake beni uyarmıştı ama onu din-

lememiştim. Maggie Krieger berbat durumda olan biriydi ve benim de kalbimi paramparça etmişti.

Yumruklarımı gözüme götürdüm. İçinde hiçbir duygusallık belirtisi olmasın istiyordum. *Lanet olsun.* Bu kız için ağlamayacaktım.

İçimden bir ses, bunun onun suçu olmadığını söylüyordu. O sadece korkmuştu. İncinmişti. Bir şey olmuştu. Etrafımda dönüp caddede duran eski bir arabanın camına vurdum. Sonra başımı ellerimin arasına aldım. Cam kırılmıştı ve canımın acısından ağlamaya başladım. İçimden dönmemi söyleyen sesi bastırırcasına yüksek sesle bağırıyordum.

Elimden kanlar akıyor, evin kenarındaki kaldırımdan yürürken yere damlıyordu. Arka kapıdan kendimi içeriye attım. Kalbim deli gibi atıyordu ve artık dünyam tamamen değişmişti. Kapının sürgüsünü öfkeyle çektim. Tezgâhın üzerinden bir bardak alıp mutfağın duvarına fırlattım. Bardak düşüp parçalara ayrıldığında evin sessizliğini bozarcasına bağırdım. Sinirim geçince, acım sanki kaybolmuştu.

Merdivenleri çıktım ve odamın kapısını ardına kadar açtım. Annemin kapısını çalıp, onu koridora çıkartıp, Maggie'ye âşık olduğumu ve beraber gideceğimizi söylemekten vazgeçmiştim.

Odamın duvarlarından acı bir kahkaha geldi.

Aptal, geri zekâlı. Ona gerçekten sahip olabileceğimi mi düşünüyordum? Onu buradan çekip çıkartacak, her

şeyi düzene sokacak, hayatını değiştirecek, onu sevecektim ve o da beni sevecekti, öyle mi? Koridordan gelen ışığın altında eşyalarımı kumaş çantaya koydum. Lanetler yağdırıyordum.

Sonra tepemde bir ışık yandı.

"Ne oluyor burada?" Annemin sesi panik içindeydi.

Kalan eşyalarımı toplamaya devam ettim. Sesim çok kötü çıkıyordu ve nefret doluydu. "Bu iğrenç taşra kasabayla benim işim bitti artık. Defolup gidiyorum."

"William..." Bana doğru iki adım attı. Nefesi kesilmişti. "William! Aman Tanrım, eline ne oldu?" Yanımda durup kolumu kendine doğru çekmeye çalışıyordu. Kan yatağa ve halıya damlıyordu.

Elimi birden çektim.

"Bir şey olmadı." Çantanın fermuarını çektim ve omzuma astım. Annemin yanından geçerken, çantanın kenarı ona çarpmıştı.

Ümitsizce bağırarak, "William, lütfen, beni korkutuyorsun. Bana ne olduğunu söyle," dedi.

Maggie'nin yüzü ve benim söylediğim o cümle aklıma geldiğinde pişmanlık duymuştum. *Bana ne olduğunu söyle.*

Alay ederek güldüm. "En başından beri, neden buradan gitmek istediğimi anladım."

Koridora çıktım. Tahta zemine ayaklarım çarpıyordu. Blake, kafası karışmış bir şekilde kapının önünde duruyordu. Ne olduğunu anlamaya çalışırcasına gözlerini kır-

pıştırıyordu. Grace yatakta, battaniyeyi göğsüne kadar çekmişti. Sanki saklanmaya çalışıyordu.

Kendimi hasta, kıskanç ve yaralı hissediyordum. Kırık kalbim, bu insanların benim için ne demek olduğunu unutuyordu. İleriye doğru atıldım ve merdivenleri ikişer ikişer indim.

"Will... Ne oluyor be? Bekle!"

Blake arka kapıya çıkana kadar arabaya binmiştim. Motoru çalıştırdım. Yola çıkarken tekerlekler hızla dönüyordu ve yoldaki çakıl taşlarını havaya kaldırıyordu.

"William." Blake'in bağırışını çok zor duyuyordum. Annemin yüzü acıyla bakarken, Blake çıplak ayaklarıyla arkamdan geliyordu. Annemin gözlerinin, yaşadığı şok yüzünden kocaman açıldığını arabanın ışıklarından görebiliyordum.

Vitesi taktım ve hızlandım. Caddeden hızla geçtim, sola döndüm ve ana caddeye vardım.

Annemin yüzündeki ifadeyi ve sevdiğim insanlara yaptığım bu şeyi unutmaya çalışıyordum. Maggie'nin yüzünü ve kalbimi paramparça eden sözleri hatırlamamak için direniyordum.

Beş dakika sonra kasaba arkamda kalmıştı.

Bir daha asla dönmeyeceğime yemin etmiştim.

On Altıncı Bölüm

William ~ Günümüz

O öğleden sonra telefonda numarayı çevirdim. Saçımı elimle harıl harıl karıştırırken volta atıyordum.

Tanrım, ben ne yapıyordum?

"Buyurun, Bergstrom?"

"Tom." Boğazımı temizledim. "Ben William Marsch." Altı yıldır tasarladığım kişiliğe geri dönebilmek için ses tonumu sabit tutmaya çalışıyordum.

"Will?" telefonun diğer ucundan kâğıt hışırtıları ve kapı sesi geliyordu. Tom sesini alçalttı. "Sana ne oldu ya? Kristina sana iftira atıp duruyor burada. Seni kovduğunu söyledi."

Kristina tabii ki bu gibi saçmalıkları yayacaktı. Onu terk etmemi gururuna yedirememesine hiç şaşırmamıştım. Gerçeği açıklamak umurumda bile değil-

di. Kristina Tom'u istediği şeye inandırırsa inandırsın, ilgilenmiyordum.

Tom, Los Angeles'ta arkadaşım olduğunu düşündüğüm az insandan bir tanesiydi. Onunla beraber çalışıyor, Kristina ve babasının işlerini hallediyorduk. Genelde iyi bir insandı. Cin gibi bir avukattı ve her durumda yasal bir boşluk bulurdu. Bir işi halletmek için kısa yol seçmekten de hiç korkmazdı. Tam da ihtiyacım olan bir adamdı.

Jonathan'ın yüzü gözümün önüne gelip kayboldu. "Dinle, yardımına ihtiyacım var."

Tom, çene çalmak ya da Los Angeles'ta olan umursamadığım şeyler hakkında konuşmak için aramadığımı çakınca, konuşmanın havasının değiştiğini hissettim. "Başın mı belada?"

"Evet." Elimi tekrar saçıma götürdüm. Tahta zeminde diğer tarafa doğru volta atmaya başlamıştım. Nereden başlayacağımı ve ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"Haydi, Will, endişelendiriyorsun beni."

Endişelenmek. Keyifsiz bir şekilde güldüm. Tom'un ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayatımın darmaduman olduğunu ve akıl sağlığımı yitirecek noktaya geldiğimi bilmiyordu.

Bir anda söyledim. "Sanırım bir oğlum var."

"Ne?"

Derin bir nefes verdim ve gerçekleri söyledim. "Bir oğlum var... Bunu kanıtlamak için yardımına ihtiyacım var."

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Will?" Sesi tedirgin geliyordu. Belki de dediklerimden şüphe duyuyordu. "Biliyorsun, ben bunlarla ilgilenmiyorum. Ne yapmamı bekliyorsun?"

Alnımı kaşıdım.

"Bilmiyorum, bir şey yap işte Tom. Sana ihtiyacım var." Güvenebileceğim başka biri yoktu. Bu durumda ondan başka beni aklını tamamen yitirmiş biri olarak değersizleştirmeyecek kimse yoktu. Öyle göründüğümü biliyordum. Gözlerimi kapattım. Geçen altı yıl için yalvarıyordum. Ona Maggie'den, onu nasıl kaybettiğimden, bunun nedeninin Troy olduğundan emin olsam da hâlâ bunun nedenini anlamadığımdan bahsettim. Jonathan'ı gördüğüm andan itibaren onun benim çocuğum olduğunu bildiğimi söyledim. "Onların tehlikede olduğunu biliyorum, Tom. Sadece nasıl kanıtlayacağımı bilmiyorum."

Tom konuştuğumuz süre boyunca sessizliğini korumuştu.

"Onları o evden çıkartmam *lazım*. Lütfen bana yardım edebileceğini söyle."

Çaresizliğimi saklamaya çalışmadım. Tom, muhtemelen yıllardır beni içi nasır tutmuş bir adam olarak tanıyordu ve bunu tam anlamasının imkânı yoktu. Sadece dediklerime inanacak kadar iyi bir arkadaşı olduğuma inanmasını umuyordum.

"Lütfen, Tom. Sadece bu seferlik. Güvenebileceğim başka kimsem yok."

Tom'un nefes sesini telefondan duyabiliyordum.

"Kahretsin... Bu..." Düşüncelerini söylemesine gerek yoktu. Durumun ne kadar berbat olduğunun ikimiz de farkındaydık.

"Öyle olduğunu biliyorum ama hiçbir şey yapmadan burada oturamıyorum."

"Şu adam hakkında neler bulabilirim, bir bakayım. Sana söz vermiyorum. Annesi senden yardım istemediği sürece yapabileceğin bir şey yok. Eğer Maggie işbirliğinde bulunmazsa muhtemelen babalık testi yaptırırsın."

Huzursuzlanmıştım. O yolu izlemek istemiyordum. Maggie bunu tehdit olarak algılardı ama Tom bir şey yapamazsa, yapmam gereken ne varsa yapardım.

Verdiğim bilgileri not etti.

"Birkaç gün bekle. Ben de neler yapabileceğime bakayım. Bir şeyler bulana kadar onlardan uzak dur. Devlet demediği sürece, o çocuk senin değil." Tereddüt etti. "Bu işe karışmak istediğinden emin misin?" Ses tonu haddimi aştığımı söylüyordu.

"Çoktan karıştım."

~

Yanaklarıma kadar ısınmıştım. Böyle bir ilgiye alışık değildim. Küçük odanın dışından karışık ve yüksek sesler geliyordu. Blake ve Grace'in evindeki mutfakta, normalde kenarda duran masa ortaya çekilmişti ve üzeri yapraklarla donatılmıştı. Önümde, üzerinde sayamayacağım

kadar fazla mum olan bir pasta duruyordu. Üzerindeki renkli krema ve süslemeler mum ışığında şekiller oluşturuyordu. Bu, sanırım görüp görebileceğim en tatlı şeydi. Ailem, İyi ki doğdun şarkısının son cümlesine gelmişti ve sağır edercesine bağırıyorlardı. Şarkıyı söylemeyi bitirdiklerinde hep bir ağızdan güldüler.

"İyi ki doğdun, Will. Sonunda bir doğum gününü beraber geçirebildik." Babam kucağında Olivia ile oturuyordu. Yüzü yorgun gibi görünse de, en küçük torununu kucağında tutarken rahat ve mutluydu.

Arkamdan annem omuzlarımı sıktı ve kulağıma mırıldandı. "Bir dilek tut, William."

Bu, lise sondan bu yana, evde geçirdiğim ilk doğum günüydü. Üniversite yıllarımda arkadaşlarımla parti yaparak kutlardım. Kristina ile beraber kutladığım doğum günleri pahalı restoranlarda geçerdi ve çok az konuşurduk. Ne gülerdik ne de eğlenirdik.

Etrafıma bakıp bana gülümseyen, benimle ilgilenen yüzleri görünce hissetmiştim... Mutluluğu. Beraberinde hüzün de vardı ama artık kendimi buraya ait hissediyordum.

Derin bir nefes aldım ve masaya yaklaşarak yirmi yedi tane mumu üfledim. O sırada dilek tuttum. Dileğim bencilce gelebilirdi ama basitti. *Lütfen güvende olsunlar.*

Mumların üzerinde dumanlar tüterken, herkes alkışladı ve bağırdı. "Doğum günün kutlu olsun."

Annem beni arkamdan tutarak sımsıkı sarıldı. "İyi ki doğdun, Will. Kaldığın için çok mutluyum."

Ona doğru baktım. "Teşekkür ederim, anne."

Emma dikkatimi çekmek için kolumdan çekiştirdi ve kucağıma tırmandı. Blake masanın karşı tarafından bana gülümserken sandalyesini çekip rahat etmeye çalışıyordu.

"Yemek harikaydı bebeğim." Blake masaya küçük tabak ve kaşık koyan Grace'e doğru baktı. Kolunu dolayarak ona sarıldı. Küçük bir öpücük vermek için eğildi ve kalkarken omzunu tuttu.

Ne kadar sıradan ve *iyiydiler*.

Geçen Pazar akşamı Maggie olayının ortaya çıkmasından bu yana pek konuşmamıştık. Tüm haftayı konuyu açmamak için çabalayarak geçirmiştik. Sanki ikimizin de bu şoku üzerimizden atabilmek için zamana ihtiyacı vardı. Yine de gözleri verdiği tepkiden dolayı özür diler gibi bakıyordu.

Ona kızgın değildim. Bunu hak etmiştim. Vaziyet böyleyken Grace'ten ve ondan nasıl tepki vermelerini bekliyordum ki?

Kucağımdaki küçük kıza sarıldım. "Bu güzel pasta için teşekkür ederim, Emma."

Başını kaldırıp sırıtırken, "Sevdin mi gerçekten?" diye sordu. Simsiyah gözleri benden onay beklercesine bakıyordu. Alnından öptüm. "Bayıldım."

~

"Bebeğim, sana bulaşıkları yıkamanda yardım edeyim mi?" Blake, Grace'in sırtına yaslandı. Elleri Grace'in kalçasındaydı ve burnunu siyah saçlarında gezdiriyordu.

Ona doğru yaslanarak, "Hallettim... Neredeyse bitti," dedi.

Başka bir tarafa bakmalıydım. Bu duyguyu yıllar önce yaşamıştım ve böyle bir samimiyete tanık olmak benim için rahatsız edici bir şeydi. Yine de kardeşim ve Grace adına mutluydum. Bırakamadığım kıskançlığım kişiliğimin bir parçasıydı. Bu bana sanki neler kaçırdığımı hatırlatıyordu.

Bir saat önce annem ve babam gitmişti. Kızlar da yataklarındaydılar.

Güzel bir gündü. Blake ve Grace'e baktığımda artık gece olduğunu anlamıştım.

"Yemek için teşekkürler, Grace. Bu akşam harika geçti."

Lavabodan beri bakarak gülümsedi. Hâlâ pişmanlık duyduğu belliydi ama bir zamanlar olduğu gibi tekrar yakınlaşıyorduk. "Bir şey değil, Will. Senin için bunu yapmaktan mutluluk duyduk."

Blake, Grace'in yanından ayrılmayarak, "Heey, hemen gitme. Bugün senin doğum günün. Bira içmez miyiz?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Emin misin?"

"Evet, çocuklar olmadan bir baş başa kalamadık. Güzel olur." Grace'in kalçalarına dokunuyordu. "Neden çocuk bakıcısı tutmuyoruz ki? Sabahlara kadar eğlenirdik."

Grace güldü ve başını salladı. Parmak uçlarında kalkarak Blake'in çenesine öpücük kondurdu. "Siz gidin ve eğlenin, ben burada kızlarla kalırım."

Blake onu tezgâha doğru bastırdı. "Beni bekleyecek misin?"

Grace bakışlarını bana doğru çevirdiğinde sanki benden özür diliyor gibiydi. Sonra dikkatini çekmek için etrafında dönen kocasına baktı. "Beni uyandırsan mesela?"

Blake, çenesine doğru, "Seni uyutmayacağım," diye fısıldadı. Grace kıkırdıyordu.

Blake onu öpmek için uzandığında ben de kapıya yöneldim. "Arabada buluşuruz." İkisi de konuştuğumu fark etmemişti bile.

Arka bahçenin sessizliğinde usul usul güldüm. Hatırladığımdan daha beterdiler. Belki de daha iyi bir hâldeydiler. Artık gelecek için kaygılanmıyorlardı. Şu anda tamamlanmışlardı ve huzur içindelerdi. Kafalarında soru işareti yoktu. Kendilerinden emindiler.

Blake'in kamyonetine doğru yasladım ve ışıl ışıl parlayan gökyüzüne baktım. Sinekler vızıldıyordu. Bu ses beni rahatlatmıştı. Gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görmüştüm. Parmak uçlarımdaki tenini hissedebiliyordum.

Hafif bir rüzgâr esti ve ağaçları nazikçe salladı. "Lütfen," diye fısıldadım.

Arka kapı kapandı. Yerimden zıpladım ve kendime geldim. Blake bana doğru yaklaşırken takındığı özür dolu ifadeye bakınca muzipçe güldüm.

"Üzgünüm." Gülüyordu.

Kilit açılınca, kapıyı açtım ve içeri atladım. "Tabii ki üzgünsün."

Bana doğru baktığında yüzünü kocaman bir gülümseme kapladı. "Öff, haklısın. Üzgün falan değilim."

Blake'in çenesini kaşıdığını fark ettim. "Eee, çok fazla konuşamadığımızı biliyorum ama ne yapacağın hakkında düşündün mü?"

Ön camdan dışarıyı seyrettim. Jonathan gözümün önüne her geldiğinde, rahatsızlık duyuyordum.

"Tüm *düşünebildiklerim* bunlar." Sesim çaresiz çıkmıştı. "Dün onu gördüm," diye itiraf ettim. Avukat geri çekilmemi söylese de iki günün sonunda onları okuldan sonra parka kadar takip etmiştim. Jonathan yanımdan geçmişti. Oturduğum bankta beni fark ettiğinde ise tereddüt etmişti. Sesini duyduğumda hissettiğim şeyleri asla unutamayacaktım.

Verdiğim selama karşılık olarak Jonathan, "Merhaba," diye fısıldadı. Masum yüzü çok fazla merak, iyilik ve korku barındırıyordu.

Bizi parkın karşı tarafından izlerken, Maggie'nin ruhu sanki yanımdaydı. Gözleriyle beni sarmıştı. Tetikteydi ama özlem doluydu.

"Benim adım William," dedim. Tereddütle elimi uzatarak parmak uçlarımı çocuğun yanağına götürdüm. Oğlumun yanağına.

Güldü ve onay alır gibi annesine baktı. Altı yaşındaydı ve babasının kim olduğunu bilmiyordu.

Maggie yavaşça ona doğru el salladı. Annesine doğru koşarken, aynı zamanda karşı taraftan bana bakıyordu.

Dikkatimi Blake'e verdim. Bunun beni ne kadar etkilediğini anlamasını istiyordum. "Onunla ilk defa konuştum."

Şaşırdığı için gözleri kocaman açılmıştı ve sevgiyle baktı. "Ahh... Bu gerçekten zor olmalı. Nerede?"

"Annemlerin oradaki küçük parkta..."

Bir çocukla karşılaşmak için tuhaf bir yer olduğunu düşünürcesine kaşlarını çattı. Oranın benim için ne anlama geldiğini bilmiyordu. Ne kötü...Kimse Maggie'nin benim için ne kadar önemli olduğunu ve onun benim hayatımı nasıl değiştirdiğini bilmiyordu. Bunu Blake'in bilmesini istiyordum.

Kayboluşumla yüzleştiğimden torpidonun ışığının altında kotumun dikişleriyle oynayarak dikkatimi dağıtıyordum.

"Biz evlenecektik." Yüzüne bakmasam da Blake'in verdiği tepkiyi hissedebiliyordum. Şok olmuştu. Direksiyonu iyice sıktı ve sessizce küfretti.

"O sabah benimle gelmesi gerekiyordu," diye devam ettim. Hatıraların içinde kaybolurken başımı iki yana salladım. Beni nasıl da heyecanlandırıyordu? Onu eşim olarak hayal etmiştim. "Onu Kaliforniya'ya dönerken Las Vegas's götürerek sürpriz yapacaktım. Kredi kartımla çok güzel bir otel odası tutacaktım çünkü öyle bir şeyi hiç yaşamadığını biliyordum." Çektiğim acıyı hep bastırmıştım.

İçerlerde bir yerlerde durduğunu biliyordum, gündüzleri öfkede maskeleniyor ve geceleri rüyalarımda açığa çıkıyordu. Şimdi ise gözümün önünden hiç yaşanmamış görüntüler akıyordu. "Tanrım... Sadece istemiştim..." Burnumdan soluyarak yan camdan dışarıya baktım. "Aptalcaydı."

Işıklara gelince bana delici bir bakış attı. "Sen buna gerçekten inanıyor musun Will? Bunun adı *aşk*. Bize saçma şeyler yaptırtabilir ama bu bizi aptal yapmaz."

Kardeşimin yüzündeki şiddete bakıyordum. Emin olmayarak başımı salladım. Yıllardır bu duygudan saklanıyordum. Acımın sebebini korkumdan zannediyordum. Artık yapamıyordum. Vicdan azabıyla, kendimi serbest bıraktım. "O gece çok sinirliydim. Bana burada kalacağını söyledi ve onu kaybettim." Yutkundum. "Acısını senden ve annemden çıkarmıştım. Seni ve Grace'i kıskanıyordum. Sende olan şeyin bende de olmasını istiyordum. Ben de sevilmek istiyordum. Bu bencilceydi ama nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Blake... Keşke ne kadar üzgün olduğumu bilsen...Sizi bilerek üzmek istemedim ama üzdüm işte."

Yaptığım itiraftan dolayı belli ki canı yanmıştı. Sonra başını anlayışla salladı. "Anlıyorum, Will. Evet, beni de, annemi de, babamı da üzdün ama şimdi her şey daha mantıklı." Işıkları geçince hızlandı ve bana baktı. "Zamanında bizi bırakıp gitmiş olabilirsin ama sana ihtiyacımız olduğunda geri döndün. Lara Teyze öldüğünde annem için buradaydın. Kızlarım sana bayıldı. Sen *kaldın*." Kaş-

ları birbirine yakınlaşmıştı. "Ne olursa olsun sen benim en iyi arkadaşımsın."

Çenem titremişti. "Yaptığım bunca şeyden sonra bile umarım benim de senin için aynı duyguları beslediğimi biliyorsundur."

Bir an için ciddileşti. "Keşke daha önce fark etseymişim... Bunca zamandır gözümün önünde olan bir şeyi görmemem için kör olmam gerek."

"Bunu bir sır olarak sakladık, Blake. Bilmemen gerekiyordu."

Karşı çıkar gibi kaşını kaldırdı. "Grace biliyordu," derin bir nefes aldı. "Her şey ortaya çıktıktan sonra bana o yaz boyunca aranızda bir şeyler olduğunu önceden de bildiğini söyledi." Elini yüzüne götürdü. "Olan biteni nasıl kaçırırım ya? Sanırım seni hayal kırıklığına uğrattım."

Kaşlarımı çattım. "Bu çok saçma Blake."

Omuz silkti. "Ama öyle oldu."

Çok iyi bildiğim bu küçük kasabayı izlemek için diğer tarafıma döndüm. Camdan yansımam gözüküyordu. "Bu kadar çok zaman geçmesine rağmen hiçbir şey değişmemiş. Ben hâlâ aynı kızı istiyorum sen de ondan uzak durmamı söylüyorsun."

Arabanın içinde ağır bir hava vardı. Blake'in ses tonunda pişmanlık vardı. "Hiç yanılıyor olabileceğimi düşünmedin mi?"

Gözlerimi kapattım. Altı yılı kardeşimin haklı olduğunu düşünerek geçirmiştim. Blake'e baktım. Keşke biri

çektiğim acıyı anlayabilseydi...Neredeyse ona rüyalarımda Jonathan'ı gördüğümü anlatacaktım ama bunu kelimelere dökemedim.

Blake sağa döndü ve kasabada toplamda üç tane bulunan barlardan birinin önüne geldi. Park yeri neredeyse doluydu. "Bu sorun çözülecek Will. Çözülmek zorunda."

Blake çok kesin konuşmadığı için dediklerine kulak asmamıştım.

"İki bira lütfen." Blake sesini duyurabilmek için barmene doğru eğilmişti.

Dirseklerimi yukarda tutarak sırtımı bara yasladım. İçeride katlanması zor bir kalabalık vardı. Hoparlörden Amerikan folk müziği yayılıyordu. Nadiren geçen kızlar kendilerini kadın gibi göstermek için kovboy çizmeleri ve oldukça açık seçik şortlar giymişlerdi. Kovboy şapkaları içindeki adamlar taburelerinden ve sandalyelerinden geriye doğru kızlara bakıyordu veya bilardo masasının üzerinden kur yapıyorlardı.

Blake'in ısmarladığı birayı aldım. Sırtıma vurdu ve şişesini havaya kaldırdı.

"Güzel günlere, küçük kardeşim."

Şişemi Blake'inkine vurarak, "Güzel günlere," dedim.

Geçen senelerle alakalı bunaltan soruları bir yana bırakmıştık. Blake de ben de kendimize hoşgörülü bir ortam yaratmıştık. Eskiden olduğu gibi birbirimizle alay ediyorduk ve durmadan gülüyorduk. Tanıdık yüzler selam vermek ve şakalaşmak için yanımıza geliyordu. Blake bana

kasabayla ilgili tüm dedikoduları vermişti. Kimin kiminle beraber olduğunu kimlerin kasabada yeni olduğunu anlatıyordu.

Konuşmalar sırasında rahatlamıştım. Ruhumu devamlı kesen bıçağı o an için hoş karşılıyordum. Blake gülüyordu ve ona çalışan çocuklardan biriyle konuşuyordu. Oradaki birkaç kıza bakmaktan çekiniyordu ve kızlar da onlara inatla bakılmamasına şaşırmamış gibiydi.

Arkama yaslandım ve rahatlamaya çalıştım. Tom'un da dediği gibi her şeyi ağırdan almaya çalışıyordum. Ta ki Troy ve Kurt içeriye girene kadar...

Şaşırmamıştım bile.

Bir pislik olacağı belliydi. Sanki bundan kaçamıyordum.

Sabit bir şekilde durdum. İçim nefretle dolmuştu. Odadaki tüm havayı içime çektim. Bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Yüzümü kaldırıp bana bakan kahverengi gözleri görünce nefretim aynen geri gelmişti. Blake'in Maggie ile olan ilişkimden habersiz olup olmadığını merak ediyordum. Troy'un benden nefret etmesi için sebepleri vardı. Gururuna aldığı darbe çok ciddiydi. Böyle adi bir herif de eminim kolay kolay düzelemezdi.

İçimden bir ses bunun daha derinlerde olan bir şeyle alakalı olduğunu söylüyordu. Bir şeyden şüphelense de neyden şüphelendiğini bilmiyordum.

Dikkatimi tekrar küçük arkadaş grubumuza verdim. Maggie'yi ve oğlumu benden çalan bu adamı görmezden

gelmeye çalışıyordum. Kendimi tutmalıydım. Bu akşam yapacağım bir hatayla kendimi riske atmayacaktım. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Onu kendimden uzak tutmalıydım. Gördüğüm tek şey gözlerini duygusuzlaştıran kayıptı. Maggie'nin sözlerini duyuyordum. *Duymuyordum*. Onun acısında boğulmuştum ve nefes alamıyordum. Bira şişemi aldım ve bir elimi bara koyarak sabit bir şekilde durmaya çalıştım.

Blake beni dirseğiyle dürtüklemişti. Gözlerimi açtığımda bana bir şey anlatmak istercesine bakıyordu. Çenesiyle Troy'un olduğu tarafı gösterdi.

Başımı eğdim. Çoktan biliyordum.

Üç biradan sonra bile duygularım hiç değişmemişti. Öfkem beni yaralıyordu. Başım dönüyordu. Düşüncelerim ve aklım bulanıklaşıyordu. Biramı masaya koydum ve parmaklarımı şakaklarıma götürdüm. Blake'in kulağına eğilerek sağır edici gürültüyü bastırırcasına bağırdım.

"Kardeşim, ben biraz hava alacağım. Kendimi iyi hissetmiyorum."

Endişelenerek baktı. "İyi misin?"

"Evet, sadece buradan çıkmam lazım."

Blake anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Arkandan geliyorum. Hesabı ödeyip arkadaşlara hoşça kal diyeceğim."

Derme çatma dans pistinde oynayan insanların yanından düşe kalka geçtim. Rahatlamak için can atıyordum. Kendimi kaybetmeden buradan gitmem gerekiyordu. Maggie ve Jonathan'ı geri alabilmek için aptalca bir hareket

yapmamalıydım. Kendimce onun canını yakan her neyse veya kimse ortaya çıkarmaya çalışıyordum. Barın ortasına geldiğimde çiftler yolumdan çekildi. Dengesizliğimden bazıları rahatsız olmuş bazıları ise korkmuştu.

Ağır kapıyı ileri ittim ve soğuk havayı içime çektim. Sinirlerimin yatışmasını istiyordum. Ellerimi saçlarıma götürdüm. İçime ciğerlerim hava doluncaya kadar nefes çektim ve fısıldadım: "İyi olacak, iyi olacak."

Park yeri garip bir şekilde sessizdi. Aklım iki uçta gidip geliyordu. Uzaktan gelen müzik sanki içimde çalıyordu. Hava çarpmıştı. Sessiz gecenin titreşimleri kemiklerimden içeri sızarken uzaktaki karanlık noktaya gözlerimi kısarak baktım. Biraların vermiş olduğu sarhoşlukla güttüğüm kin birleşmişti. Otuz tane arabanın içinde Blake'inkini arıyordum. Sola doğru düşer gibi oldum. *Lanet olsun*. Elimi başıma götürdüm ve kamyonetlerin oluşturduğu labirentin arasından sendeleyerek çıktım. Kontrolümü kaybetmemeliydim.

İşte burada. Uzaktan Blake'in kamyonetine baktım.

Çakıl taşlarıyla dolu kaldırımı geride bıraktığımda adımlarım hızlanmıştı. Anlamadığım bir şekilde daha da hızlı gidiyordum. Kulaklarımda bir ses yankı yapmıştı ve kafamda inanılmaz bir acı oluşmuştu. Gözüm kararıyordu. Midem bulandı ve başım döndü. Öne doğru düştüm ve yüzümü koruyamadım. Bilincim komple kararmıştı.

Işıklar yanıyordu. Griler, siyahlar, beyazlar... Mutluluğun resmi sanki fırıl fırıl dönüyordu. Maggie dans

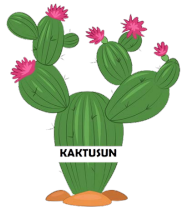
ediyordu. Kırmızı dudakları gülüşlerin en özgürüne tanık oluyordu. O dönerken, başının arkasında yanan bir ışık halkası vardı. Erkek çocuklarım duruyordu. Maggie şarkı söylüyordu. Elini uzatmak için bir anda durdu.

Acım artıyordu. Her yer bulanıktı. Nefes almaya çalışırken burnuma yağ ve kir kokusu geliyordu. Kaslarım sanki çekilmişti. Başımdan akan kan kulağıma doluyordu. Yüzümde ve boynumda kandan izler oluşmuştu. Kanlar çenemden kaldırıma damlıyordu. Metal bir boru yere düştü. Yüzümün önünde bir ileri bir geri gidiyordu.

Yanağıma eğildiğinde nefes nefeseydi. Kanlı vücuduma bir anda bir ürperti gelmişti ve tüylerim diken diken olmuştu.

"Seni öldüreceğim," dedi. Kulağıma doğru sessizce gelip, beni tehdit etmişti. Çoktandır aynı kelimeleri tekrar edip duruyordum.

İşte böyle. Bu onu özgür kılacaksa Maggie için öleceğimi biliyordum.

On Yedinci Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Yüzüstü yatıyordum. Uykuyla uyanıklık arasında yüzüyordum. William'ın kaçınılmaz ışığında batmadan duruyordum. Rüyalara daldığımda siyah sular tenime çarpıyordu. Parmak uçları sanki yanaklarımdaydı. Beni arzuya ve korkuya sürüklüyordu. Kalbim küt küt atıyordu. Kendimi kandırdığımı anlayınca içimi endişe kaplıyordu. Kenarda durmuştum ve atlamaktan başka çarem yoktu.

Kendime geldim. Uykudan uyandığımda saçımın bir kısmı kopmuştu ve saç derim acıyordu. Yüzümün sağ tarafına, tam çenemin altına inen inen yumruğu karşılamak için zamanım olmamıştı. Bağırdım ve iki kolumla yüzümü kapattım. Diğer yumruğu kolumun ön tarafına gelmişti. Troy midemin üzerine oturmak için beni oyaladı. Kesik kesik nefes alıyordu. Biranın ve çıkardığı rezaletin

pis kokusu dengesizliğin battaniyesi gibi üzerime yayılıyordu. Rastgele yumruk atıyordu. Troy'un ilk defa bu kadar delirdiğine şahit oluyordum ve kendimi korumaya çalışıyordum. Yaptığı hamleleri çok iyi hesaplıyordu ve onun bundan tatmin olmaması için elimden geleni yapıyordum.

Ama bu... Bu anlamsız bir öfkenin dışa vurumu idi. Nefes nefese kalmıştım. Hıçkırarak durması için yalvardım. O geceden beri ilk defa ona yalvarıyordum.

Yalvarışlarım onu daha da tetiklemişti.

Aklımdan atmaya çalıştım. Gözlerimi kısıp kendimi, bütün hayatımı kurtaracak yerdeki duygusuzluğa kapatmaya çalıştım ama bulamadım. William'ın dokunuşuyla beni içine çeken aşktan çok karamsarlık vardı. Bana sunduğu fırsat hâlâ yeni gibiydi. Tercihim çok açıktı.

Troy'un her şeyi, umutlarımı ve oğlumu elimden almasına izin vermiştim.

İstemiştim. Gitmeyi çok istemiştim ama serbest kalacağımı bilmiyordum.

Troy üstümde bana saldırmaya devam ediyordu. Şiddet taşkınlığıyla beni öldüreceğine defalarca kez yemin ediyordu..

O an artık inanmıştım. Eğer kalırsam bir gün beni öldürecekti.

Gözümde William'ı canlandırdım. Onun kelimelerine, oğluma bakışındaki hassasiyete ihtiyacım vardı.

Kollarımla kendimi korumaya devam ediyordum. İçimde yıllardır verdiğim savaşı sonunda kazansa da vücudum darbelere artık teslim olmuştu.

Bunu ben istememiştim.

Hem de hiç.

Troy soluk soluğa kalmıştı. Kuvveti azalınca göğsü inip kalkmıştı. Yoğun yumruklarını kollarımın kenarına indirmişti. Bana doğru baktığında tekrar öfkelenmişti. Tek bir hareketle beni ileri ittirdi. Yataktan ayağa kalkarak elinin tersiyle ağzını sildi. Sonra beni kan içinde bırakıp gitti. Yatağın ortasına bir paçavra gibi kıvrıldım. Zaten hep öyle olduğuma beni inandırmaya çalışırdı.

Belki de onun için öyleydim.

Kapı kapandı. Troy gitmişti.

Acı dolu bir şekilde nefes alıp, veriyordum. Çarpıntı her yerime yayılıyordu. Bitkin, hayatım zehir olmuş bir şekilde odada asılı duran havayı içime çektim ve yüzümü yastığa gömdüm. Vücudumun her yeri ayrı ayrı ağrıyordu ve acıdan ve küçük düşürülmekten kaçamadığım için ağlıyordum. Yine de vermiş olduğum karardan dolayı rahatlamıştım.

Maggie ~ Kasım Sonu, Altı Yıl Önce

Banyonun köşesinde alelacele giyindim. Kapının altından gelen ışığa doğru baktım. Uzun süredir hiçbir şey hissetmiyordum. Gündüzleri uyuşuk uyuşuk dola-

nıyor, geceler boyu Troy'un altında cansız bir şekilde yatıyordum.

Çok çabuk boyun eğmiştim. Bana vaat edilmiş bir mutluluktan vazgeçmiştim. Ertesi gün, beni daha önce uyardığı üzere onurumdan kalan son parçayı da paramparça ettikten sonra, beni alması için Troy'u bekliyordum. Kardeşimi korumak zorundaydım. Bu dünyada benim için bir şey ifade eden tek insandı. Troy geri kalan her şeyimi almıştı.

Kirli dairesinde köşeme çekilmiştim, zira sanki komadaydım. Günlerim kanepede, pis beyaz duvarı izleyerek geçiyordu. Geceleri ise aklımın en derinliklerindeki gizli bir yerlerde kayboluyordum. Troy normal bir çiftmişiz gibi davranmaya devam ediyordu. Bazen benimle konuşuyordu. Beni sevdiğini söylüyordu. Bir yanım ellerinin tenimde olduğunu biliyordu. Hissettiğim şeyler artık geçersizdi. William'ın dokunduğu yerlerim artık kayıplarımı hatırlatıyordu. William'ın yüzünü hatırlamak istediğim zaman ise o gün beni bırakıp giderken takındığı yüz ifadesi aklıma geliyordu. O gece o da benim gibi hissetmişti. Mahvolmuştu.

Troy beni William'ın gitmesinden başka bir çaresi olmadığına çok çabuk bir şekilde inandırmıştı.

Elimi karnımın üzerine koydum ve kalbimde bir şey hissettim. Devam etmek için bir amacım vardı. Troy'un yaptıklarından nefret etmem gerekiyordu, bunu biliyordum ama yapamıyordum.

Elimde testle kaç saattir banyoda durduğumu bilmiyordum. Aklım yavaşça yerine geliyordu. Günlerdir dır-

dır eden bilinçaltım testin sonuçlarını doğrulamıştı. Bu sabah elimde Troy'un bir şeyler almam için verdiği yirmi dolarla küçük alışveriş merkezine gittim. Oradayken bir testi çaldım ve tişörtümün içine soktum. Şaşkınlık içinde de olsam pişmandım. Karnım allak bullak olmuştu. Hiç bugüne kadar bir şey çalmamıştım ama bu kasabada kimse hamilelik testi aldığımı görmemeliydi.

Yardım isteyebileceğim kadar güvendiğim tek bir kişi vardı.

William'ın karşısında durup Troy'un bana ne yaptığını anlatmak kadar acı veren bir şey olamazdı. Gerçeği öğrendiğini düşünmek bile beni deli etmeye yetiyordu. O gece onu gitmeye zorlamıştım. Eminim en az benim kendimden nefret ettiğim kadar o da benden nefret etmişti. İğrenç biri olduğumu anlamıştı.

Ama bu çocuğu korumak için ne gerekiyorsa yapardım.

Troy uyuyana kadar bekledim. Başımın arkasında nefes alıp veriyordu. Artık beni sıkı tutmayı bırakmıştı ama kolu benim olduğum taraftaydı. Nefesimi tutarak kollarından kurtuldum. Ses çıkarmadan yürüyordum.

O işteyken çantamı toplamıştım. Troy işteyken gitmek çok daha kolaydı ama fark edilmeden kasabadan gitmem mümkün değildi.

Dizlerimin üzerine çöktüm ve yatağın altından çantayı çıkarttım. Oturma odasına doğru parmak uçlarımda yürüdüm. Kanepenin yanına bıraktığım ayakkabıları aldım.

Aklımı kemiren korkuyu dinlemeyi reddediyordum. Korku endişelerimi tetikliyordu ve midem düğüm düğüm olmuştu. İçimdeki ses çığlık atıyordu, *kardeşine zarar verecek, seni bulacak, başaramayacaksın.*

Düşünceleri bir kenara bıraktım.

Şu an önemli olan tek bir şey vardı.

Ön camdan dışarı doğru baktım. On apartmandan oluşan sitede bir hayat belirtisi arıyordum. Her kapının önünde asılı olan sarı lambalardan ışık yayılıyordu. Sokak lambası kaldırıma gölge yapmıştı. Park yeri sessizdi. Sadece arabalar ve rüzgârda uçuşan çöpler vardı.

Dudağımı ısırdım ve gözlerimi kapattım. Kilit dilini çevirirken ses çıkarmamaya odaklanmıştım. Sessizlikte tabanca patlamışçasına ses çıkarmıştı. Donakaldım. Evden herhangi bir ses gelip gelmediğini dinliyordum. Hiçbir şey duymayınca kafamı çevirdim ve kapıdan dışarı sızdım. Adımlarımı yavaşlattım. Her seferinde bir adım atmaya çalışıyordum. Koşmamak için kendimle mücadele ediyordum. Kaldırıma çıkar çıkmaz pes ettim. Park yerindeki tel örgüye doğru koşarken kalbim deli gibi atıyordu.

Daha ne olduğunu anlamadan kuvvetli bir kol beni göğsümden çekmişti. Kurtulmaya çalıştım. Bıçağı yanağıma bastırdı. Korkudan gözlerim kocaman açılmıştı.

Aman Tanrım, hayır.

Nefesini yüzümde hissediyordum. "Nereye gidiyorsun bebeğim?" Kullandığı iğrenç kelimeler bir anda teh-

dide dönüşmüştü. "Anlamadın, değil mi Maggie? O kapıdan çıkıp gitmene izin vereceğimi mi zannediyorsun?" Bıçağı yanağıma iyice bastırmıştı. Değdiği yer canımı atıyordu.

Titriyordum. Korku beni ele geçirmişti, kemiklerime kadar hissediyordum.

Beni sürükleyerek merdivenlerden çıkarttı. O ilerlerken ayaklarım basamaklara çarpıyordu. Arkadan kapıyı çarptı ve beni yatağa fırlattı.

Bıçağı tişörtüme doğru getirdiğinde inledim. Kesmeden önce bıçağın ucunu gövdemde gezdirmişti. Tek bir bilek hareketiyle sütyenimin önünü kesti. Soğuk hava tenime işlemişti. Nefes aldım. Nefes alıp verdikçe boğazım yanıyordu.

Troy güldü ve bıçağı yanağımdan boynuna getirdi. Sonra ucunu omzuma dayadı. Bıçağı kollarımın içinden bileğime kadar soktuğunda acıyla bağırdım. Etim bütün sıcaklığıyla ortaya çıkmıştı ve aklımı oynatacak gibiydim. Kanlar tenimden yatağa damlıyordu. Korku ve acıyla dolmuştum. Etraf kararıyordu.

Troy yüzüme vurdu. "Sakın bayılayım deme, Maggie."

Bıçağı yüzüme doğru kaldırdı ve o hareket ettikçe açılıp kapanan gözlerimi izledi. Güldü ve köprücük kemiğimden göğsüme kadar vurdu. Dıştan içe doğru alev alev yanıyordum.

Troy, bıçağı aşağıya doğru indirmeye başlamıştı. Karnıma doğru tuttuğunda nefesim kesilmişti. Dalga geçiyor-

du. Ağladım. İlk defa kendi sesimi duyabiliyordum. "Lütfen... Dur."

İğrenç bir şekilde güldü ve ona bakmam için çenemi tuttu. "Neden ağlıyorsun, Maggie?" Bıçağı tam göbek deliğimin altına batırmıştı. "Bıçağı kaydırırım diye mi korktun?" Biraz daha bastırdı. "Bebeğimle beraber kaçmaya çalıştığını anlamadım mı zannediyorsun?"

Sonra bıçağı bir anda kalçalarıma getirdi ve etime batırdı. Eli çenemdeydi ve ağzını dudaklarımın kenarına bastırdı. "Seni öldürürüm Maggie." Troy ağırlığını üzerime vermişti. Göğüs göğüseydik. Homurdanıp bacağımın dış tarafını kesmişti. Acıyla bağırdım ve yataktan kalkınca rahatladığımı hissettim. Bıçak elinde duruyordu. Soğukkanlı bir şekilde sanki günün sonunda cüzdanını çıkarır atar gibi bıçağı dolaba attı.

Bana bakıyordu. "Anlaştık mı?"

Gözlerimi kapattım. Kenarlarından yaşlar süzülüyor, saçlarıma karışıyordu.

Başımı salladım. Teslim olmuştum.

Maggie ~ Günümüz

Korku çok güçlü bir şeydi. Troy beni nasıl can evimden vuracağını iyi biliyordu. Beni hayatta en çok korktuğum şey için zorlamıştı. Sonra kardeşimi ve oğlumu kullanmıştı.

Oğlum için yaşıyordum. İkimize de olabildiğince iyi bir hayat sunmaya çalışıyordum. En sonunda elimde ikimizi de mahveden bir hayat kalmıştı.

Troy gittikten sonra öylece yatmıştım. William'ı yani kalbimin sırrını düşünüyordum. Belki de onun tekrar ortaya çıkışı beni cesaretlendirmişti. Beni hep böyle hissettirirdi işte. Farklı ve güçlü biriymişim gibi hissederdim.

Ya da benim aslında kim olduğumu görmemi sağlardı.

On Sekizinci Bölüm

William ~ Günümüz

Göz kapaklarım başımın yanındaki feryatlardan dolayı açılıp kapanıyordu. Beyaz bir ışık beynimin ortasına saplanmıştı ve boğazımdan yukarı bir şeyler çıkıyordu. Kaslarım kasılıyordu.

Maggie.

"William!"

Yanımdaki hummalı hareketliliği sezinlemiştim. Blake dizlerinin üzerindeydi ve ne dediği anlaşılmıyordu. Genizden çıkan bir ses kulaklarımda yankılanıyordu. Başımın arkasında sargı vardı. Vücudumun çevresindeki ayakların sahipleri feryat ediyordu. Uzaktan siren sesleri geldi. Algılarım kapanmıştı.

"Lanet olsun... Will."

Blake'in panik içinde olduğu açıkça görülüyordu ve bu beni derinden yaralıyordu ve paramparça ediyordu. Sonra bu paniğin aslında bana ait olduğunu anlamıştım.

Troy biliyordu.

İnledim. Ruhum sanki ağlıyordu.

Biliyordu.

İleri atılarak ellerim ve dizlerim üzerinde kalkmaya çalıştım. Sonra başımdan akan kanların oluşturduğu göle geri düştüm. Burnuma metalik bir koku doluyordu.

Sırtımda beni rahatlatmak için bir el belirmişti.

"Hareket etme, Will." Sesi gergin çıkıyordu. "Lütfen, sadece sabit dur."

Uzandım. Sıkışan ciğerlerime hava çekmeye çalışıyordum. Korkudan bacaklarımı oynatamıyordum ve yerde öylece duruyordum.

Biliyordu.

Gözlerim döndü. Göğsümden hırıltı geliyordu. Beni ambulansa bindirirlerken Blake yanımda duruyordu. "İyisin, Will. İyi olacaksın."

"Blake," diye mırıldandım.

"Biliyorum, Will. Biliyorum."

~

Ormanın şiddeti onu boğuyor, bastırıyor ve geri çekiyordu. William'ın kalbi şiddetle çarpıyordu. Bir ağaçtan diğer ağaca doğru sarışın birinin geçtiği gözüküyordu.

Boğucu havada sessiz bir kahkaha yayılmıştı ve ses kulaklarını tırmalıyordu.

Paniklemişti.

"Bekle," William yalvarıyordu. Elini uzattı. Lütfen.

William ormana doğru ilerledi, dallar yüzünü kesiyordu.

Çocuk koşuyor, oynadığı oyundan aldığı zevkle kıkırdıyordu.

Koruma duygusu ağır basmıştı. William onu bir adım geriden takip ediyordu. Tepeye doğru fırlayıp ağaçların altına kaçtı ve güldü. "Gel ve beni yakala." Kahverengi oyunbaz gözleriyle ona doğru bakıyordu. William onun neşesinden etkilenmişti. Daha fazlasını istiyordu.

Çocuk yokuşu çıktı ve tepede belirdi.

William delirmişti. Hızlandı ve oğlunu tutmaya çalışıyordu.

Lütfen.

"Lütfen," diye fısıldadım. Acil servisin yatağında yatıyordum. Korku kulağıma bir şeyler fısıldıyordu.

Korkunun bana mı, yoksa çocuğa mı ait olduğunu artık bilmiyordum.

İlk geldiğimde verdikleri ağrı kesiciyle sersemlemiştim. Sol kulağımda on iki tane dikiş vardı. Başım sanki kaya matkabıyla delinmiş gibi ağrıyordu.

Sallanan kapı açıldı ve loş oda aydınlandı ve tekrar loş oldu. Blake perdeyi kenara itti. "Taburcu olduğuna dair kâğıtları aldım."

Doğruldum. Kafamı tuttuğumda başım dönmeye başlamıştı. "Lanet olsun."

"İyi misin?" Blake'in botlarını görebiliyordum. "Hemşireyi çağırabilirim."

"Hayır, iyiyim. Bir saniye."

Kendimi toparladığımda Blake beni kolumun üzerinden tuttu. Muşamba kaplı yerde ayaklarımızdan çıkan ses yankı yapıyordu. Kapıdan çıktığımızda acil servis sessizdi. Sabah oluyordu. Hava donuk, gri ve bulutsuzdu.

Blake'in kamyonetine çıktım. Gözlerimi kapattım ve başımı arkaya yasladım.

Blake caddeye geldiğinde hızlandığı gibi hemen yavaşladı. Maggie'nin kız kardeşinin evinin önünden geçerken arabası önünde mi diye baktım. Başımdan kanlar akıyordu ve kollarım ağırlaşmıştı. Camdan bakmaya çalışırken, "Maggie," diye fısıldadım.

Troy'un bana yaptığını Maggie'ye de yaptığını anlamıştım. Maggie evi terk etmişti.

Blake daha durmadan indim ve sokağa fırladım. Park alanlarına geldiğimde yavaşlayarak yürümeye başladım. Amber'ın kocası verandadaki sandalyede oturuyordu. Yorgunluğu yüzünden okunuyordu. Ayak seslerimi duyunca bir anda döndü.

Onu tesadüfen birkaç defa görmüştüm. Ayağa kalkıp korumacı bir tavra bürünse de, o da beni tanımıştı. Yolu kesmeye çalışırcasına verandanın direklerine uzandı. Gözleri beni uyarıyor gibiydi. "Olduğun yerde kalsan iyi olur, zira buraya gelmen için hiçbir neden göremiyorum."

Durdum. Arkasında duran kapıya bakıyordum. Yutkundum ve olduğum yerde sallandım. Ailem içerideydi. "Maggie'yi görmem gerek."

İfadesi sertleşmeden önce, kafası karışmıştı. "Başlarında yeterince bela var, bir de sen gelip ortalığı karıştırma. Ne oyunlar peşindesin, bilmiyorum ama bak sana söylüyorum." Parmağını bana doğrultmuştu. "Burada oldukları sürece, kimse o kapıdan içeri giremez."

"Ben..."

"Gitmelisin. Buraya geldiğini bir daha görmeyeyim."

Suratıma bakması, buraya neden geldiğimi anlaması için ona bağırmak istedim ama onun yerine geri adım attım. "Sadece... Maggie'ye William'ın burada olduğunu söyle."

~

Bu dayanılmaz bir şeydi. Bekliyordum ve hiçbir şey bilmiyordum. Neredeyse bir hafta geçmişti. Saniyeler, dakikalar, saatler, günler geçmek bilmiyordu. Sanki zaman durmuştu. Bu hafta boyunca Tom'u bununla beraber tam beş kez aramıştım. Ona zaman vermemi söylemişti. Şimdiye kadar hiçbir şey bulamamıştı. Barın park ye-

rinde olan olaydan sonraki verdiğim ifadeyi anlattım ve şikâyetçi olmadığımı söyledim. Bir şeyler bulacağına söz veriyordu.

Deli gibi Blake'in ön bahçesinde sabit bir şekilde oturup bekliyordum. Troy'u caddede arabasını sürerken iki kez görsem de tüm hafta ne Maggie'yi ne de Jonathan'ı görmüştüm.

Geceleri ise şimdi de olduğu gibi en kötüsüydü. Gece yarısı olduğunu gösteren küçük saate baktım.

Ahşap zemin yanan tenimin aksine soğuktu. Pencereler ardında gece canlı görünüyordu. Ay battıkça yerde gölgeler oluşturuyordu, dallar duvarlara sürtünüyordu. Sinekler vızıldıyordu. Sinirlerim gerilmişti ve artık içimde patlayacaktım.

Yavaşça kendimi bıraktım. Jonathan hayatıma girip nefesimi kestiği günden beri rüyalarımı hoş karşılıyordum. Rüyalarımdaki çocuk benim gerçek yanımdı.

Burada böyle volta atarken delirdiğimden artık emindim.

Yorulmuştum ve kendimi dağınık yatağa attım.

Kapıdaki hafif tıkırtıları duyunca başımı kaldırdım ve odadaki gölgelere baktım. Ay battıkça mermerde desenler oluşturuyordu. Kapı bir kez daha tıkırdadı. Onun benim olduğu zamanlardaki anılarıma gitmiştim.

Yerde duran kotumu giydim ve iki adımda odadan çıktım. Kapının arkasında beni neyin beklediğini düşününce, kalbim hızlanmıştı.

Kilidi açtım ve kapıyı ittirdim.

Karanlıkta kollarını bağlamış bir şekilde duruyordu. Rüzgâr saçlarını havalandırıyordu ve yüzünde gölgeler oluşturuyordu.

Gözümün önüne geldiğinde yüzündeki çizgilere, çenesinin yuvarlaklığına, dudaklarının dolgunluğuna ve gözlerindeki şefkate baktım. Gözlerinde hiçbir yalan belirtisi yoktu. Sadece hassasiyet ve duygu yoğunluğu vardı. Aramızda hiçbir duvar yoktu.

Uzun bir süre öylece birbirimizi seyrettik ve kendimize zaman tanıdık.

Konuşurken gözlerini kapattı. "Bana sevilmenin ne demek olduğunu hatırlat." Onu sanki reddedecekmişim gibi, sanki ricada bulunuyormuş gibi söylemişti.

Bir adım attım ve beline sarıldım. Elimi sırtında gezdiriyordum. Tek bir dokunuşla kendimi kaybetmiştim. Damarlarımdan sanki alevler akıyordu. Uzun süredir bu arzuyla yanıp tutuşuyordum. Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve avcumu boynuna dayadım. Hızlı bir şekilde onu kendime çekerek dudaklarına yapıştım.

Dudaklarının tadını aldıkça kaybettiklerim aklıma geliyordu.

Yüzümü tutarken ve beni öperken elleri titriyordu. Birbirimize direnmiyorduk. Uzun zaman önce yarattığımız bu bağ sanki iyice güçlenmişti. Öpüşmelerimiz şehvet doluydu. Kaybettiklerim beni neredeyse hezimete uğratacaktı ama onun yüzümü tutuşu bana umut veriyordu.

"Maggie," diye yalvardım. Nefes nefese kalarak tekrar dudaklarına yapıştım. Maggie.

Onu seviyordum. Tanrım. Onu seviyordum. O benim her şeyimdi. Beni paramparça etse de beni tamamlıyordu.

Maggie inledi ve parmaklarını enseme geçirdi. İyice yakınlaşmıştı. Beni aynı duygularla öpüyor, dünyalarımız sanki birleşiyordu.

Bedenlerimiz ve ruhlarımız, dudaklarımız ve ellerimiz sessiz yalvarışlar içinde çarpışıyordu.

Tökezleyerek duvara dayandık. Onu duvara yaslıyordum. Maggie ise yalvarıyordu. Göğsümde çetin bir haykırış vardı. Ruhlarımız deliye dönmüştü. Zamanında sahip olduğumuz duyguya susamıştık ve sanki bunu geri almak için çabalıyorduk.

"Jonathan?" Parmaklarım saçlarındayken dudaklarına doğru mırıldanmıştım.

"Uyuyor... Kardeşimin evinde... Herkes uyuduktan sonra çıktım."

Sıcak elleri kollarımda ve omuzlarımda geziniyordu. Sonra elini kotumun düğmelerine doğru getirdi. Düğmeleri açtığında gözlerim gözleriyle buluşmuştu. Bana en son dokunduğu zaman olduğu gibi arzuyla yanıp tutuşuyordu.

Derin bir nefes aldım. Karnım duyduğum endişeden dolayı sıkışıyordu. Ellerim belinde ihtirasıma yeniliyordum. "Maggie... Dur."

Ağırdan almalıydık. Konuşmalıydık.

Alnını göğsüme dayadı. Başını bana bakacak kadar geri çektiğinde, kafasını iki yana doğru sallıyordu. "Lütfen, William... Seni hissetmeme izin ver. Seni hissetmeliyim."

Sözleri kendimi bırakmama sebep olmuştu. Kendimi artık durduramıyordum. Durdurmak da istemiyordum. "Maggie." Cevabım ses tonumdan belliydi.

Maggie alelacele geri kalan düğmeleri de açtı ve kotumla beraber iç çamaşırımı çıkarttı ve bacaklarıma kadar indirdi. Elleri tenimde geziyordu. Ellerinden bir adım geriye adım atıp kendiminkini yaptığım gibi tişörtünü başından çıkarttım. Saçları omuzlarına dökülüyordu. Dikkatim direkt olarak köprücük kemiğinden sık bir bukleyle başlayıp göğsüne doğru kıvrım yaparken incelen yaraya yönelmişti.

Sağ kolunun iç tarafında başka bir yara daha görünce sinirlerim tepeme çıkmıştı. Kalbim patlayacak gibiydi. Gözlerimi aniden Maggie'nin yüzüne çevirdim.

"Ne yaptı sana?"

Aman Tanrım. Troy onda bu yaraları açarken Maggie kim bilir neler hissetmişti. Kim bilir ne kadar korkmuştu ve ben onu terk etmiştim.

Derinlerde çok fazla üzüntü saklayan hassas gözleri sırlarla, kayıplarla ve acılarla doluydu. Parmaklarını yanağıma getirdi. "Yapma."

İçimde boğulmak ister gibi vücudunu bana bastırdı. Sanki duyduğum pişmanlığı hissediyordu.

Onu çektiği acıdan korumak istermiş gibi sarmaladım.

Her hareketimiz heyecan doluydu. Dudaklarımız aceleciydi. Kendini bana doğru çekebilmek için parmaklarını omzuma bastırmıştı. Tırnakları derimi kesiyordu. Cennetteymişim gibi hissediyordum. Her şey çok gerçekti. Onu kendime daha yakın tutabilmek için elimi sırtına götürdüm. Diğer elim sütyenindeydi.

Zevk içinde inliyordu.

Dudaklarımı bastırarak öptüm ve sütyeninin kopçasını açtım. Geri çekilip sütyenini fırlattı.

Dizlerimin üzerinde eğilerek kalçalarından havaya kaldırdım. Göbeği göğsüme değiyordu ve saçları ikimizin de üzerine dökülüyordu. Maggie bana âdeta yapışmış vaziyetteydi ve ayakları havada sallanıyordu. Yüzümü yaralarına yasladım.

Yaraları acı içindeydi.

Göğsünü ağzıma aldım. Bana iyice sarılmıştı. "William... Lütfen."

Döndüm ve onu yatağa yatırdım. Aynı anda kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkartıyordum.

Maggie hızlı hızlı soluyordu, yüzü kızarmıştı. Bütün cazibesiyle duruyordu.

Vücudum kasılmanın etkisiyle hızlanmıştı. Bacaklarının arasına girdim. Yukarı doğru çıkarken avuçlarımı vücudunun kenarlarında gezdiriyordum. Başını kaldırması için omuzlarından kaldırdım. Gözlerini ve dudaklarını araladı. Her nefes alışında göğsü kalkıp iniyordu.

Yara içindeki yüzünü ellerime aldım. Başparmağımı yanaklarında gezdiriyordum. Ne anlama geldikleri yok olmamış ancak yaralarının izleri sanki ortadan kalkmıştı. Vücudunun üzerine eğildiğimde titredim.

"Söyle bana," diyerek dudaklarını dudaklarıma değdirdim.

İnce parmaklarını yüzümden çeneme kadar indirdi. İfadesi anlayışlıydı. Ona âşık olduğum zamanki hassasiyeti hâlâ duruyordu. "Seni sevmekten nasıl vazgeçebileceğimi bilmiyorum."

Gözlerimi kapattım. Aynı duygular içindeydim. Paylaştığımız şeyleri ne zaman ne de yaşadıklarımız değiştirememişti. Beni kendine bağlayan bu kadına bakarken gülümsüyordum. Hem değişmiştik hem de hâlâ eskisi gibiydik.

Onun içine girerken sarsılmıştım.

"Seni seviyorum, Maggie."

Nefes nefese bir şekilde beni kollarıyla sardı. O titredikçe ben titriyordum. Kulağıma fısıldadı. "Hem de her saniye..."

Nefesimi kesen bu kadına doğru bakabilmek için dirseklerimin üzerinde döndüm. Gözlerini kocaman açmış bana bakıyordu. Bu bakışı ezberlemiştim, hatırlıyordum. Arzular kalp kırıklıklarıyla dans ediyordu. Yavaş iniltiler eşliğinde birbirimize söz veriyorduk. Bu küçük odaya sığamaz hâle gelmiştik.

İçimizde saklı tuttuğumuz her şey açığa çıkmıştı. Altı yıldır bekleyen özlem ve kayıp aramızdan akıp gidiyordu. Ona sarılmak bir zevkti. Her dokunuş mükemmelliği beraberinde getiriyordu.

Nazik ellerini sırtımın alt kısmına bastırdı. Dudakları dudaklarıma susamıştı.

"William." Maggie üzerimde eğilmiş bir şekilde duruyordu. "Haydi."

"Maggie." Üzerine atıldım. Ellerimle kalçalarını kavradım.

Maggie altımdaydı.

Beni yıllar önce ele geçiren o yüz ifadesini takınmıştı. Özgür ve güven doluydu. Boynu pembeleşmişti ve yanaklarına kadar kızarmıştı. Dudaklarında benim ismim vardı.

Hâlâ gördüğüm en güzel şeydi.

Onda kaybolmuştum. Mırıldanmaya devam ederken titreyişleri vücudunu sarsıyordu.

Tüylerim ürpermişti. Bu aldığım en güzel zevkti. Aşk seliyle güçlenmeye ihtiyacım vardı, biliyordum. Onu asla bırakmamaya kararlıydım.

Maggie kolumun üzerine kıvrılmıştı. Başını omzuma koymuştu. Göğüs kafesi hâlâ titriyordu. Ben ise kesik kesik nefes almaya devam ediyordum. Parmaklarımız birbirine geçmişti. Tam ortamızda duran ellerimizi karanlık odada inceliyordum. Uzun süre bakarsam aradaki bağı görebilecekmişim gibi geliyordu.

Maggie iç geçirdi. "Sanki bu gerçek değilmiş gibi geliyor," dedi.

Yüzündeki gülümsemeyi görebilmek için çenemi eğdim. Parmaklarımla oynuyordu.

Alnından öptüm ve iyice sarıldım. "Altı yıldır ilk defa kendimi bu kadar hayat dolu hissediyorum."

Yönünü değiştirirken çıplak karnıma elini bastırdı. Kahverengi gözleri neredeyse unuttuğum o şefkatiyle bakıyordu. "Seni seviyorum, William. Bunu hep biliyordun, değil mi?"

Yutkundum ve gözlerimi tavana çevirdim. Sırların ortaya çıkmak istemesi gibi gölgeler de tavanda dans ediyordu. Geçmişle mücadele edebilmem için bir şeye tutunmam gerekiyordu. Saçlarıyla oynadım.

"Unutmaya çalışmıştım." Ona bakıp bakışımı tekrar başka bir yöne çevirdim. "Sen o gece benden bir şeyleri alıp götürdün. Bir yanım, benim kadar senin de incindiğini bilse de diğer yanım buna tahammül edemiyordu. Uzun bir süre senden nefret etmeye çalıştım."

Maggie kaskatı kesilmişti. Yaptığım itirafın onda yarattığı acıyı görebilmek için başımı eğdim. Yanağından akan gözyaşlarını sildim.

"Maggie... İşe yaramadı. Annemlerde seni gördüğüm dakikada... Sanki hep buluştuğumuz yerde karşımda durmuş beni tekrar terk ediyor gibiydin. Hiçbir şey değişmemişti. Hâlâ canım acıyordu ve hâlâ seni seviyordum. Sonra bu küçük çocuk çıktı ortaya..." Sesim kısılmıştı. Bu duyguyu nasıl tarif edebilirdim?

Gözlerini sımsıkı kapattığında kaşlarının ortasında çizgiler belirmişti. Anıları hatırlamak istemiyor gibi bir hâli vardı. Yan tarafa doğru döndü, elinin üzerine yattı. Avcumla yüzüne dokundum. Altı yıllık süre zarfında yüzündeki masumiyet gitmiş yerine yok etmek istediğim bir karanlık gelmişti. Yine de her şeyin ötesinde, o hâlâ bana açılan, benimle gizli bir hayatı paylaşan aynı güzel kızdı. Korksa bile beni sevmişti. Gözlerinde yaşlar birikip yüzünden akıyordu.

"O gece hayatımın en kötü gecesiydi, William. Sana zar zor bakabiliyordum." Durdu. Alt dudağını ısırdığında dudağı bembeyaz kesilmişti. Bakışı değişmiyordu. "Troy o gece beni mahvetti." İki kez baktı ve yavaşça başını salladı. "O akşam eve doğru giderken beni buldu ve ormana sürükledi. Beni zorladı." Destek beklercesine yüzünü elime bastırdı. Ses tonu çaresizdi. "Onu senin yerine asla seçmezdim. Bunu bildiğini söyle. Seni seviyordum... Sen benim tek istediğim şeydin."

Korku beni paramparça etmişti. O aşağılık herif, onu nasıl incitebileceğini, en derin korkularını biliyordu ve bunu kendi çıkarları için kullanmıştı. Damarlarımdan nefret akıyordu.

Blake haklıydı.

Troy bunu bana ödetmek için bir yol bulmuştu.

Elimle yüzünü tuttum ve ona sıkı sıkı sarıldım.

"Tabii ki sana inanıyorum. Neden bana söylemedin? Seninle ilgilenirdim. Polise giderdik veya başka bir şey yapardık." Gözlerimi kapattım. Gözümün önüne gelen

vahşi görüntüleri kafamdan silmek istiyordum. Görüntüler acımasızca gözümde canlanıyordu ve ruhumun en karanlık köşelerine işliyordu.

Sana bunu ödetmek için bir yol bulacaktır.

"O hapse girmeli, Maggie." Ya da ölmeliydi. Bunun gibi adamlar yaşamayı hak etmiyordu.

Pişmanlık Maggie'nin yüzünden okunuyordu. Elini bileğime doladı. "Utancımdan ölüyordum. Onun bana yaptıklarını bile bile karşında duramazdım."

"Senden asla utanmam. O ne yaparsa yapsın senin kim olduğunu veya benim sana karşı ne hissettiğimi değiştiremez."

"Bunu şimdi anlıyorum ama beni tanıyorsun William ve o zamanlar benim buna inanmamın çok zor olduğunu bilmen gerekir. Ne kadar korktuğumu bir tek sen biliyordun. Troy beni hiç kimsenin hırpalamadığı kadar hırpaladı. Beni burada yıllarca alıkoydu." Elini çenemdeki sakallarıma götürdü ve başını kaldırdı. "Orada olmak istemedim ama kaçamıyordum."

Elimi beline doladım ve yavaşça arkasına sarılıp üzerine çıktım. Onu koruma dürtüsü harika bir şeydi. Olanları düzeltme arzum çok güçlüydü.

Vücuduna eğildim. Kollarımla onu kafesledim. Başımı benim hatalarım yüzünden oluşan yaralarının olduğu göğsüne yasladım.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. "O gece gitmemem gerekirdi. Biliyordum, Maggie. Bana, kendine ve

bize yalan söylediğini biliyordum. Sadece nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Zamanı geri alabilmeyi nasıl da isterdim."

Göğsü her nefes alışında kalkıyordu. Duyduğum heyecandan zevk alıyordum. Kalbi altımda atıyordu. Elimi kalçasında gezdirdim. Birini bu kadar çok sevmek acaba gerçekten mümkün mü diye düşünüyordum.

"Senin hatan değil. Bize bunu o yaptı." Elini saçlarımdan kulağımın arkasındaki dikişlere götürdü. Maggie donakalmıştı.

Başımı kaldırdım. Elini yanağıma koydu.

Elinin titreyişinden korktuğunu anlayabiliyordum.

"Aramızda bir şey olduğunu biliyor, Maggie. Ne kadarını biliyor emin değilim ama bir şeylerden şüpheleniyor."

İçi ürpermişti. Şaşırmamış gibi başını salladı. Büyük bir üzüntüyle, "Senin canını yaktı," dedi.

"Maggie..."

Sözümü kesmişti. Ne diyeceğimi anlamıştı. "Ne zaman oldu?"

"Geçen hafta. Blake ile bardaydık. Onu görmedim ama bunu bana yapanın o olduğunu biliyorum." Bana yapmış olduğu uyarıyı söylemedim. O uyarı akıl hastası kişiliğinin bir yansımasıydı.

Yüzündeki yaralara dokundum. Yaraları o geceye işaret ediyordu. En korktuğum şey ise Jonathan'ın benim çocuğum olmasından şüphelenmesiydi.

"Maggie, bizim hemen..."

İki parmağını dudaklarıma koyarak beni susturdu. "Ben çoktan gittim, William. Arayıp Jonathan'ı eve getirmemi söylüyor ama geri dönmeyeceğim. Döneceğimi zannediyor, fakat bulduğum ilk fırsatta kaçacağım."

"Nereye?" Doğruldum ve ağırlığımı ellerime verdim.

"Bilmiyorum... Gideceğim işte. Buradan uzaklara... Olabildiğince uzağa." İfadesi değişmişti. Gözlerinde güvensizlik vardı. Sesi alçaktı. "Benimle gelecek misin?"

Belki de hayır dememi bekliyordu. Bana yaptığından sonra ona evet demem onun için belki de delilikti. Ama cevabım basit ve kesindi.

"Elbette." Onun olmadığı bir yerde kalmayı kabul edemezdim.

İfadesi değişmemişti ve daha da üzgün bir hâli vardı.

"Bil... Bilmem gerek." Yüzümü inceliyordu. "Eğer Jonathan senin oğlun değilse onu yine de sevecek misin?" Seçtiği kelimeler acıyla dolu olsa da kararlıydı. Oğlunun iyi olması onun mutluluğundan önce geliyordu. Ne yapmaya çalıştığını anlıyordum. Bu sefer doğru olanı yapıyordu.

Bir çocuk hakkında düşünmek beni derinden etkilemişti. Maggie'nin oğlumuza olan bağlılığına ben de kendimi kaptırmıştım. Onu öptüm. Dokunuşum ona verdiğim bir sözdü. "Maggie, onu zaten seviyorum."

Eskiden de olduğu gibi saatlerce konuştuk. Bu küçük ev sığındığımız bir liman olmuştu. Birbirimize altı yılda yaşadıklarımızı fısıltılar içinde anlatırken duvarlar sanki korumak istercesine daha da yükseliyordu. Maggie'nin

yaşadıklarını ve omuzlarındaki yükü anlamama imkân yoktu. Korkunun onu her gün nasıl yiyip bitirdiğini anlayamazdım.

O gece keşke Troy'un işine son verseydim diye düşünüyordum. Tek bildiğim buydu.

"Çok hata yaptım." Maggie'nin başı omzumdaydı ve göğsüme daireler çiziyordu. Ses tonundan pişmanlık akıyordu.

Onu başından öptüm ve burnumu saçına dayadım. "İkimiz de yaptık."

Ya da kaderlerimiz bu hataları bizim yerimize yapmıştı.

Sabahın ilk ışıkları karanlığı aydınlatınca ona doğru yaklaştım. Elimi yanağında tutarak öptüm. "Hazır mısın?"

Bana doğru eğildi. Gözleri kapalı bir şekilde başını salladı. "Evet."

Sessizce giyindik. Birbirimize bakıyorduk. Endişe tüm odayı kaplamıştı.

Elini tuttum ve dışarı çıktık. Hava aydınlanmıştı. Ağaçların üzerindeki siyah gökyüzü grimsi bir maviliğe dönüşmüştü. Çok soğuk olmamasına rağmen Maggie hâlâ titriyordu.

"Korkuyor musun?" Çakıl taşlarının üzerinde el ele yürürken ona doğru baktım.

Yolun sonunda birbirimize döndük. Parmaklarımız hâlâ birbirine kenetliydi. Aramızdaki hava sanki fırtınaya dönüşüyordu. "Çok korkuyorum," diye itiraf etti.

Her şeyin düzeleceğini ve korkmasını gerektiren hiçbir şeyin olmadığını söylemeyi çok istesem de Troy'la yaşadığı şeyleri hafife alamazdım. Neler yapabileceğinin ikimiz de farkındaydık. Onu kollarıma aldım ve fısıldadım: "Seni seviyorum, Maggie."

İç geçirdi. Sarıldığım için rahatlamıştı. Nefesinin sıcaklığını boynumda hissedebiliyordum. "Jonathan'ın kafası karışacak."

Çocuğumuzun uyuduğu sokağa doğru baktım. Hayatının altüst olacağının farkında değildi. "Ona ne söyleyeceksin?"

"Sanırım gerçeği..." Sıkıca sarıldı ve bana baktı. "Anlayabileceği kadarını..."

"Sence benden korkar mı?" Üzüntü göğsüme ok gibi saplanmıştı. Ona kendimi çok yakın hissetsem de hâlâ bilmiyordum.

"Bilmiyorum... Belki biraz. Ama senin iyi biri olduğunu düşünüyor." Düşünceli bir şekilde gülümsedi. "O iyi olacak. Sana alışması için sadece zamana ihtiyacı var."

Onu kendime doğru iyice çekip nazikçe öptüm. "Ne gerekiyorsa yapacağım."

Geriye doğru bir adım atarak elimi sıktı ve omzunun üzerinden baktı. "Jonathan uyanmadan önce geri dönmem lazım. Gitmeye hazır olduğum an seni haberdar edeceğim."

Başımı salladım. "Bekleyeceğim."

Elimi bıraktığında kalbim sıkıştı. Dün çözümsüzlükten dolayı çaresizdim ve bugün artık öyle değildi. Tanıdığım en cesur kadının fiziksel korkusunu taşıyordum. Ona duyduğum derin aşktan, baba olmaktan korkuyordum.

Caddede yürürken onu seyrettim. Adımları yavaş ve düşünceliydi. Kardeşinin evinin önüne geldiğinde bir an için tereddüt etti ve bana doğru baktı. Elimi kaldırdım. Gülümsedim. Yüzündeki o ifadeyi tanıyordum.

Her şeyi göze almıştık.

İçeri girip gözden kaybolunca ben de evime döndüm. Verandada birinin olduğunu görünce donakaldım. Blake elini tahta direğin üzerine koymuş, öylece duruyordu.

"Gidiyor musun?"

Ellerimi ceplerime koydum ve kardeşime baktım. "Evet."

Birbirimize baktık. Blake başını salladı. Hâlinden memnun bir şekilde gülümsüyordu.

On Dokuzuncu Bölüm

William ~ Günümüz

Blake arkamdan konuk evine geldi. Küçük odaya girdiğinde duraksadı. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?" Sandalyenin kenarına oturdu.

Başımın arkasını kaşıdım. "Gecenin bir yarısı bir anda geldi. Blake, onun neler yaşadığını nerden başlayarak anlatsam bilemiyorum." Derin bir nefes verdim. "Ama gitmeye hazır ve ben de onunla beraber gideceğim." Kardeşime baktım. "Kalabilsem kalırdım, biliyorsun değil mi? Bu sefer eskiden olduğu gibi değil. Kaçtığım için gitmiyorum."

Kolları bacaklarının üzerinde, öne doğru eğildi ve ellerini bağladı. "Anlamıyor muyum zannediyorsun, Will? Onlar senin ailen. Onlara bakmakla yükümlüsün. Eğer gitmezsen üzülürüm."

Blake'in beni yüzde yüz desteklemesine şaşırmamalıydım.

"Bu saçmalığı halleder halletmez geri döneceğim," diye söz verdim.

"Ne zaman gidiyorsunuz?"

"Bugün ya da yarın. Bu onun için büyük bir adım. Sanırım korktuğu için oyalanıyor. Bana kalsa bu sabah giderdim ama önce kardeşine her şeyi anlatması gerek." Troy'un onun üzerinde hâlâ baskı kurması beni delirtiyordu.

"Sence bunu başarabilecek mi?"

Durdum. Gece bana söylediği şeyleri düşünüyordum. "Evet, başaracak."

Dolabın üzerindeki valizi çektim ve eşyalarımı içine atmaya başladım. Maggie geldiğinde hazır olmak istiyordum.

Blake ayağa kalktı. "Anneme ne diyeceksin?"

"Gerçeği söyleyeceğim. Eşyalarımı topladıktan sonra oraya gideceğim."

"Annem, evini temizleyen bir kızla ilişkin olduğunu duyunca pek mutlu olmayacak."

Bu cümleyi duyunca irkilmiştim. Her kelimesinden midem bulanmıştı. Ama zamanında ilişkimizi sakladığımız için başımıza bunların geldiğini kabullenmeliydim. Bu ilişki Blake'e bir şeyler ifade etse de, annem anlamayacaktı. Onun için taşlar yerine oturmayacaktı. Maggie için nasıl mücadele ettiğim hakkında en ufak bir fikri yok-

tu. Annemi hayatıma dâhil etmemiştim. O yaz hayatımın ve kalbimin nasıl değiştiğini ona anlatmamıştım.

"Tam sana kavuşmuşken tekrar gidiyorsun. Bir günde yaşadıkları ona ağır gelecek."

"Biliyorum ama başka çarem yok. Anlaması gerek."

Konuk evindeki eşyalarımı toparlamam sadece on dakikamı almıştı. Valizimi yere bıraktım. Maggie için hazırdım. Sonra Blake ile dışarı çıktım.

Daha yeni kurduğumuz bağlar acı verici olacaktı. İkimiz de bunu biliyorduk. Burayı özleyecek olsam da gideceğim yer daha mükemmel olacaktı.

Maggie'ye, Jonathan'a gidiyordum.

Hayata gidiyordum.

Rahatlamıştım ve korkum azalmıştı. Rüyalarımı hatırladım. Onlar bana olmam gereken yeri gösteriyordu.

"İyi madem, artık işe gitmeliyim. Beni habersiz bırakma, tamam mı?"

"Elbette."

Blake eğildi ve bana sarıldı. "Kendine dikkat et, Will."

Blake gidince ben de yola çıktım. Telefonu tuşlayıp kulağıma götürdüm. Parmaklarımı sabırsızlıkla direksiyona vuruyordum. Telefon dört kere çaldı ve sesli mesaja yönlendi. Sessizce küfrediyordum. Ses kaydını dinleyip bip sesini bekledim. Sabahın köründe iş telefonunu açmasını neden bekliyordum ki. Saat daha sekiz bile olmamıştı ve Kaliforniya'da saat daha da geriydi.

"Merhaba, Tom. Ben William. Planlar değişti. Maggie'yi ve Jonathan'ı alıp buradan gidiyorum." Heyecandan kafam karışmıştı. Bunun gerçekleşiyor olduğuna hâlâ kendimi inandırmaya çalışıyordum. Yutkundum ve annemlere doğru giden yola doğru dikkatimi verdim. Gerginliğim sesime yansıyordu. "Kuzeye doğru gideceğiz. Emin değilim. New York'a veya Vermont'a. Maggie, Jonathan'ı Troy'dan uzak tutabilmek için ne gerekiyorsa yapacak. Ne pahasına olursa olsun, kimi tutmak zorunda kalırsak kalalım, umurumda değil. Sadece... Bana kiminle iletişime geçeceğimi ve hangi bilgilere ihtiyacın olduğunu söyle." İç geçirdim. Minnettardım. "Sana ne kadar teşekkür etsem az Tom. Sağ ol."

Telefonu kapattım ve kucağıma koydum. Son dönemeçten annemlerin evinin olduğu mahalleye döndüm. Tedirgin bir biçimde parmaklarımı direksiyona doladım.

Arabayı park ettim. Babamın arabası yoktu. Saatler önce işe gitmişti. Ev sessiz gözüküyordu. Pencerelerde hiçbir hareketlilik yoktu. Arabadan dışarı çıkıp evin arka tarafına geldiğimde hiçbir ses yoktu.

Merdivenleri çıktım. İçeri girmeden önce sessizce kapıyı çaldım. "Anne?"

"Sen misin, William?" Yukarıdan seslenmişti.

"Evet."

Merdivenlerden ayak sesleri yankılanıyordu. Girişe geldiğinde şaşırarak gülümsedi ve başını merakla eğdi.

"Ne yapıyorsun bu saatte?" Mutfağa girdi ve kahve kupasının kapağını açtı. "Kahve ister misin?"

"Olur." Masanın yanındaki sandalyeye oturdum. Kalbimde ve beynimde dönen şeyleri kontrol etmeye çalışırken, dizlerimi sallıyordum. Umut, neşe ve korku içimi kemiriyordu.

Ve utanç.

Annemi dışlamak yerine ona her şeyi anlatmalıydım. Korkak ve salaktım. Ailemi cezalandırmak yerine beni paramparça eden şeyi onlara anlatmam gerekiyordu.

Bana doğru döndüğünde yüzünde aynı ifade vardı. Sırtı bana dönükken bir iki saniye içinde olanları çözmüş ve telaşlanmıştı. Geri döndüğüm için beni anlatmaya zorlamamıştı. Bir gün ona her şeyi anlatacağımı biliyordu. Sonunda ona açılacağımı anlamıştı.

Kupayı önüme koydu.

Gülümsedim. Titrememden endişeli olduğum anlaşılsa da neşeliymişim gibi davranıyordum.

Annem başka yönlere bakıyordu. Kendini diyeceğim şeye hazırladığı belliydi. Sonra sandalyesini bana doğru çevirip ellerini masaya koydu.

"Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, William." Sesini kontrol etmeye çalışsa da kekeliyordu.

Kelimeleri aklımdan geçirerek ona en iyi nasıl anlatırım diye düşünüyordum.

Bir anda söylemeye karar verdim.

Ona baktığımda bakışlarındaki endişeyi gördüm.

"Maggie Krieger'ı tanıyorsun." Bu bir soru değildi. Sadece başlangıçtı. Maggie'nin, Troy'un adını duymaya tahammül edemediği zamanları hatırlatmak istiyordum.

Kafasının karıştığı alnının kırışıklığından belliydi. İsmi hatırlamaya çalışırken gözlerini kıstı.

"Eh... Tabii, tanıyorum." Elleri ve çenesi titriyordu. Kafasından bin bir türlü senaryo yazdığı belliydi.

Eğilerek şokun etkisini azaltmak istercesine sesimi alçalttım. "Anne... Jonathan benim oğlum."

Yüzü bembeyaz kesildi. Sandalyesinde geriye doğru gittiğinde kolları iki yanına düştü. Başını sallıyordu. Sessizce mırıldandı. *Hayır*. "Sen böyle bir şey yapmazsın." Neredeyse yalvarır gibiydi. Ama yaptığımı anlamıştı. Gözlerinde yaşlar birikmişti. Sanki beni görmemek için gözlerini kapattığında kendimi çok kötü hissetmiştim. "Sen... Onu terk mi ettin?"

Kollarımı masanın karşısından uzattım. Artık orada olmayan ellerine uzanmak istiyordum. "Hayır, anne. Öyle bir şeyi asla yapmam. Gittiğim gece benimle olan ilişkisini bitirmişti. Jonathan'dan haberim yoktu."

Dudakları çizgi hâline gelmişti. Hâlâ titriyordu. "Ama onunla yattın?" Sandalyenin ayakları yerde gıcırdamıştı. Ayağa kalkmasa da aramızdaki mesafeyi arttırmak istiyordu. Boş boş arkamdaki duvara bakıyordu. "Benim *yardım* etmek için eve aldığım kızla mı yattın?" Yüzündeki her çizgi, durumdan ne kadar iğrendiğini belli ediyordu. Dikkatini tekrar bana verdiğinde sesi öfkesinden çatal çatal çıkıyordu. "Nerede, William?"

Hiçbir şey söyleyemedim. Pişmanlıkla anneme bakıyordum.

"Burada mı? Benim evimde? Aman Tanrım."

"Anne... Lütfen... Öyle değil. Onu seviyordum."

"Onun neden burada olduğunu biliyor muydun? Onun hakkında bir şey biliyor muydun? Yoksa onu üniversiteden alışkın olduğun sürtüklerden mi zannettin?"

"Anne..."

Beni susturmak için elini sallayarak kaldırdı. "O daha küçükken başına ne geldi biliyor musun?"

Oturduğum sandalye geriye gitti. Sandalye fayansların üzerinde tıkırdadığında, yüksek bir ses çıktı.

"Yeter!" Umutlarım, bir tokat gibi yüzüme çarpmıştı. Maggie'yi zorladığım için endişelenmiştim. Belki sınırımı aşmıştım ama öyle olsa bile bu bir şeyi değiştirmemişti. "Her boku biliyordum ve tek istediğim ona yardım etmek... Onu korumaktı. Onu o kadar çok seviyordum ki geceleri uyuyamıyordum."

Döndüm ve ellerimi saçlarıma götürdüm. *Bunu* beklemiyordum. Hayal kırıklığını, evet ama aşağılanmayı ummuyordum.

Hızlı bir şekilde ilerledim. Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Kapıya doğru bakıyordum. Koşmak için kendimi zor tutuyordum. Tekrar aynı şekilde gidemezdim. Masaya geri geldiğimde adımlarım yavaştı. Annemin yanındaki sandalyeyi çektim ve ona doğru döndürdüm. Oturduğumda başı öne eğikti. Yumrukları kucağında otu-

ruyordu. Ona doğru eğildiğimde dizlerimiz birbirine değdi. Ellerimi ellerinin üstüne koydum.

"Anne." Alçak sesimle onun bana bakmasını ima ediyordum. "Lütfen beni dinle, çünkü çok vaktim yok."

Başını zar zor kaldırdı.

"Maggie ve Jonathan'la beraber gideceğimi söylemek için geldim. Güvende değiller ve bu durumu değiştirmek için elimden ne geliyorsa yapacağım." Bocalamıştım. Elleri titriyordu. "Çok şey kaçırdım. Blake'in düğününü, kızları, teyzemin son yılını... *Seni*. Burada bıraktığım her şeyden kaçarak çok fazla zaman harcadım ve artık hiçbir şey kaçırmak istemiyorum. Onları buradan götürmek istiyorum. Ama sonsuza kadar değil. Geri dönmek istiyorum. Onları tanımanı istiyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim ama onu sevmekten asla pişmanlık duymayacağım. Dışarıdan nasıl gözüktüğünü biliyorum. Sana sadece, her şeyi onunla ilgilenebilmek için yaptığımı söyleyebilirim. Bunu bir sır olarak sakladık, çünkü Maggie öyle istiyordu. Her şeyden... Korkuyordu." Babasından. Troy'dan. İhtimallerden.

Annem nefesini tuttu ve başını kaldırdı. Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bunca yıldır ona uzaktan bakarken Jonathan'ın torunum olduğunu öğrenmek nasıl bir duygu biliyor musun?"

Elini sıktım ve gözlerine bakabilmek için eğildim. "Bir çocuğa sahip olduğumu öğrenmek nasıl bir duygu biliyor musun?"

Birbirimize bakarken donmuştu. Sanki her şeyi anlayabiliyordum. Ona yaşattığım acıyı ve ancak bir annenin yapabileceği gibi yokluğumda bahanelerin arkasına sığınmayı sanki onunla beraber tecrübe ediyordum. Her şey açığa çıkmıştı. Anlamaya çalışıyordu. Şaşkınlık ve hayal kırıklığı birbirine girmişti. Bana olan inancı tüm bunların üzerini örtüyordu.

Elini yanağıma koydu. "Beni mahvettin, William. Neden bana söylemedin?"

"Canım yanmıştı... Söyleyemedim." Anılarımı kelimelere dökmeye çalışıyordum. "Maggie'nin beni ne kadar incittiğini kabul etmektense öfkelenip bunun için herkesi sorumlu tutmak daha kolay gelmişti."

Dudaklarımın içini kemiriyordum. Sonra her şeyi anlatmaya devam ettim. Maggie'nin bana ne yaptığını, onun yüzünden çıktığım saçma aşk yolculuğunu anlattım. Bir dakikada her şeyin nasıl bittiğini ve beni paramparça ettiğini anlatmaya çalıştım. Arkanı dönüp gitmenin nasıl bir şey olduğunu... Kendimi kasıp hiçbir şey yokmuş gibi yapmayı... Saklanmayı. Bunun yüzünden birçok hata yapmayı... Şu anda hissettiğim mutluluğu... Hepsini anlatmıştım.

"Özür dilerim anne. Lütfen bana inan."

Eliyle ağzını kapattı. "İnanıyorum. Bana dikkatli olacağına ve geri döneceğine dair söz ver."

Öne eğildim ve ona sarıldım. Söz verdim.

Evet. Gidiyordum.

Ama bu sefer farklıydı.

Annemle vedalaştıktan sonra konuk evine geri döndüm. Endişeliydim. Maggie'nin hazır olacağı anı bekliyordum. Blake'in evinin olduğu caddeye dönünce Maggie'nin arabasının Amberların evinin önünde olmadığını fark ettim. Endişem artmıştı. Bütün hafta araba orada duruyordu.

Caddeden hızla geçerek park yolunda durdum. Arabadan çıkarken telefonu elime aldım. Grace verandadaydı ve bana doğru geliyordu. Merdivenleri çıktığımda boynuma atladı. Kelimeler boğazımda düğümleniyordu. *Ne olmuştu*?

Grace, bana sarılırken, kulağıma, "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı.

Rahatlamıştım. Grace geriye doğru bir adım attı.

"Maggie buradaydı. Bana planınızdan bahsetti. Sana bunu vermemi istedi." Elinde katlanmış bir kâğıt tutuyordu.

Kâğıdı açtım. Maggie'nin yazdığı kelimeleri okuyordum.

"Yirmi dakika önce gitti." Grace konuşmaya devam ediyordu. "Acele etsen iyi olur."

Mesajını tekrar okudum.

Hazırım. Daha fazla beklemek istemiyorum. Jackson'da buluşalım. Seni seviyorum.

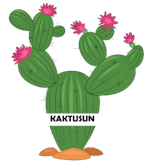
Aşağıda adres yazılıydı.

Çoktan karar vermiştik. Maggie'nin arabasını Jackson'daki havalimanının yanında bulunan uzun süreli park yerine saklayacaktık. Tom'un bize verdiği bilgilere göre işe koyulduk. Kimi arayacağımı kimin bize yardımcı olacağını biliyordum.

Başımı kâğıttan kaldırdım.

Grace güldü. "Haydi git."

Ona sımsıkı sarıldım. "Teşekkür ederim."

Saat ondan önce, Jackson'a doğru giden I-55 yoluna çıktım. Maggie ve Jonathan muhtemelen otuz dakika kadar önümdeydiler ama hızlanmadan edemiyordum. Yolun her iki tarafında da orman vardı. Sağ şeritte birkaç tane daha araba vardı. Heyecan sanki kaburgalarıma baskı yapıyordu, midemi ağzımda hissediyordum. Dakikada bir göstergenin üzerindeki saate bakıyordum. Her dakika, beni ailemi geri kazanacağım ana yaklaştırıyordu.

Dikiz aynasından arka koltuğa baktım. Jonathan'ın orada oturacağını hayal bile edemiyordum. Hepimizin hayatı değişecekti. Bir ömür geçmiş gibi hissetsem de olaylar çok ani gelişmişti. Baba nasıl olunur bilmiyordum bile. Onu korumak, kollarıma kalmak, bir dakika bile gözümün önünden ayırmamak, en az annesini sevdiğim kadar sevmek istiyordum.

Bunun çok iyi bir başlangıç olduğunu anlamıştım.

Jackson'a yaklaştığımda ağaçlar azalmaya başlamıştı ve otoban kalabalıklaşmaya başlamıştı. Los Angeles'taki

otobanlardan dolayı bu görüntüye aşinaydım. Navigasyon cihazının dediği yolu takip ettim. Sağ tarafta duran park yerine gelmek için birkaç kez dönüş yaptığımda içimi bir korku kaplamıştı.

Park yeri neredeyse boştu ve ön taraftaki boş yere arabayı park ettim. Başımı kaldırdım ve Maggie'nin arabasını görebilmek için etrafıma bakındım. En son tarafta eski bir kamyon, ön tarafta ise yeni bir sedan vardı. Küçük binanın arkasında servis aracı dolanıyordu. Uzun süreli park yerinde birkaç tane araba vardı ama Maggie'ninki yoktu.

Maggie'nin notu yan koltukta duruyordu. Notu tekrar açtım ve adresi kontrol ettim.

Panikle elime telefonu aldığımda hiç mesaj gelmediğini gördüm.

Arabalar iki yönden de geçip gidiyordu. Hiçbiri yavaşlamamıştı.

"Lanet olsun, Maggie, neredesin?"

Yirminci Bölüm

Maggie ~ Günümüz

Güzeldi.

Her parçası.

Caddenin sonundan bakan bu adamı tarif edecek başka bir kelime bulamıyordum. Elini yarın için söz verircesine kaldırdı ve veda ederek el salladı. Cesaretle ve aşkla gülümsüyordu.

William ne gerekiyorsa yapardı.

Bunu artık bir aptal gibi sorgulamayacaktım.

Dün gece yaşadıklarım bir rüya gibi milyonlarca kez gözümün önünde canlanmıştı. Bedenlerimiz ve ruhlarımız birleşmişti. Varlığını sadece ikimizin bildiği bir yerde sanki büyülenmiştik. Yıllar bunu silememişti. Aksine aramızdaki bağ hiç kopmamıştı.

Genç bir kadınken William bana sevilebilecek birisi olduğumu göstermişti.

İşte, şimdi buna canı gönülden inanıyordum.

Ona arkamı dönüp kardeşimin evine yöneldim. Endişe duygusu karnımda kanatlanıyor, dans ediyor ve William'ın ateşiyle yanıyordu. Beni yiyip bitiren korku, için için yanıyordu.

Uzun zamandır boyun eğerek hayatta kalmıştım. Ama artık hayatta kalmak bir seçenek değildi, Troy'un tehditleriyle karşı karşıya gelmek demek bile olsa.

Oğlumun insan gibi yaşayacağı bir gelecek istiyordum.

Ve kendim için de bir şans bekliyordum.

Anahtarı kapıya soktum ve kapı kolunu çevirdim. Amber'ın içeride dikildiğini görünce buz kesildim.

"Neredeydin?"

"Amber..."

"Seni deli gibi merak ettim. İki saat önce çocuklara bakmak için uyandım ve yoktun."

Yüzümü ekşitmiştim. Tekrar aynı korkak insanı oynamaktan nefret ediyordum. Sadece bir geceyi kendim için istemiştim. Sonunda şansımı kullanmak için karar vermiştim ve William'a bu yolda benimle olup olmadığını sormuştum. Daha ben bile kendimden emin olmadan, Amber'a her şeyi açıklayamazdım.

İleri doğru adım attım. "Özür dilerim, Amber. Seni korkutmak istemezdim."

Korkusunu azaltmak istercesine alt dudağını ısırdı. "Biliyorum, ben... Panik yaptım. Neredeyse polis çağıracaktım. Ya..."

Uzanıp elini tuttum. Amber sabit bir şekilde duruyordu. "Seninle konuşmam gerek."

Kaşlarını çattı. Beraber çalışma odasına geçtik. Oda hâlâ karanlıktı. Kendini kanepeye attı ve ben de ona dönük bir şekilde yanına oturdum.

Gerin bir şekilde ne diyeceğimi bekliyordu.

"William ile beraberdim."

Geriye yaslandı. Kafası karışmıştı. "Kim? Blake'in kardeşiyle mi?"

Başımı salladım ve olayı bütün detaylarıyla, yıllar önce her şeyi başlatan şenlik ateşinden itibaren anlatmaya başladım. Sırlarımı kardeşime anlatmak inanılmaz zordu. William ile ilgili olan kısımları değil ama beni burada tutan şeyleri anlatmak hiç kolay olmamıştı.

Kardeşimin kalbini az da olsa kırmıştım.

"Aman Tanrım, Maggie. Beni korumak için mi burada kaldın?" diye sordu.

"Kendini suçlu hissetme diye sana anlatmadım, Amber. Neden böyle bir karar verdiğimi anlaman için sana bunları söylüyorum. Şimdi neden gittiğimi anlıyorsundur."

"Maggie." İsmimi söylerken sanki boğulacak gibi olmuştu. Ne demek istediğini anlıyordum. *Bu adil değil, böyle olmamalıydı, ona anlatmalıydım.* "Polisi araman gerek. Troy buraya gelmemeli."

"Arayacağım... Ben... Öncelikle buradan gitmeliyim. Jonathan'ı uzaklara götürmeliyim."

Gözlerini kırpıştırdı ve burnunu sildi. "Ne zaman gidiyorsun?"

Gözlerimi yere eğdim. Kucağımda tuttuğum elimi sıkıyordum. "Bilmiyorum... Yakın bir zamanda."

Amber yanağıma dokundu. "Neyi bekliyorsun?"

Küçük kardeşimin gözlerine bakabilmek için başımı kaldırdım. "Gerçekten bilmiyorum."

Üzgün bir şekilde gülümsedi. "Maggie, git."

Eline uzanıp sıktım. Bana sımsıkı sarılıyordu.

"Teşekkür ederim, Amber."

"Seni ne kadar özleyeceğimi bilemezsin ama senin adına mutluyum. *Mutlu* olmayı hak ediyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Kardeşimin neden rahatladığını anlamıştım. Çocukluğumdan beri yaşadığım bu hayat için endişeliydi. Babamı gönderen oydu zaten. Kasabadaki dedikoduları doğrulayacak cesareti kendinde bulmuştu.

Bana o cesaret çok daha sonra gelmişti.

Parmaklarımı yüzünde gezdirdim. "Lütfen ağlama." Gülmeye çalışıyordum ama boğazımın düğümlenmesine engel olamıyordum. "Sonsuza kadar ayrı kalmayacağımıza söz veriyorum."

Amber güldü ve gözlerinin altını sildi. "Biliyorum... Bugün güzel bir gün."

Ayağa kalktım ve tişörtümü düzelttim. "Tamam o zaman." Kendimi zorlayarak nefes aldım. "Jonathan'ı alacağım. Ona bir şekilde bu olanları anlatmam gerek."

Amber başını salladı.

"Ben ikinizi baş başa bırakayım." Çalışma odasından çıktı ve karanlık evin içinde kayboldu.

Çocukların odasına doğru sessizce ilerledim. Perdelerin arasından günün ilk ışıkları odaya doluyordu. Oda silüet ve gölgelerle kaplıydı. Samantha beşiğindeydi. Yüzüstü uyurken, ağzından küçük küçük nefes alıyordu. Beşiğin içinde kocaman duruyordu, artık bebek değildi. İçimi mutsuzluk kaplamıştı. Kim bilir yeğenimi bir daha ne zaman görecektim. Elimi sırtına dayadım ve onu sevdiğimi söyledim. Uyanmamıştı.

Christopher, yarış arabası modelindeki yatağında sırtüstü yayılmıştı. Bir bacağı dışarı sarkıyordu ve battaniyesi yerlerde sürünüyordu. Alnından öptüm. Keşke elveda demek zorunda kalmasam diye düşünüyordum.

Ama zamanı gelmişti.

Kalın yorganlardan yapılan döşekte uyuyan Jonathan'a baktım.

Benim kıymetli oğlum.

Yere eğildim ve onu yavaşça dürtükledim. Uykusunu bölmeye çalışırken onu kucaklıyordum. Önce homurdanarak direndi. Sonra doğrulup yumruklarıyla gözlerini ovdu.

"Merhaba, anne," dedi. Uykulu bir gülümsemeyle başını eğdi. Sarı saçları dağılmıştı.

Ona duyduğum sevgi sanki kalbimin sınırlarını zorluyordu.

"Günaydın, aşkım," diye fısıldadım sessizce ve çenesini tuttum. Yüzü güvenle bakıyordu. "Uyanma vakti," dedim.

Hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı ve elimi tuttu. Jonathan arkamdan çalışma odasına gelirken ayaklarını sürüyordu. Ona doğru baktım. Gözleri görmesi gerekenden çok fazla şey görmüştü. Sinirlerim gerilmişti.

"Buraya gel, bebeğim." Onu kollarıma aldım. Sıcaklığını hissedebiliyordum. Kendimi *inandırmalıydım*. "Annenin sana önemli bir şey söylemesi gerek."

Pencerenin yanındaki sandalyeye oturdum ve onu kucağıma oturttum. Bu durum birbirimize kenetlendiğimiz zamanlara çok benziyordu. Sakinlik her yanımı sarmıştı. Göğsüme yaslandığında yavaş yavaş sallanıyorduk. Parmağımı saçlarında gezdiriyordum. İç geçirdi ve iyice yaklaştı. Avcu ensemdeydi.

Kendimi hiç bu kadar tam ve sevilmiş hissetmemiştim. William'ın dokunuşlarını hâlâ tenimde hissediyordum ve oğlumun kalbi, kalbimle aynı anda atıyordu.

Bunu nasıl sorgulayabilmiştim?

"Annenin arkadaşını hatırlıyor musun? William'ı?"

Jonathan hemen başını salladı. Saçları çenemi gıdıklamıştı.

Anlatmak için en iyi yol hangisi olur diye düşündüm. "Onunla uzaklara gitsek, ne düşünürdün?"

Jonathan başını kaldırdı. Dudağının kenarındaki gamze iyice belirginleşmiş, heyecanlanmıştı. "Nereye gidiyoruz? Yolculuğa mı çıkacağız? Otelde mi kalacağız?"

"Hayır, bebeğim. Onunla beraber taşınmamızı istiyor... Yeni bir eve... *Güzel* bir eve..." Anlatmaya devam ettim. Gözümde canlandırdığım görüntüyü ona betimlemeye çalışıyordum. Vadedilen şeyleri ve hayatımızın değişeceğini anlamasını istiyordum. "William bize bakacak... Bizi sevecek."

Kafa karışıklığı heyecanının ötesine geçmişti.

"Sonsuza kadar mı?" Soruyu gizli bir sırmış gibi sormuştu. Tedirgin gözleri loş odada geziniyordu.

Hissetmiştim. Neden korktuğunu anlamıştım. Düşüncelerinin nerelere gittiğini biliyordum.

"Evet, Jonathan. Sonsuza kadar." Ona daha sıkı sarıldım ve mırıldandım. "William senin baban olmak istiyor. Ne dersin?"

Hayır derse, Troy'dan duyduğu korku onu buraya bağlarsa ne diyeceğimi bilmiyordum. Çünkü bugün onun hayatından oğlumu çıkarıyordum. Tek istediğim, kararını verirken bu karmaşanın ona çok gelmemiş olmasıydı.

Sessizce, "William'ı seviyorum," diye itiraf etti. Sanki yüksek sesle söylemekten korkuyordu. Büyük kahverengi gözleri benden onay beklercesine bakıyordu.

Elimi saçlarına götürdüm. Hissettiklerime engel olamıyordum. Mutluluk harika bir duygu olsa da, korkum ağır basıyordu. Düşünceleri bir kenara bırakıp amacıma odaklandım. Yolculuğumuzun uzun olacağını biliyordum. Üçümüz aile olmaya çalışırken zaman zaman kafamız karışacaktı. Ama şimdi gitmemiz gerekiyordu.

"Haydi, eşyalarını toplayalım."

Heyecanı geri gelmişti. Kucağımdan atladı ve koridordan geçerek çocukların odasına koştu. O zamana kadar kuzenleri uyanmıştı ve mutfaktan kahvaltıya hazırlık sesleri geliyordu. Amber çocukları masaya çağırırken sesi yumuşaktı.

Jonathan'ı arkasından takip ettim. Sırt çantasına küçük oyuncaklarını ve hayvanlarını koyarken yanına çömeldim. Yüzüne gülümseme yayılmıştı.

"Eşyalarımı toplamam lazım. Misafir odasında olacağım."

"Tamam, anneciğim."

Koridoru geçtim ve kaldığım odaya geldim. Yatağın altına koyduğum valizi çıkarttım ve yanımda getirdiğim eşyaları içine atmaya başladım.

Topladığım her eşyada, olayın gerçekliğini anlayabiliyordum.

Kalbim çarpıyordu. Panikten ensem terlemişti. Sakinleşmeye ve sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyordum. Geçen her saniyede, üzerimdeki kontrolüm azalıyordu. Banyodaki eşyalarımı seyahat çantama koydum. Rastgele dizilmiş olan şişeleri ve tüpleri aldım. Çantayı omzuma geçirdim ve koridora çıktım.

"Hazır mısın, Jonathan?"

"Evet." Çantasının fermuarını kapattı ve elimi tuttu.

Girişe geldiğimizde, korku beni baştan aşağı ele geçirmişti. Kapının arkasında sanki yangın varmış gibi bakıyordum. Jonathan endişeli bakışlarını benden kaçırıyordu.

Elde edilmesi imkânsız olan bu dünyanın hayalini uzun zamandır kuruyordum. Aldığım tehdit burada beni esir etmişti ve özgürlüğüme kavuşabilmek için bu riski almama değerdi.

Şimdi ise bu şans beni kapının arkasında bekliyordu.

Amber arkamda belirdi. "Zamanı geldi mi?" diye sordu.

Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. Kapıyı açtım.

Her adımda, anılarım beni geri dönmemem için uyarıyor, yaralarım için için ağlıyordu. *Seni öldürürüm* sesleri kulağımda çınlıyordu. Ve Troy'un tereddüt etmeyeceğini de biliyordum. Jonathan için, William için ve *kendim* için önümde beni içine çekmeye hazır korku bataklığını geride bıraktım.

Kapıyı açtığımda gün ışığı beni neredeyse kör etmişti. Gözlerimi kırpıştırdım, ardından gözlerim ışığa alıştı.

İşte, bu kadardı.

Oğluma baktım. "Hazır mısın?"

Gülümsedi.

Olabildiğinde sıradan bir şekilde oğlumu arabaya bindirdim. Boğazım düğümleniyor, sanki parçalanıyordu. Nefes alamıyordum. Valizi yanıma koydum ve yumruklarımı sıktım.

Bunu yapabilirdim.

Bagajın kapısını açtım ve ağır valizi içine ittirdim. Sessiz caddeye baktım. Troy'un işte olduğunu bilmeme rağmen üzerimde oluşturduğu korkuya engel olamıyordum. Seyahat çantamı omzumdan indirip vitesin yanına yerleştirdim. Jonathan, eşyalarına göz kulak olabilmek için bu çanta yanında dursun istemişti.

Bagaj kapısını kapattım.

Jonathan sürgülü kapıyı birden çekti ve içeri geçti. Sırt çantasını önüne bir kalkan gibi asmıştı. Çantasını yerleştirirken zorla gülümsedim.

Onun kafasını karıştırmaktan nefret ediyordum. Tavırlarım sürekli değişiyordu. Eski hâlim ve olmak istediğim kadın arasında sanki bir mücadele vardı.

Bir adım ötemde, yerinde duramayan Amber'a döndüm.

"Lütfen dikkatli ol, Maggie," dedi.

Dudağımı ısırarak başımı salladım. "Sen de."

Gittiğimi anlayınca, onun kapısına dayanacağını ikimiz de biliyorduk. Söz konusu Amber ve Ken olunca hep soğukkanlılığını korurdu ve sanki aileden biriymişçesine

iyi bir adam gibi davranırdı. Kaçtığımızı öğrenince ne yapacağından emin değilim.

"Bizim için endişelenme," dedi.

Ellerimi ona doğru uzattım.

Amber ellerimi sakince tuttu. Gülüşü hem üzgün hem de tatlıydı. "Seni seviyorum," dedi. Ellerimizi bir ileri bir geri sallıyordu.

"Ben de seni seviyorum." Zar zor konuşabiliyordum.

Başımı eğdim. İfademden onu bırakmanın ne kadar zor olduğunu anlamasını istiyordum. Onu arkamda bırakıp arabaya bindim.

Arabanın eski motoru çalışmaya başladı. Geri geri çıkıp caddeye doğru döndüm.

William'ın arabasının yerinde olmadığını görünce panik yapmamak için kendimle mücadele ettim. Annesinde olduğunu tahmin edebiliyordum.

Arabayı çalışır vaziyette bıraktım ve dışarı çıktım. Verandanın basamaklarını tırmanıp kapıyı çaldım. Grace kapıyı açtığında, beni gördüğüne hiç şaşırmamış gibi görünüyordu.

"Maggie, merhaba. William burada değil ama birazdan gelir."

"Ona bir not bırakabilir miyim?"

"Tabii ki."

Grace kapıyı açık bırakıp içeri girdi ve saniyeler sonra geri döndü. "İşte." Endişeliymiş gibi bir hâli vardı. Avuçları tişörtünün üzerindeydi.

Notu katladım ve sessizce teşekkür ettim. Kendimi kaybetmemeye çalışarak arabaya geri döndüm.

Caddenin sonundan sağa döndüm. Altı yıldır tutsak olduğum evin önünden geçerken nefesimi tuttum. Bu sessiz ev kâbusum olmuştu. Aynı zamanda oğlumu yetiştirebilmem için bize bir ev sunduğu için Troy'a sadece bu yüzden teşekkür de ediyordum. Bana göre çatlaklar gözle görülebilirdi ve yarıklar içindeki bu ev bir yana doğru eğik de olsa, arkamı her döndüğümde sessizce bir yardım çığlığı atıyor gibiydi.

Ana caddeye geldim. Kasabanın içinden geçerken saatte kırk kilometre hızla gitmeye çalışıyordum. Artık özgür olduğum için, gaza olabildiğince basıp hemen William'ın yüzünü görebilmek istiyordum. Sonunda tamamen ona ait olabilecek, baba oğul ilişkisine tanık olabilecektim. İçim pır pır ediyordu.

Her gün döndüğüm sokaktan geçtim. Annemle ve geçmişimle artık yüzleşemezdim. Yaralarım bu kadar acıtmayıp geçmişten kalma bir iz olduğunda yüzleşebilirdim. Amber, yerimi alacağına, kocası tarafından incitilmiş, artık kendine bakamayacak durumda olan anneme bakacağına söz vermişti.

Kasabanın sonuna geldiğimde, dikiz aynasına baktım. Arkamdan birkaç araba geliyordu. Otobandan gitmek yerine, kasabanın arkasını dolanan yolu tercih ettim.

Troy dörde kadar çalışmak zorundaydı. Bu da bize zaman kazandırıyordu. Gittiğimi anlayınca bütün kasabayı talan edecek, insanlara beni en son ne zaman gördükleri-

ni soracak, annemden ve kardeşimden cevap vermelerini bekleyecek ve kayıp ihbarında bulunacaktı. Eğer biri beni fark ettiyse, Jackson tarafına gitmediğimi zannedecekti. Önemli de değildi zaten. Amberlarda olmadığımı anladığı an, çoktan ona dava açmış olacaktım ve bütün haklarımı kullanacaktım. Kaçan bir eş değil, özgürlüğüne kavuşan bir kurban olacaktım.

Kasaba arkamızda kalmıştı. Ağaçların ardındaki sıra sıra evlerin yanından geçiyorduk. Eski arabanın limitlerini zorluyordum. Jonathan arka koltukta sessizce durmaya devam ediyor, camdan ağaçları izliyordu. Onunla sessiz bir iletişim içindeydik.

Çift yönlü yolda ilerlerken arabalar arkamızda kalmıştı. Sabit bir hızda gitmeye devam ediyor, dönemeçleri dönüyordum. Jackson'a giden yol ayrımından döndüm ve kuzeye doğru ilerledim.

Araba sendeledi ve bir anda arka cam tuzla buz oldu. Çığlık attım. Kaldırıma savrulduğumuzda arabadan tiz bir ses çıkmıştı.

Dönen tekerleği tekrar kontrol altına almaya çalışıyordum. Gözlerim dikiz aynasındaydı. Troy'un arabası arkadan hızla geliyordu.

Bu sefer kendimi olacak kazaya hazırlamıştım. Tamponlar çarpışınca lastiklerden tiz bir ses geldi.

Jonathan, "Anne," diye bağırdı.

"Ağlama bebeğim." Yalvarıyordum. Korku boğazıma saplanmıştı. Pedala bastığımda, vücudumdaki tüm kaslar

gerilmişti. İleride yol sola dönüyordu. Olabildiğince gaza bastım. Hızım seksene ulaşınca araba tıngırdamaya başlamıştı.

Troy tekrar vurdu.

Arka tekerlek çok hızlı bir şekilde şarampole yuvarlanmıştı. Dikiz aynasından Jonathan'ın korku dolu yüzünü gördüm. Çığlık atıyordu. "Anne!"

Ve denedim... Tanrım... Denedim ama yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Yirmi Birinci Bölüm

William ~ Günümüz

Arabadaki saat on otuz beşi gösteriyordu. Direksiyonun üzerindeki ellerimle oynuyordum. Avuçlarım terlemişti. Duyduğum heyecan, korkuya dönüşmüştü.

Bir şey olmuştu.

Ruhumda bile hissediyordum.

Cep telefonunu elime aldım. Tekrar çaldı ve tekrar sesli mesaja yönlendirildim. Maggie'nin sesi sanki kaygılanmam için beni uyarıyor gibiydi.

Avuçlarımı yüzüme götürdüm. *Kahretsin*. Sonunda dayanamayıp kardeşimi aradım. Hemen telefonu açmıştı. Arkadan bağrışmalar ve çekiç sesi geliyordu. Blake sesini yükseltti. "Merhaba, yolda mısınız?"

Konuşamıyordum. Dilim damağım kurumuştu. "Hayır, Blake... Maggie burada değil ve telefona cevap vermiyor."

Titreyen ellerimi saçlarımdan geçirdim ve endişemi bastırmak istermişçesine parmaklarımı enseme geçirdim. Yerimde duramıyor, dizimdeki sallantıya engel olamıyordum.

"Ne?"

"Otuz dakika kadar önümdeydi. Kasabaya bakınıp onu bulabilir misin?"

"Tamam. Beş dakika sonra seni arayacağım. İyi olduğuna eminim, Will," dedi. Kamyonunun motorunu çalıştırdığında içim rahatlamıştı. İyi olmadığından emindim ve bunu düşünmeden edemiyordum.

Acı dolu geçen on dakikadan sonra sonunda telefonum çalmıştı. Maggie'nin aradığını umut ederek hemen telefonu elime aldım. Blake'in adını görünce küfrettim. "Onu buldun mu?"

Blake tereddüt etti. Boğazını temizledi. "Hayır, kardeşine ve annesine gittim." Durakladı. "Evine de gittim ama arabası orada da değil. Onu en son Grace görmüş."

"Lanet olsun." Elimi alnıma bastırdım.

"Birkaç dakika daha bekle, Will. Belki bir yerde durmuştur." Kurduğu cümlelerden endişeli olduğu belli oluyordu. Blake benimle aynı düşünceleri paylaşsa da, sezdiğim şeylere engel olmaya çalışıyordu.

"Hayır, Blake. Öyle bir şey olsa arardı." *Ararda*. Dişlerimi sıktım. O anda paniklemiştim ve kalbim neredeyse duracaktı. "Aman Tanrım," diye inledim.

"Haydi ama, Will. Sakinleş."

Telefonda başımı sallıyordum.

Arabayı çalıştırdım. Geri geri gidip park yerinden çıktım. "Onu aramaya geliyorum."

Yola çıktığımda arabam yerinde zıpladı. Köşeyi döndüm ve otobana doğru giden rampayı çıktım. Eve doğru giderken sezgilerimle baş başaydım. Gözlerim ne arabaları, ne yolu, ne ön camdan gelen güneş ışığını ne de ağaçların gölgelerini görüyordu. Tek görebildiğim şey Maggie ve Jonathan'dı. *Ailem*di. İlerlerken başım sanki eziliyordu. Geriliyordum ve ağrı kulaklarıma kadar doluyordu.

Kurduğum her senaryonun arkasında Troy vardı.

Arabayı olabildiğince hızlı sürsem de bu hayatımın en uzun yolculuğu gibiydi. Ana caddeye hızla girdim ve Maggie'nin evine geldim. Troy'un evine. Önünde durdum ve arabadan fırladım. Ön kapıyı yumrukladım.

"Maggie?" diye bağırdım, ağzımı tahta kapıya yaslamıştım. Kolumu kaldırarak tekrar vurdum. "Maggie!"

Kapı kolunu salladım. Metal parça elimin altında sallanıyordu. Kapının yanındaki pencerenin perde aralığından içeri baktım. Hiçbir hareketlilik yoktu. Sadece boğucu bir sessizlik vardı.

Kararlı bir şekilde arka kapıya gittim.

Onları bulmak zorundaydım.

Zorundaydım.

Kalbim bunun boşuna olduğunu söylese de, kulak asmıyordum.

O kapı da kilitliydi. Verandanın kenarlarından destek alarak bacağımı kaldırdım ve kapıya ayakkabımın tabanıyla vurdum. Hücuma geçmiştim. Tekrar tekrar vurdum. Taşkın hareketlerle ve kararlılıkla içeri girmeye çalışıyordum. Saçlarım terlemişti ve tişörtümün yakası ıslanmıştı. Geriye gittim. Gücümü toplayarak omzumla kapıya yüklendim. Kapı açıldığında acıyla inliyordum.

Kırılan kapı ardına kadar açılmıştı. Küçük evin içindeki viraneyi görebiliyordum. Duvarlar karanlık ve ıssızdı. İçeride iyi olan hiçbir şey yoktu, çünkü Maggie her şeyini beraberinde götürmüştü.

Buraya gelmemişti.

Adını haykırmaktan kendimi alamıyordum. Sesim yankılanıyordu.

Arabaya geri döndüm. Telefonun kırmızı ışığı yanıyordu. Bir cevapsız arama. Hemen elime aldım. Arayan Blake'ti.

Arama tuşuna bastım. Aniden yönümü değiştirip yola çıktım.

"Bir şey öğrenebildin mi?" Blake telefonu açar açmaz konuşmaya başlamıştım.

Telefonun diğer ucunda bir tereddüt sezmiştim. Öyle olduğunu biliyordum. İçime doğan şey yavaşlamama sebep olmuştu. Sessizlik devam ederken, midem bulanıyordu. Yolun ortasında durdum.

"Blake, söyle." Gerçekten ne olduğunu bilmek istediğimden emin değildim, o yüzden gözlerimi kapattım.

"Will, Maggie'nin arabasını bir ağacın altında buldular... Yirmi beş kilometre ileride... Arka yoldaymış. Sanırım o sırada Jackson'a doğru gidiyordu."

Dünyam başıma yıkılmıştı. Görüntüler gözümün önüne gelip gidiyordu. Masum bir çocuğun elleri ve yüzü pizzacıdaki cama dayalıydı. Onu en son kardeşinin evinin önünde gördüğümdeki ifadesi aklıma geliyordu.

"Onlar... İyiler mi?" *Ne olur iyi olduklarını söyle.*

"Will..." Blake adımı kekeleyerek söylüyordu. Kendimi kardeşimin vereceği habere hazırlamıştım. "Arabanın içinde değillermiş."

Derin bir sessizlik oldu.

Başımı arkaya yasladım. Gözlerimi kapattım. Küçücük bir rahatlama çaresizliğe dönüşmüştü.

Ümitsiz bir şekilde oturduğum bu yere tekrar nasıl geri dönecektim?

Boğazımda biriken hıçkırık bir anda dışarı çıkmıştı.

Troy nasıl bir hasta olduğunu Maggie'nin vücudunda kanıtlamıştı ama daha ne kadar ileri gidebilirdi ki?

Blake, "William," dedi. Sesi teselli eder gibiydi ama o teselliyi bulacağımdan emin değildim. Bunun nasıl son bulacağı hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Tek istediğim onların güvende olmasıydı. Onların mutluluğu için neşemi, arzularımı, hayatımı daha doğrusu her şeyimi verebilirdim. Ama bu yetmiyordu. İyi niyetim de yeterli değildi.

"Bunu nasıl durduracağım?" Cevap beklemiyordum ve telefonun diğer ucunda sadece sessiz bir üzüntü vardı.

Konuk evindeki yatağın kenarına oturdum. Bir gece önce Maggie ile yattığımız çarşafın üzerinde elimi gezdiriyordum. Kendimi biraz daha verirsem, onu sanki görecek, kokusunu duyacak, aşkının yoğunluğunu ve ellerini hissedecek gibiydim. Aklım paylaştığımız coşkudaydı.

Bitkinlik beni ele geçirmekle tehdit ediyor gibiydi. Maggie ile geçirdiğim gecenin ve yaşadığım üzüntünün acısı çıkıyordu. Saatlerce kasabada araba sürmüştüm. Bir iz, bir ipucu, bir ses arayıp durmuştum. En sonunda, hayatımın ellerimin arasından uçup gitmesine tekrar izin vermiştim.

Maggie'nin evinden direkt polise gitmiştim. Yalvarıyordum. *Troy yüzünden. Troy yüzünden.* Defalarca söyledim. İddiam sanki kuşku uyandırmıştı. Kapalı kapılar ardından fısıltılar geliyordu ve beni suçluyorlardı. İşin içine karıştığım için belki de suç benimdi ama Jonathan'ın benim oğlum olduğunu söyleyince, ifademi alan polis olayın farkına varmıştı.

Beni bıraktıklarında, olayla ilgileneceklerini söylediler. İçimden bir ses beni ciddiye almadıklarını söylüyordu. Geçen hafta da aynı iddiada bulunmuştum ve bu küçük kasabaya lanetler yağdırmıştım. Kasabanın sırları ortaya çıkmasın diye Troy'u koruduklarını bile düşünüyordum. Karakoldan çıktıktan sonra yorulana kadar araba kullandım. Maggie'nin arabasını buldukları yere kadar geldim.

Görüntüler bulanıklaşıp öleceğimi düşünene dek, güneş ufukta yürek burkan bir elvedayla batana dek bekledim.

Bununla başa çıkamazdım. Derdim içimi kemiriyordu. Korkuyla dolmuştum. Onların acılarını, Troy'un onlara uyguladığı işkenceyi sanki hissedebiliyordum. Ruhumu paramparça eden bu görüntüleri aklımdan silebilmeyi diliyordum. Yine de bu düşüncelere bile sıkı sıkı tutunuyordum, çünkü onları yalnız bırakmak istemiyordum.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Duvarlar üzerime üzerime geliyor, beni boğuyordu... Ve hissediyordum. Onları hissediyordum. Bağırdım. Adını sayıkladım.

Yanağımı yere dayadım. Tırnaklarımı tahta zemine geçirmiştim. Sanki bir şeyi tutmaya çalışıyordum. Boş yere...

Bilincimi yitiriyordum.

Karanlık çökmüştü.

Kahkaha, boş çocuk parkında bir yankı, bir sesleniş gibi havada süzüldü. William ilerleyip karanlık sisin içine doğru girdi. Rüzgâr ayaklarına vuruyor, kıştan kalma zemindeki dökülen yaprakları ayağa kaldırıyordu. Attığı her adım bir diğerine göre daha da ağırlaşıyordu. Anlayamıyordu sanki.

"Beni bulamayacağına bahse girerim." Masum ve neşe dolu ses uzaktan geliyordu.

Bu sözcükler William'ın damarlarından korkuyla ve hızla akmıştı.

Rüzgâra karışıp, boş salıncakları ve kum havuzunu geçen, oradan parkın arkasındaki ormana yayılan bu alçak sesin izini sürerken, William'ın adımları kulaklarında yankılanıyordu. Dalları bükülmüş ve birbirlerine dolanmış budaklı, köklü ağaçların arasındaydı. Dinlemek için durakladı.

Sağ tarafında bir dal çıtırdadı. Yüz metreden çok daha fazla bir uzaklıkta, çocuk kıkırdayarak, bir ağacın arkasından diğer ağaca doğru hızla ilerlerken başka bir kahkaha sesi daha geldi.

"Bekle," diye seslendi William. Elini çocuğun olduğu yöne doğru uzatmıştı. "Lütfen."

Küçük çocuk bir an için geniş bir ağaç gövdesinin arkasından gizlice baktı ve William'ı büyük kahverengi gözleriyle izledi.

William çocuğun yüzünü - kendi yüzünü - görünce kalbi sıkıştı. Birden korunma ve saklanma ihtiyacıyla kendini yiyip bitirdi.

Çocuk tekrar kıkırdadı. Yürürken ayakları oldukça çevikti. Karanlığın içinde kaybolurken, koyu sarı saçları ay ışığında sanki alevlenmiş gibi göz alıyordu.

William nefes nefese çocuğun peşine düşmüştü. Onu zapt ederek neredeyse canlı görünen toprağın ve aşırı gelişmiş ağaç köklerinin üzerinde dengesini kaybederken durması için yalvarıyordu.

Çocuğun kahkahası rüzgârla beraber sürükleniyor, William'ın yüzüne değiyor, onu bilmediği bir yere çağırıyordu.

William onu bulmak, arayı kapatmak için çabalıyordu; ancak mesafe sadece giderek büyüyordu. Kahkaha uzaklaştı ve yok oldu. Çocuğun bir anlık korkusu William'ın kalbine bir ok gibi saplanmıştı. Uzaklarda bir yerlerde, William'ın yetişemeyeceği bir mesafeden çocuğun çığlık attığını duydu.

Uykumdan uyandım. Bedenim titriyordu. Bilincim yerine gelmişti.

"Aman Tanrım... Aman Tanrım." Ayağa kalktım. Gözlerim karanlık odada geziniyordu. Biliyordum. Tanrım, biliyordum. Gözlerim yatağın kenarında duran masadaki anahtarlara kitlenmişti. Anahtarları alıp kapıdan çıktım. Ay alçalmıştı ve Blake'in arka bahçesini loş ışığıyla aydınlatıyordu. Verandanın ışığı sessiz evi aydınlatıyordu. Ortada çok huzurlu bir görüntü vardı. Karışık düşüncelerimle tam bir tezat oluşturuyordu.

Bilincim şüphe içindeydi. Bu rüyaların gerçekliği yüzünden değil, uyandığım an yapmam gerekenleri anladığım için. Kuruntuları bir kenara bıraktım. Tahmin yürütmek için zamanım yoktu.

Anahtarları Blake'in evinin kapısına soktum. Saklanmak istercesine gözlerimi kapattım. Ama saniyeler geçtikçe Blake bana engel olacakmış gibi geliyordu.

Evin içi sessizdi. Çok sessizdi. Neredeyse içimdeki korkunun bile sesini duyacaktım. İleri doğru bir adım attım ve zemin çatırdadığında kendimi toparlamak için durdum. Yapmalıydım.

Fark edilmeden içeri girmeyi başarmıştım. Blake'in yatak odasının kapısı aralıktı. İçeriden horlama sesi geliyordu.

Kapıyı ardına kadar açtım ve ışığı yakarak odaya daldım.

Blake battaniyelerden kurtularak yatakta doğruldu. Ailesini koruma içgüdüsüyle kendini korumak istediğini biliyordum. Bana gözlerini kocaman açarak bakıyordu. Kafa karışıklığı kaygıya dönüşmüştü. Grace gözlerini kırpıştırırken battaniyeyi kendini korumak istermişçesine üzerine çekti.

Hiçbir şey söylemedim. Yaşadığı şok onu yatakta tutana kadar hemen işimi halledip çıkmak istiyordum.

Dolapta kıyafetleri ittirerek arkada saklanan kasayı buldum. Burada kasanın nerede olduğunu ve içinde ne olduğunu hem de kullandığı şifreyi bilecek kadar uzun süre yaşamıştım.

Öfkemi kontrol edemiyordum. Titreyen ellerimle şifreyi girdim. Dua ediyordum. Açılmıştı. İçinde av tüfeği ve kutular vardı. Üst rafta ayrı bir kutuda tabanca duruyordu. Kutuyu açıp içinden tabancayı aldım. Elimde çok eğreti duruyordu. Çok ağır, çok yanlış geliyordu. Düşüncelerime engel olup içinde mermilerin durduğu kutuyu aldım ve mermileri avcuma döktüm. Cebime doldurdum. Ne gerekiyorsa yapacaktım.

Kasayı kapattığımda çok zor nefes alıyordum. Döndüğümde, Blake başını ellerinin arasına alarak yatağın kenarına oturmuştu. "Ne yapıyorsun?"

Kendiyle mücadele ettiğinin farkındaydım. Blake ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Hem beni durdurmak istiyor hem de gitmeme izin veriyordu.

"Ailemi ondan geri alıyorum."

Blake bir an için sersemledi.

"Ne?" Mahmurluğunu üzerinden atarak ayağa kalktı. "Bir şey mi duydun? Nerede olduklarını biliyor musun?"

"Evet, nerede olduklarını biliyorum," dedim. Onları her şeyin başladığı yere götürmüştü. Sınırını aştığı yere... Bana yaptıklarımı ödetmek istediği yere...

"Nereye? Neler oluyor?"

Başımı salladım.

Açıklayacak zaman yoktu. Zamanım olsa bile söyleyebileceğimi zannetmiyordum. Aklımın çelindiği, birileriyle paylaşmak, başkalarının bilmesini istediğim zamanlar olmuştu.

Şimdi ise bu özel geliyordu. Onu tanıma hakkım elimden alındığında ben ve oğlum arasında bir şey ortaya çıkmıştı.

Kapıya yöneldim.

Blake arkamdan geliyordu. Adımları panik içindeydi.

"Will, haydi ama. Aptalca bir şey yapma."

Kardeşime baktım.

Aptalca.

Gülmekle ağlamak arasında kalmıştım.

"Her şeyi yaparım, Blake." Aptalca olması veya sonuçlarıyla yüzleşecek olmam önemli değildi. Onlar güvende olacaksa, buna değerdi.

Korkudan yüzü kırışmıştı.

"Gitmeliyim." Topuğumun üzerinde döndüm ve kapıyı açtım.

Blake kolumu tuttu. "O zaman ben de seninle geliyorum."

Ona doğru döndüm ve vücudumu göğsüne sertçe bastırdım. Sinirli bir şekilde fısıldıyordum. "Hayır, gelmiyorsun. Sen burada, kızlarınla kalacaksın. Sana ihtiyaçları var, Blake. Orada ne olduğunu bilmiyorum ve seni riske sokamam."

Blake sözlerimden etkilenip geri çekilmişti. Fırsatını bulduğum an ilerlemeye başladım ve beni seyreden kardeşimi arkada bıraktım.

Grace yataktan alelacele çıkarak, "Polisi arıyorum," dedi.

Bu iyiye işaretti. Bu da planlarım dâhilindeydi ama asla köşeme çekilip bunun onun yanına kalmasına izin vermeyecektim.

Mutfağın içinden geçerek evin dışına çıktım.

Çıkar çıkmaz koşmaya başladım. Spor arabamın anahtarının düğmesine bastığımda, turuncu ışıkları yanıp söndü. Arabayı çalıştırıp vitesi taktım. Asfaltı yırtarcasına yola çıktım.

Yoldan geçerken, Maggie'nin kardeşinin evine bakmadan edemedim. Blake ve ben Maggie'yi ararken, Grace tüm günü Amber'la beraber geçirmişti. Döndüğümde bahçenin ortasında öylece duruyordu. Yavaşladım. Bakışları ızdırap doluydu. Benim gibi o da mahvolmuştu. Görmüştüm. Hissetmiştim. Durmadım, çünkü bu acıyı nasıl paylaşacağımı bilmiyordum.

Caddenin sonuna geldiğimde frene asıldım ve arabayı kenara çektim. Kalbim hızla çarparken cebimden kurşunları çıkarıyordum. Silahı doldururken her yanım titriyordu. Kurşunları yuvasına yerleştirirken metalik bir ses çıkıyordu. Kararsız bir şekilde tabancayı yanımdaki koltuğa koydum.

Kasaba ölü gibiydi. Ne bir trafik ne de hayat belirtisi vardı.

Kasabayı arkamda bırakırken polisi aramıştım. Santral memuruna nereye gittiğimi ve oraya gidince neyle karşılaşacağımı söylemiştim. Onlara yaklaşmamamı söylerken telefonu kapattım.

Anılar beni içine çekiyordu. O yaz yaşadığım acı ve mutluluk, umutlarım, onda bulduğum sonsuz sevgi ve dayanılmaz kalp kırıklığı bize pahalıya patlamıştı. Gözlerimi kısarak pislik içindeki yola baktım. Her şey burada sonuçlanacaktı. Yaşama sebebimi ya kazanacak ya da kaybedecektim.

Ormana bakıyordum. Yol çok zor gözüküyordu.

Ruhum karmakarışıktı.

Oradaydılar.

Kendimi hazırladım. Terleyen elime tabancayı aldım ve arabadan çıktım.

Sıcak hava yüzüme çarpıyordu. Her yanım yapış yapış olmuştu. Dal ve çalılarla kaplı yolda yürürken taşlar ayağımın altında eziliyordu. İki elimle silahı tutuyordum.

Delirmeye başladığımı hissettiğim an tüm kaslarım gerildi ve kollarım saldırıya geçmek için hazırdı. Derin ve kontrolsüz nefeslerim geceyi dolduruyordu.

Troy'un kamyonetini görünce içimi nefret kapladı. Kenardan yaklaştığımda kalbim hızla atıyordu.

Sağ tarafta Maggie, sırtını kütüğe vermişti ve kül ve kurumun içinde kalmıştı. Başı sallanıyordu ve gözleri bir o yana bir bu yana bakıyordu. Alnında kurumuş kan lekesi vardı. Birbirine girmiş olan saçları yüzüne yapışmıştı. Belli belirsiz sesler çıkartarak yalvarıyordu.

Jonathan ise ileride sağda duruyordu. Bir ağacın altında, dizlerini göğsüne kadar çekmiş vaziyette oturuyordu. Sessiz bir biçimde ağlarken, omuzları fark edilmeyecek şekilde titriyordu.

Solumda sönmeye yüz tutmuş bir ateş yanıyordu ve Troy bir ağacın arkasına oturmuştu. Bir ayağı daha yukarda duruyordu ve tabancayı kalçasına doğru doğrulttum.

Açık alana çıktım. Tabancayı önümde tutuyordum.

"Geleceğini biliyordum." Troy benim olduğum tarafa bakmadan, Maggie'yi izliyordu. Namluyu havaya kaldırdı. Maggie'ye doğru yönelmişti. Havada bela kokusu vardı.

Nefes almaya bile tereddüt ediyordum.

Sonra Maggie'nin ismimi sayıkladığını duydum.

Ona bakıp her şeyin düzeleceğini, yakında beraber olacağımızı ve Troy'un ne ona ne de Jonathan'a zarar veremeyeceğini söylemek istiyordum. Ama bunun yerine dikkatimi önümde duran akıl hastasına verdim. Troy'un yüzü acı ve öfke doluydu. Yüzü küçümseyerek bakıyordu ve sanki hıçkırığını tutmaya çalışıyordu. Namluyu hâlâ Maggie'nin olduğu tarafa doğru tutuyordu.

"Sen benim karımı mı becerdin?" Gözlerinin derinliklerinde ihanet, delilik ve çaresizlik vardı. Maggie'yi sanki zamanında o kirletmemiş gibi kızgındı. Görebiliyordum. Onun canını yakan kişinin Maggie olduğuna inanıyordu.

Troy artık tahmin ettiğimden daha tehlikeliydi.

Yutkundum ve tabancayı daha da sıkı tuttum. Parmaklarım tetikteydi.

"Bunu yapmak istemezsin, Troy. Onları... Bırak. Sen ve ben... Bunun hakkında konuşalım."

Troy bu sefer haykırmıştı.

"Konuşmak mı? Ona *dokundun*. Onu izledim. Kapına kadar bir *orospu* gibi geldi." Kollarıyla gözünü sildi ve Maggie'ye baktı. "Bunu bana nasıl yapabildin Maggie? Seni sevmiştim."

Yüzüm Troy'a dönük bir şekilde Maggie'ye doğru eğildim. Sanki aralarına girmeye çalışıyordum. Ayağımı kirin içinde kaydırdım. Her hareketim temkinliydi. Dikkatini dağıtmak istiyordum.

"Ve Jonathan... Of, Tanrım. Şuna bak. Bunu nasıl göremedim?"

"Haydi, Troy... Çocuğu bu işin dışında bırak." Sesimin çatallaşmasından nefret ediyordum. Korkumu ele veriyordu. Silaha daha sıkı sarılarak dik durmaya çalıştım. Dudaklarımı yalıyordum ve kalbim daha hızlı atıyordu. "Bu seninle benim aramda."

Troy'un alnında çizgiler oluşmuştu. "Çocuğu işin *dışında* mı bırakayım? Ailemi mi işin dışında bırakayım? Bunca yıl onlara baktım. Ona bakabilmek için her gün çalıştım. Bilmem gerekirdi."

Ailem. Çığlık atmak istiyordum ama bir şekilde içimde tuttum. Onunla yüzleşip yaptıklarını ödetmek istesem de Troy'la kavga etmenin Maggie ve Jonathan'ı kurtarmayacağını biliyordum. Troy'u konuşarak meşgul edip ilgiyi bende toplamasını sağlamalıydım. Oyalanıyordum. Polisin hemen gelmesi için içten içe dua ediyordum.

Kenarda durmaya devam ettim ve biraz daha yaklaştım.

"Benim yüzümden, Troy. Onu istediğimi biliyordun. Onun peşinden giden bendim." Biraz daha ilerleyerek onu kışkırtmak istedim. *Haydisene şerefsiz herif, bana bak, hıncını benden çıkar.*

Uzaklardan siren sesi geldi.

Troy sesi duyunca başını hemen çevirdi. Namluyu daha da yukarı kaldırdı. İleri doğru doğrulttuğunda gözleri dolmuştu. "Bana bunu yaptığına inanamıyorum, Maggie. Seni uyarmıştım."

Aman Tanrım, hayır.

Tetiği çektim.

Silah sesi geceyi delip geçti. Kulaklarım çınlıyordu. Ses yankılandığında sanki zaman yavaşlamıştı. Troy'un başındaki küçük delikten kanlar akıyor ve yüzünde siyah izler bırakıyordu. Troy'un elindeki silahın düşmesine tanık olurken, titriyordum. Donuk gözlerle yere düştü.

Ne kadar zamandır Troy'u öldürmek istiyordum? Maggie'nin canını acıttığı gibi onun da canını ben acıtınca bundan haz duyacaktım. Bunun adaletli olduğunu düşünüyordum. Yaptığı her hata için...

Troy'un ölü bedenine bakarken, boğazımda biriken nefreti yuttum. Hiçbir şekilde bundan memnun değildim. Sadece Maggie'nin artık özgür olduğunu bildiğim için rahatlamıştım.

Silah elimden kayarak yere düştü. Yavaşça döndüm. Az önce olan şey hareketlerimi yavaşlatmıştı. Maggie'yle göz göze geldim. Gözleri... Öyle büyüktü ki... Elini karnında tutmuş bana bakıyordu. Elini yüzüne doğru kaldırdığında ise parmaklarından kanlar akıyordu.

O an duyduğum korkunun içinde kaybolmuştum. Bundan daha büyük bir dehşet yaşamıştım. Başka bir silah sesi duymamıştım bile.

Beni tamamlayan bu kadın, nefes almak için mücadele ediyordu.

Ruhum sarhoş gibiydi.

Beş adımda yanına gidip dizlerimin üzerine çöktüm.

"Haaay... Hayır... Aman Tanrım, Maggie. Hayır. Bebeğim. Hayır." Elim bedeninde sanki çırpınıyordu. Göz-

lerim kararmıştı. Karnına inen kanları izlemekten başka hiçbir şey yapamıyordum. Tişörtünün önü kanla kaplanmıştı.

Gözleri kayıp başı yana düştü. İki elimle yüzünü tutuyordum. Onu sarsıyor, öpüyordum. Alnımı alnına dayadım. "Beni bırakma, Maggie! Beni sakın bırakayım deme!"

Kendine gelmek için mücadele veriyordu. Dudaklarının arasında nefesi tekledi.

Onu daha da sıkı tuttum. Gözlerine bakıp bağırmaya başladım. "Bana bak! Beni duyuyor musun? Gözlerini kapatma."

Ağzı oynadı. Gülümsüyordu. Ve bu çok şey anlatıyordu. *Seni seviyorum... Teşekkür ederim... Elveda...* Oğlunun adını söylemeye çalışırken, gözleri yalvarırcasına bakıyordu.

"Hayır, hayır, hayır... Maggie, hayır!" Gözlerini kırpıştırdığında, onu omuzlarından tutarak sarstım. Direnemeden kafası geriye düştü.

Bağırıyordum, çığlık atıyordum, bilmiyorum. Gözümün önündeki her şey dönüyordu.

"Yardım edin!" Çığlık atarken boğazım yırtılacak gibiydi. "Biri bize yardım etsin!" Tepemizde duran helikopteri duyunca ve gözümü kör eden ışıkları görünce bağrışlarım kesilmişti. Ağaçlar büyük bir rüzgârla bir kenara itiliyorlarmış gibi eğilmişti. Mavi ve kırmızı ışıklar Troy'un kamyonetinin arkasından belirmişti.

Hep arkasına saklandığı saçlarına yüzümü gömerek çığlıklar atıyordum yine. Kestane rengi saçları kirden düğüm düğüm olmuştu ama bana göre hâlâ yumuşaktı. Hayatımın anlamının kokusunu içime çekiyordum. Ona biraz daha yaklaşırsam, belki içinde kaybolabilirdim. Belki o da benim nefesimi alır, yaşardı.

Her şeyimi verirdim.

Her zaman.

"Geri çekil!" Çok zor duysam da ses altı adım ötemden geliyordu.

Ona sarılıp tekrar bağırdım. "Ona yardım edin!"

Adımlar hızlandı ve beni geri çektiler. Topuklarım yere değdiğinde dünya sanki beni yutuyordu. Havayı kül ve boğucu bir duman kokusu kaplamıştı. Göğsüm sıkışıyordu. Sanki canlı canlı toprağa gömülüyordum.

Hayır.

Üniformalı insanlar etrafı kaplamıştı. Polis ve acil yardım görevlileri gelmişti. Sağlık ekibi Maggie'nin etrafını kaplamıştı. Helikopter üzerimde uğultulu sesler çıkarıyordu.

Eksiklik ruhumla çarpışıyordu. Gerçek korkunun tadını almıştım.

Jonathan.

Ağacın altındaki boş alana doğru baktım.

Ayağa kalmaya çalıştığımda bir kadın geri çekilmem için bağırdı. Durmayı hiç düşünmüyordum. İlerledim ve

karanlık dumana girdim. Rüzgâr ayaklarıma vuruyor, sıcak hava yüzüme çarpıyordu.

"Jonathan!" Ormanın kenarına geldiğimde çığlık atmıştım. İsmi yaprakların arasında hışırdıyordu.

Ayak seslerim kulağımda yankılanıyordu. Bu sefer ne bir kahkaha, ne sevinç ne de beni harekete geçiren bir çocuk sesi vardı. Bana bakan büyük kahverengi gözler de yoktu. Geriye ormandaki çaresizliğim ve kederim kalmıştı. Ağaç kökleri beni sanki tutmaya çalışıyordu. Onu deli gibi ararken dallar yüzüme çarpıyordu. "Jonathan!" diye bağırdım.

Çocuk tam önümde koşuyordu.

Hızla arkasından gidip kollarıma doladım. Onu göğsüme çekmiştim. Ayakları havada sallanıyordu. Kurtulmak istercesine parmaklarını ellerime geçiriyordu.

Kulağına fısıldayarak söz verdim. "Seni tuttum, Jonathan. Seni tuttum. Şşşt... şşt... Seni tuttum." Onu etrafında çevirdiğimde aynı şeyleri söyleyip duruyordum.

Jonathan kendini bıraktı ve başını göğsüme yasladı. Gözyaşları, Maggie'nin kanına bulanan tişörtümü ıslatıyordu. Oğlumu tutuyordum. Ağlıyordu. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyordum ve olabildiğince sıkı sarılıyordum.

Gitmesine asla izin vermeyecektim.

"Seni tuttum."

Ruhlarımız duygu seliyle birbirine geçiyordu. Güven, sevgi ve keder vardı. Jonathan'ın aramızdaki bağı bildi-

ğinden emindim. Onun varlığını öğrendiğimde bunu gözlerinde görmüştüm. Rüyaların sadece bana ait olmadığını içten içe biliyordum.

O rüyalar beni bugün için uyarıyordu.

"Seni tuttum."

Ormandan geçtik. Bana kenetlenmişti... Ben de ona. Olay yerine geri geldiğimizde onu daha da sıkı tuttum. Ne olduğunu görmemesi için başını çeviriyordum. Memurlar Troy'un cansız bedenine bakıyorlardı. Etrafına çizgi çekmişlerdi. Kanıtlar toplanmıştı. Tabancayı düşürdüğüm yere turuncu bir etiket koymuşlardı. Beni sorguya tutarlar mı diye düşünmüyordum.

Önemli olan tek şey Maggie'ydi.

Onu sedyeye bağlamışlardı. Saçları aşağıya doğru sarkıyordu. Sağlık ekibi kargaşa ve bağırışlar içinde çalışıyorlardı. Polis helikopteri gitmişti ve yerine başka bir helikopter inişe geçmişti. Ağaçların arasında kaybolduktan sonra yere iniş yaptı.

Orada öylece duruyordum. Oğlumu tutmaya çalışırken, dünyam başıma yıkılıyordu. Gülüşü aklıma gelip gelip gidiyordu. Öpüşü tenime kazınmıştı. Onu bir kez kaybetmiştim. Bir kez daha kaybedersem, yaşayamazdım.

Sessizce dua ettim.

Lütfen.

Yirmi İkinci Bölüm

William ~ Günümüz

Acildeki yatağın yanında duran plastik sandalyeye oturdum. Ellerim oğlumun saçlarındaydı. Şok ve yorgunluk içinde uyurken düzensiz bir şekilde nefes alıyordu. Sağlık ekipleri onu sedyeye yatırmak istediklerinde ellerini tişörtüme geçirmişti. Hayır diye yalvarıyordu. Bu beni paramparça etmişti. Jonathan'ın bana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Ona sadece iyi mi diye bakacaklarını söylüyor, onu telkin etmeye çalışıyor, onu bırakmayacağıma dair söz veriyordum. Ellerim göğsünün üzerindeydi. Sonunda yatışmıştı. Ambulans sessizce ilerlerken ellerimi ellerinden ayırmadım. Yaşadığı şoku atlattığında, bütün vücudunu saran titremeyi ben de hissetmiştim.

Şimdi sessiz odada uyuyor, taburcu olmayı bekliyordu. Asla unutmayacağı duygusal yaranın dışında başka bir yara almamıştı.

Acı dolu bir nefes vererek başımı başına yasladım. Çok masumdu. Elimin tersiyle yanağını okşadım. Ona ne zaman böyle sevdalanmıştım, emin değildim. Belki de annesinde de olduğu gibi, onu gördüğüm ilk dakikada, ruhlarımız birbirini tanıdığında olmuştu. Onları inkâr etmeye çalıştığım zamanlarım da olmuştu. İkisi de benim için imkânsızdı.

Amber kapının dışında personelle konuşuyordu. Hastane Jonathan'ın yerine konuşmam için yasal hakkımın olmadığını söyleyince, akrabası olarak o gelmişti. Kimliğinde Troy'un adı yazıyordu ve annesi yukarıda ameliyattaydı.

Ona yaklaştım ve alnımı alnına dayadım. Aramızdaki bağı hissetmeye çalışıyordum.

Her şey canımı acıtıyordu. Ruhumdaki çarpıntı kalbimi ve beynimi yiyip bitiriyor, tenimin altında için için yanıyordu. Kendimi çırılçıplak ve tükenmiş hissediyordum. Maggie'nin şu an yaşadıklarını, onsuz bir hayat geçireceğimi düşünmek beni mahvediyordu.

Kapı aralandı. Arkadan vuran ışık Amber'ın yüzünü gölgede bırakmıştı. Yavaşça içeri girdi. Temkinli adımlarla yatağın diğer tarafına geçti. Çok az konuşmuştuk. Geldiğinde hissiz gibiydi. Sanki Troy'un yaptığı şeyi kabullenemiyordu. Şimdi sersemliğini üzerinden atmıştı. Jonathan'ın sırtına uzandığında gözleri nemliydi. Ona bakabilmek için başımı kaldırdım.

"Taburcu olduğuna dair belgeleri imzaladılar. Jonathan artık gidebilir," dedi. Dudakları titredi ve ağlamaya

başladı. Gözyaşları yüzünden burnuna akıyordu. Jonathan'ın saçlarını okşarken başını kaldırdı. Yüzüme bakamıyor gibiydi. "Maggie bu küçük çocuğu çok seviyor. Onun için her şeyi yapar." Yüzü acı içinde kalmıştı. Mahzun bir şekilde gülümsedi. "Ne olursa olsun..." Kelimeleri tükenmişti. Yutkundu ve bana baktı. "Jonathan'ın hayatını kurtardın, biliyorsun değil mi?"

Ürktüm. Kim bilir kaç kere, ailesini öldürüp sonra silahı kendine doğrultan adamların hikâyesini duymuştum. O zamanlar inanamazdım, çünkü böyle bir deliliği anlamlandıramazdım. Ama bunun neden böyle olduğunu şimdi iyi anlıyordum. Troy oradan kimsenin canlı çıkmasını istemiyordu.

"Dinle..." Yere bakıyordu. Kendini toparlamaya çalıştığını anlamıştım. Sonra bana döndü. "Ne yapmak istediğini bilmem gerek... Jonathan ile... Eğer..." Yumruğunu sıkmıştı.

İkimiz de bu konuşmayı yapmak istemiyorduk. İkimiz de bu ihtimali düşünmek istemiyorduk.

Sesim kesin çıkmıştı. "O benim oğlum."

Başını onaylayarak sallasa da gözlerinden daha fazla yaş akmaya başladı.

"Tamam o zaman." Burnunu çekti ve kapıya baktı. "Gitmeliyiz."

Jonathan'ı kaldırarak kollarıma aldım. Uykusunda sanki daha da ağırlaşmıştı. Ağırlığını üzerime verdi. Onu alnından öptüm.

Ameliyathane bekleme odasına girdiğimizde saat sabah üç buçuğu gösteriyordu. Blake ve annem dışında kimse yoktu. Sandalyeye oturduğumda ikisi de beni izliyordu. Jonathan başını omzuma koyabilsin diye yönünü değiştirdim.

Annem bana bakarken ızdırap içindeydi. Özlem ve şefkatle başını eğdi. Olduğu yerde kalsa da oğlumu yaşlı gözleriyle seviyordu. Blake duvara yaslanmıştı. Çenesiyle bana işaret etti. Hepimiz tanıştırma zamanı olmadığını biliyorduk.

Sırtımı duvara yasladım ve gözlerimi kapattım. Gözlerimi inzivaya çektiğimde, görüntüler canlıydı ve içinde sadece sevdiğim kız vardı. Ellerinde oğlum, dans ediyordu. Bana dönüp gülümsediler. Yüzleri sevgi ve iyilikle gülümsüyordu.

Ruhunu arıyor, dualarımdan kaçıp kurtulmasını istemiyordum.

Lütfen.

Birkaç dakika sonra bir hemşire gelip bize en son bilgileri verdi. Maggie hâlâ ameliyattaydı ve biraz daha orada kalacaktı. Verebildiği tek bilgi buydu.

Bekleme odası yürek parçalayıcıydı. Saatler geçtikçe, odanın sonundaki pencereden içeri ışık girmeye başlıyordu. Endişe ve yorgunluk adalelerime ve beynime işliyordu. Yavaşça çocuğumu tuttum.

Lütfen.

Saat altı yirmi dörtte maviler içindeki adam, tepesinde *Acil Cerrahi* yazan kapıdan çıktı. Bitkin görünüyordu. Omuzları düşmüş, gözleri yorgundu.

"Maggie Clemons'un ailesi siz misiniz?"

Titriyordum. Bacaklarımı hissedemiyordum. Hissedebildiğim tek şey kucağımdaki oğlum ve kalbimdeki eksiklikti. Amber yanıma geldi. Annem ve kardeşim de çevremizde toplandı.

"Ben Doktor Braswell." Cerrah bir bana bir Amber'a bakıyordu. "Maggie ameliyatı başarıyla atlattı."

Yüzümü tavana çevirdim. Gözyaşlarımı durduramıyordum. Rahatlama hissi bir hortum gibi bedenimi sardı. Yaşadığım duygu selinin etkisiyle derin bir nefes verdim. Şükür ve sancı içinde ağlıyordum.

Ölmedi... Ölmedi...

Blake bana sessiz bir şekilde destek olmak için elini omzuma koydu.

Dikkatimi, yüzünün o kadar da rahat olmadığı doktora çevirdim.

"Zamana ihtiyacı olacak." Cerrah kaşlarını çattı. Olayın ciddiyetini anladığımızdan emin olmak istercesine başını eğdi. Sakin ve sessiz bir biçimde konuşmaya devam etti. "Ciddi bir şekilde yaralanmış ama bir saat içinde buraya getirildiği için yaşama şansı arttı. Ayrıca kurşun uzaktan gelmiş." El hareketleriyle olayı canlandırarak anlatıyordu. "Eğer daha yakından gelseydi, şu anda burada olmazdı. Çok kan kaybettiği için kan nakli yapıldı ve ba-

ğırsaklarındaki yırtıklar dikildi. En büyük riski enfeksiyon kapması olur. Ameliyattan sonra kanül takıldı. Dördüncü kattaki yoğun bakıma alınmadan önce dinlenme odasına alınacak. Yukarıda beklemek istiyorsanız, onu görebileceğiniz zamanı haber veririm. Başka sorunuz var mı?"

Aklımdan binlerce soru geçiyordu ve hepsi tek bir düşüncede toplanıyordu. *Bana sadece onun iyi olacağını söyle.*

Bunu sesli söylemek yerine başımı salladım ve "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Doktor başı salladı ve yorgun ve gerçekten samimi bir biçimde gülümsedi. "Elimizden gelen her şeyi yapacağımıza söz veriyorum."

Sonra arkasını dönüp yürüdü.

Kapıyı açtım. Bir saat daha bekleyerek geçmişti ama bu sefer her sinirim, her hücrem ve her nefesim umutla doluyordu.

Dolabın altından gelen sönük ışık, küçük odayı aydınlatıyordu. Ortada normalden daha yüksek duran bir yatak ve etrafında makinalar vardı. Yavaşça yaklaştım. Damarlarına tüpler bağlanmıştı. Diğer tarafta vücudundaki toksinleri atmasına yardımcı olan başka araçlar vardı. Yaşam belirtisini gösteren monitör bip sesi çıkartıyordu. En belirgin şey ise göğsündeki şişip sönen solunum cihazıydı. Ama gerçekten bunların hiçbirini görmüyordum.

Görebildiğim tek şey, benden yıllarımı çalan ve şimdi ise geleceğime sahip olan bu kadındı.

Alnına düşen saçlarını geriye doğru taradım ve dudaklarımı sakin tenine bastırdım.

Kırgındı.

Onu ilk gördüğümde anlamıştım. Ateşin ardındaki gözlerinde buna tanık olmuştum. Beni derinden etkilemişti. Gülüşünde, konuşmalarında, dokunuşunda hissetmiştim. Bu kasabaya ilk döndüğüm zaman, annemlerin evinin olduğu caddede hıncımı ondan çıkarttığım zaman görmüştüm. Annesinin evinin arka kapısındayken hissetmiştim.

Hayatımda tanıdığım en cesur insandı.

Hayatı boyunca başkaları tarafından korkutulmuştu.

Ve hâlâ şansını deniyordu.

Elini avuçlarıma aldım ve kulağına fısıldadım. "Daha hiçbir şey başlamamışken, gidemezsin."

Son Söz

Güneş ışığı, rüzgârla dans eden ağaçların arasından giriyordu. Sarı ve kırmızı yapraklar dallarından düşüyor, yerleri kaplıyordu. Ekim havası serin ve kuruydu.

Her zamanki gibi nefesimi kesiyordu. Annemin verandasındaki salıncakta, Grace'in yanında oturuyordu.

Hayatımızı mahveden o geceden bu yana sekiz ay geçmişti.

Kestane rengi saçlarının bir parçası omzuna düşmüştü. Grace'in anlattığı şeylere başını eğerek gülüyordu.

Tek bakışımda, nefesimi kesiyordu.

Onu izlediğimi fark eder gibi başını kaldırdı. Sadece bana özel gülümsemesiyle baktı.

O gülümseyişine tapıyordum.

Böyle olabileceğini hayatta düşünemezdim. Çok uzun zamandır, o benim için yasaktı. Sanki ona hiç erişe-

meyecektim. Bir hayaldi. Onun için ölüp bitiyordum ama hep ulaşamayacağım bir uzaklıktaydı.

Şimdi, o benim, ben ise onundum. Dudaklarımız ve bedenlerimizle fısıldadığımız sırları artık kimseden saklamıyorduk.

Grace konuşmaya devam ediyordu. Maggie *daha sonra* diye söz verircesine gülümsedi ve yaptığı sohbete geri döndü.

Yüzümdeki neşeli ifadeye engel olamıyordum.

"Will Amca, sen çıktın!" Emma koşarken bacağımın arkasına vurdu. Güldüm ve oyuna katıldım. Emma önden koşarken, omzunun üzerinden dönüp bakıyor, kocaman gülümsüyordu. Ailemin oturduğu evin ön bahçesinde koştururken, siyah saçları uçuşuyordu.

"Haydi, Emma!" Blake ızgaranın başından seslendi. Sonra bana bakarak sırıttı. "Seni yakalamasına izin verme!"

"Tam arkandayım," diye dalga geçtim ve biraz daha yaklaştım. Bir adım önümden gitmesine izin veriyordum.

Kahkahalara boğulmuştu. "Koş, Jonathan!" diye bağırdı ve elini tuttu. "Yoksa seni yakalar!"

Yönümü değiştirdim ve Jonathan'a doğru koştum. Sabit bir şekilde otururken bir anda koşmaya başladı. Kıkırdıyordu. Başını geriye doğru atıp havaya bakarak güldü. "Hayır, baba! Hayır!"

Göğsüm sıkışmıştı. Çok fazla hem de…

Hayır, bunun böyle olacağını asla tahmin edemezdim.

Bu hayatımızın hiçbir zorluk barındırmadığı anlamına gelmiyordu. Her gün uğraşmamız gereken küçük bir pürüz veya yüzleşmemiz gereken bir engel çıkabiliyordu.

Bu, her şeye değdiği anlamına geliyordu.

Maggie'nin düzelmesi uzun zaman almıştı ve çok zor olmuştu. Olayın yarattığı duygusal travma ise, bizi hâlâ gece gündüz kovalıyordu. Ama her geçen gün bir öncekine göre iyiydik.

Maggie hastaneden çıktığında, Jonathan rahat alışabilsin diye bir aylığına ailemin evindeki eski odama taşındık. Maggie'nin düzelebileceği sessiz bir yerdi. Burada, Jonathan ve ben birbirimizi tanıyabilecek, hiç kuramadığımız ilişkiyi kurmaya çalışacaktık.

Duvarın yanında eski bir kanepe duruyordu. Bir ay boyunca orada yalnız uyumuştum. Aslında hiçbirimiz gerçek anlamda uyuyamıyorduk.

Jonathan'ı hemen terapiste göndermiştik. O gece yaşadıklarını atlatması için birinin yardımına ihtiyacı vardı. Aslında hayatı boyunca yaşadıkları için... Sonra kâbuslar başladı. Gün içinde kendini güvende hissederken, geceleri bastırdığı korkular ortaya çıkıyordu.

Maggie de ben de yaptığımız hatalardan dolayı kendimizi suçluyorduk. Ben kaçtığım için, o ise kaldığı için...

O ağladığında, onu kollarımda tutarak saatlerce bekliyordum. Jonathan uykuya daldığında ise, eski yatağımda ağlayan Maggie'ye sarılıyordum. Her ne kadar bunun onun hatası olmadığını söylesem de, çocuğuma bunu

nasıl yaptım diye ağlıyordu. Sakinleştiğinde ise karanlık duvarları izlemeye başlıyordu. Neden farklı bir yol izlemediğimi merak ediyor, kendime kızıyordum.

Suçluluk duygusu, çok düzenbazdı.

Jonathan ve Maggie ağlama nöbetleri geçirirken genelde koridorda oturur, acılarını alabilmek için kendi kendime yalvarırdım.

Kabul etmem gereken bir şey vardı. Her şeyi bir anda düzeltemezdim.

Ama onları sevebilir, destekleyebilirdim. Jonathan'a annesini seven ve sayan, ona bir hazineymiş gibi davranan bir baba nasıl olunur gösterebilirdim. Ona, konuştuğunda onu dinleyen, ağladığında kollarında tutan bir baba olabilirdim.

Jonathan'ın bana baba diye seslenmesi üç ayını almıştı. Baba kelimesinin kötü sonuçlar doğurabileceğini söylemişlerdi. O yüzden ben de kendiliğinden söylemesini bekledim. Jonathan onun babasının ben olduğumu biliyordu. Kendini ne zaman hazır hissederse ben de ona baba gibi davranmaya başlayacaktım. O an geldiğinde, hiçbir şey söyleyemeden onu kollarıma almıştım.

Zamanın her şeyin ilacı olduğundan emin değildim. Altı yıl boyunca Maggie'ye hissettiğim şeyler azıcık bile azalmamıştı.

Ama aşkın her şeyin ilacı olduğundan emindim.

Hayır. Geçmişten tamamen kopamayacaktık ve anılar asla silinmeyecekti ama *iyileşiyorduk*. Jonathan'ın rüya-

ları azalıyordu. Maggie uykusunda hemen hemen hiç ağlamıyordu. Ben de artık camdan dışarıyı izlemek yerine Maggie'ye sarılıyordum.

Kendini hazır hissettiği an benimle evlenecekti. Onu zorlamak istemiyordum. O güne kadar bekleyecektim.

Bahçenin sonuna geldiklerinde, Emma ve Jonathan'ın arkasından koşuyordum.

"Hedef babaanne!" Emma bağırdı ve diğer ikisi de arkasından koşmaya başladı. Bacakları çimenin üzerinde hızlanıyordu. Küçük Olivia elinden geldiğince *büyüklerine* yetişmeye çalışıyordu ve bir anda bahçenin ortasında durdu. Bu, Emma'nın koyduğu oyun "kurallarına" tamamen aykırıydı.

Jonathan ve Emma, bahçenin sonunda kollarını açıp bekleyen babaannelerinin kucağına atladılar.

"Sobe!" diye bağırdı ve babaannelerini gıdıklamaya başladılar.

Babam verandadan ıslık çaldı. "Emma, Jonathan! Başardınız!"

Güldüm ve kendimi yanlarına attım.

"İkiniz de benim için çok hızlısınız." Nefes almaya çalışırken tekliyordum. Jonathan'ı kucağıma alıp sıkı sıkı sarıldım. Başını çenemin altına koydu ve gülümsedi. Duygularım coşuyordu.

Mutluluk.

"Will, bana yardım edebilir misin? Etler hazır." Blake bir elinde metal tepsi, diğerinde ıspatulayı tutmaya çalışırken beni çağırıyordu.

"Elbette."

Annem yerden kalktı ve üzerini silkeledi. Jonathan ve Emma'nın elinden tutarken gülüyordu. "Büyük çocuklar bana masayı hazırlamada yardım etse ya? Yapabileceğinizi düşünüyor musunuz?"

Emma cırladı ve Jonathan da utanarak güldü ve bana baktı.

Maggie'nin bakışını yakalamıştım. Gözlerinde minnet dolu bir mutluluk vardı. Oğlumuz için mutluydu.

Jonathan çok şey atlatmıştı.

Bahçeyi geçtim ve Blake'in sırtına vurdum. "Güzel kokuyor."

Elime tepsiyi verdi ve etleri ızgaradan almaya başladı. Pişmiş kelle gibi sırıttı. "Ben yaptım ne de olsa, değil mi? Başka ne olmasını bekliyordun, küçük kardeşim?"

"Kendini bir şey zannetme. Sadece kibar olmaya çalışıyordum." Başımı salladım ve etlere baktım. Sonra tekrar kardeşime baktım. "Yani, baksana... Mahvetmişsin. Hepsi yanmış." Güldüm ve onu yola ittim. Üzerime gelmeden önce, kendimi savunmak istiyordum.

Verandanın merdivenlerini inerken hâlâ gülüyorduk.

Grace, "Tamam artık, anneniz sizi odanıza göndermeden önce kesin şunu," dedi. Onu öpmek için eğilen kocasını öptü.

Blake, dudaklarına doğru, "Mmm... Sanırım bir fikrim var," dedi.

Grace onu geri ittirip yanağına hafifçe vurdu. "Rüyanda görürsün." Onu arkasından sarmalayan kocasını

görmezlikten gelerek ayağa kalktı. "Will, tabağını uzatsana, senin için koyayım."

"Teşekkürler," dedim ve uzattım.

Blake onu arkasından takip ediyor, kulağına bir şey fısıldıyordu. Grace gülmemek için kendini zor tuttu. Kardeşimin müstehcen gösterisi yanaklarını kızartmıştı. Onları artık kıskanmadan, sadece seyrediyordum.

Maggie'ye gülümsedim ve yardım etmek için ona doğru uzandım. Artık kendimi tam hissediyordum. İçimde Maggie için ayrılmış olan bölüm artık dolmuştu. Onu kendime doğru çekip elimi sırtının alt kısmına koydum. Teninin cayır cayır yandığını kıyafetlerinin üzerinden hissediyordum.

"Aç mısın?" Saçlarını yüzünden çektim. Hâlâ birini bu kadar sevebilmek mümkün mü diye düşünüyordum.

"Karnım zil çalıyor."

"Güzel, çünkü etler nefis kokuyor."

Maggie güldü ve iyice sarıldı.

Başını kenara eğdiğinde gözleri şefkatle bakıyordu. Parmakları sakallarımdaydı.

Dudaklarımı parmaklarına götürdüm. "Seni çok seviyorum, Maggie."

Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayılmıştı. "Biliyorum."

~

Maggie

Yuva ne demek, hiç bilmezdim.

Bana göre, kaçmak için beklenen bir hapishaneydi. Yuva demek korkuların kök saldığı yer ve kapalı pencereler ardındaki yalanlar demekti.

Garajın önüne geldiğimizde, önünde durduğumuz küçük eve baktım. İçimde sönen ateş tekrar canlanmıştı.

Yuva.

Şimdi ne demek olduğunu biliyordum.

William garaja girdi. Arabadan çıkmadan önce sıcak avcunu yanağıma bastırdı. Sıcaklık tüm benliğime yayılmıştı.

Jonathan yolda uyuyakalmıştı. William uyuyan oğlumuzu arka koltukta kucakladı. Kollarına aldığında onu başından öptü. Jonathan, William'ın göğsüne iyice yerleştiğinde, rahat bir nefes aldı.

William bir şeyler mırıldanıyor, oğlumuzu seviyordu.

Ruhum canlanıyor, duyduğum minnet artıyordu. Kaç kere birinin bizi kurtarması için dua etmiştim? William kurtarmıştı.

Onları arkalarından takip ettim ve koridora geldim. William'ın kontrat işlerini hallettiği küçük ofisinin yanından geçtik. Ona ihtiyacımız olursa diye gün boyu yanımızda durmuştu. Kasabadaki küçük işletmelerin işlerini evden yapmaya başlamıştı.

William onu yatağa yatırabilsin diye, Jonathan'ın odasının ışığını açtım. William onu bıraktığında, Jonathan gözlerini kırpıştırarak baktı. Yanına eğilmişti.

William, "Eğer ihtiyacın olursa, annen ve baban koridorun karşısında olacak, tamam mı ufaklık?" dedi. Sözleri oğlumuz için basit bir güvenceydi. *Biz buradayız*, demekti.

Jonathan başını salladı. "Tamam, baba."

Sonra gözlerini kapatıp William'ın çenesine çektiği battaniyesine sarıldı.

Yatağının yanına gelerek dizlerimin üzerine çöktüm. "Seni seviyorum, Jonathan."

Başına bir öpücük kondurdum ve saçlarını okşadım. Bu zamana kadar onun için hep endişelenmiştim. Geleceğinden, güvenliğinden ve canından endişe duyuyordum. İhtiyaçlarını karşılamaya gücüm olduğunda bile, çabaladım. Hiç umudum yokken ona umut aşıladım. En ufak bir mutluluğum yokken, onu mutlu etmeye çalıştım. Ona verebildiğim tek şey sevgimdi.

William, bana bunun yeterli olduğunu göstermişti.

William kalkmama yardımcı oldu. Elini belime dolarken, yüzünde masum bir gülümseme vardı. Sıcaklığında kayboldum.

"Uyumak için hazırlanmalıyım," dedim.

Kulağım altından nazikçe öptü. "Uzun sürmesin."

"Sürmeyecek."

Ondan uzak kalmaya dayanabiliyor muydum sanki?

Ben kapıdan çıkarken, gözü Jonathan'daydı.

Banyoda, tişörtümü başımın üzerinden attım ve kotumu çıkarttım. Aklım bazen, o gece ve diğer günlerde neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Anılar kâbus gibi üzerime hücum ediyordu. Troy'un planladığı şeyi hatırlayınca kanım donuyordu.

Yaraların iyileşebilmesi için en az iki ameliyata daha girmem gerekiyordu. Yaraların izi geçse bile, asla unutamayacaktım.

William bizi kurtarmıştı. Her şeyi vermeye hazırdı. Bizi korumak pahasına kendi hayatını bile ortaya koyabilirdi. Ama onun yerine Troy'un hayatına son vermişti.

Kabul etmese de, bunun onu ne kadar etkilediğini biliyordum.

Orada korktuğum kadar, hiç korkmamıştım. Troy'un gözü dönmüştü. Sakladığı deliliği sonunda ortaya çıkmıştı. Jonathan'ı ayrı tutması için yalvarıyordum. Onun gitmesine izin verirse, her şeyi yapabileceğimi söylüyordum. Bu Troy'un ateşini daha da körüklemişti.

Gece çöktüğünde, direnmekten vazgeçip sona geldiğimi kabullenmeye başlamıştım. Tekrar başarısız olmuştum. Yaptığım her hatanın bedelini oğlum ödeyecekti.

Sonra William gelmişti.

Anıları kafamdan atıp yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçalayıp beyaz geceliğimi giydim. Banyoyla yatak odası

arasında durdum. William yatakta yatıyordu. Yastığı kendine arkalık yapmıştı. Üzerinde sadece pijama altı vardı. Vücudu zayıf ve kuvvetliydi. Gece lambasından yansıyan ışıkla kitabını okurken başını eğmişti.

İçimi titreme kaplamıştı. Bu tarif edemediğim bir duyguydu. Arzudan da fazlaydı. Sonsuz bir güven, büyük bir aşk, yoğun bir tutkuydu. İçine hapsolmak istiyordum. Benim karşısında dikildiğimi görünce gülümsedi.

"Geldin mi," dedi. Kitabı yanına koyup döndü.

Zamanında dikkat edemediğim çok şey vardı. Fayansın üzerindeki çıplak ayaklarının duruşuna, sabahki hâline, okuduğu şeyde kaybolurken gözlerini nasıl kıstığına dikkat etmemiştim.

Ama bu sefer onu tanıyordum.

Kibarlığını ve iyiliğini biliyordum.

Hissettiğim şeyler ne geçmişimin bir sonucuydu ne de hayatta yaşadıklarım yüzündendi. William'a kurtarıcım olduğu için bağlanmamıştım.

Yaralarım, vücuduma ve ruhuma izler bırakmıştı. William bunu görebilmişti ve beni onu sevdiğim kadar sevmişti.

Odaya girdim. Beyaz geceliğimin etekleri baldırıma kadar çıkmıştı. Bu geceliği sadece bu geceye özel olsun diye, onun için seçmiştim. İyileşmiştim ve cesaretimi toplamaya çalışıyordum. İçimden bir ses, *istediğim* şeyi ona sormanın sorun olmadığını söylüyordu.

Üzerine tırmanıp kucağına oturunca yüzünün ifadesi değişmişti. Eğildim ve dudaklarını öptüm. Benim ve oğlum için her şeyini feda etmeye hazır olan bu adamı sıkı sıkı tutuyordum.

"Ne yapıyorsun?" Gülüyordu.

"Seni öpüyorum."

Sessiz bir kahkaha attı. İçinden gelmişti. Güldü ve beni sırtüstü yatırdı.

Üstüme çıktığında nefes nefese kalmıştım.

"Bunu sevdim," dedi. Ağzı geceliğin kayışındaydı. Burnuyla ittirdi. Omzumu öptü. Dudaklarının sıcaklığını köprücük kemiğimde ve çenemde hissedebiliyordum. Bana bakmak için kendini geri çekti. Gözlerindeki duygu, beni hayata döndürebilecek kadar yoğundu. Ellerimi yanaklarımda gezdirdi. "Ama bunu sevdim."

Yüzümdeki ve boynumdaki kızarıklığı hissedebiliyordum. Kalbimde kelebekler uçuşuyordu.

Yüzüne dokundum ve beni hem özel hem de normal hissettiren bu adamda kayboldum. Nazik elli, saf kalpli adamda...

Askılarımı aşağı indirdi. Elleri tenimdeyken, alev alev yanıyordu.

Çocukluk yatağında yattığımız o gece ilk defa, beni sevdiğini söylemişti. Biliyordum. O gece, sonuçları ne olursa olsun benim için savaşmaya karar vermişti. Bunu şimdi anlıyordum.

Ona ait olmak istiyordum. Olabildiğince. Her şekilde.

Kollarını tuttum ve avuçlarımı mükemmel yüzüne dayadım. Sevmekten asla vazgeçmeyeceğim bu adamın gözlerine bakarken, heyecanlanıyordum.

"Benimle evlenir misin?" Hiç sahip olacağımı düşünmediğim bir geleceğin umuduyla kelimeler ağzımdan çıkmıştı.

William, sanki ne dediğimi anlamak istermişçesine gözlerini yavaşça kırpıştırdı. Sonra elimi yüzünden alıp dudaklarına bastırdı. "Bu beni ne kadar mutlu eder, haberin var mı Maggie? O zaman da ciddiydim, şimdi de ciddiyim. Hayatımı sana adamaktan başka hiçbir şey beni mutlu edemez."

Adamıştı bile. Canını vermeye hazırdı. Benim için. Oğlumuz için.

Sonunda, ben de hayatımı ona verebilecek kadar cesurdum.

